Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

BOLŞEVİK devrim

SÜRELİ MARKSİST-LENİNİST YAYIN ORGANI (TÜRKİYE)

Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı örgütlü mücadeleyi yükseltelim!

5

eylül · ekim · kasım 2003 · 750.000 tl (kdv dahil)

İçindekiler

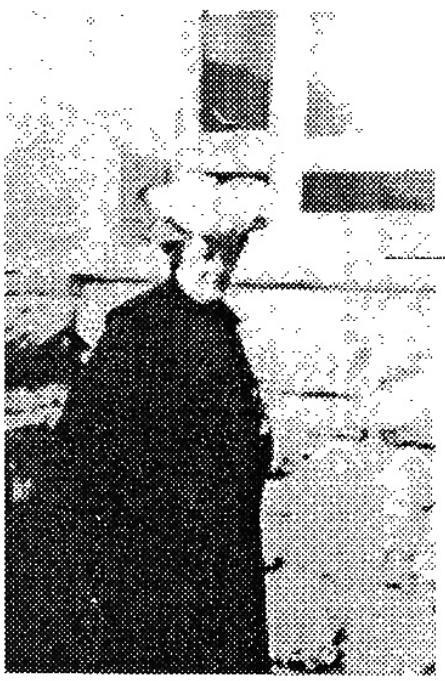

Örgütlü mücadeleyi yükseltelim! 3

Tezkere Meclis'ten geçti...
Irak'a asker gönderilmesine, işgale hayır! 12

"Sınıflarüstü" ideolojik tuzak:
Türk milliyetçiliği! 17

Türkiye Cumhuriyeti =
80 yıl halklar hapishanesi 21

"Program Taslağına Eleştirel Notlar"
Klara Zetkin 28

Dost acı söyler... 33

Stalin'den:
Ekim Devriminin uluslararası karakteri 48

İbo'dan öğrenmek... O'nu geliştirmek... 54

BOLŞEVİK devrim

V.i.S.d.P & Yazışma Adresi:
K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.geocities.com/bolsevik_partizan
E-Mail Adresi: h.inan@wanadoo.fr
Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 750.000 TL, £ 1.50, 2 EURO

TÜRK İŞGAL GÜCÜNE İZİN ÇIKTI... IRAK'TA İŞGALE HAYIR!
BÖLGEDEKİ TÜM EMPERYALİST GÜÇLER VE İŞBİRLİKÇİLERİ... DEFOLUN!

Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı örgütlü mücadeleyi yükseltelim!

Günün görevi emperyalistlerin Irak-Güney Kürdistan'ı işgaline karşı çıkmaktır! "Emperyalistler, onların işbirlikçileri Irak - Güney Kürdistan'dan defolun!" şiarımızdır. Dayanışmamız geçmişte Saddam rejimi altında, bugün emperyalist işgal altında inim inim inleyen Irak'ın değişik ulus ve milliyetlerden işçilerine, emekçilerine, yoksullarınadır! Günün görevi, Türk ordusunun Irak'ta işgale destek çabalarına karşı çıkmaktır! "Irak'a işgal gücü gönderilmesine hayır!", "Türk ordusu Güney Kürdistan'dan defol!" şiarlarımızdır!

Çıktı, çıkıyor derken, Türk hakim sınıflarının meclisi 7 Ekim 2003 tarihli oturumda AKP hükümetine Irak'a asker gönderme yetkisi veren tezkereyi onaylayarak aylardır süren tartışmaya son noktayı koydu: İki çekimser, 183 ret oyuna karşılık 358 kabul oyuyla tezkere kabul edildi.

Bu yetkiyle hükümet Türk askerini bir kez daha işgal gücü olarak bu kez Irak topraklarına sürebilecek!

IRAK'TA EMPERYALİST İŞGAL SÜRÜYOR!

ABD ve İngiltere öncülüğündeki emperyalist koalisyon "terörizme karşı mücadele" adına Irak'ı işgal edip Saddam rejimini devirdikten sonra, Irak'ta tam hakimiyeti sağlamaya ve kendi denetimlerinde bir iktidar oluşturmaya çalışıyorlar. Bu amaçla işgalci güçler bir yandan kukla bir yönetimi işbaşına getirirken, diğer yandan Irak emekçilerine yönelik baskı, yıldırma ve sindirme amaçlı saldırılarını sürdürüyorlar.

Saddam rejimi yıkılmasına ve yeni bir geçici yönetim oluşturulmasına rağmen, Irak'ta işgale karşı direnişler de sürüyor, ABD ve İngiliz işgalci güçlerine yönelik askeri saldırılar da devam ediyor. Hemen her gün bır veya birkaç ABD veya İngiliz askeri tabutlar içinde ülkelerine gönderiliyorlar.

ABD ve İngiliz askeri güçlerine yönelik saldırıların sürmesi ABD ve İngiltere açısından rahatsızlık yaratıyor. Anketlere göre Amerikan kamuoyunda Irak'takı işgale –ve işgal kararı alan, uygulayan başta Georg W. Bush olmak üzere Amerikan yönetimine– verilen destek azalıyor; İngiltere'de ise Blair hükümetine karşı tepkiler –Blair'in işgalin başlangıcında kamuoyunun desteğini kazanmak adına çevirdiği bir dizi dolabın da ortaya çıkmasıyla– yoğunlaşıyor.

Bu gelişmeler ABD ve İngiltere'yi yeni açılımlara başvurmaya zorluyor.

Bu açılımlardan birisi uluslararası arenada diğer emperyalist büyük güçleri işgale katmanın yolunu açmak için Birleşmiş Milletler'i devreye sokmak ve BM üzerinden diğer ülkeleri kendilerine destek vermeye çağırmak oldu. ABD ve İngiliz koalisyonunun tek başlarına Irak'ı işgal etmesi ve "deveyi hamudu ile yutmak" istemesi karşısında işgale başlangıçta destek vermeyen "hatırı sayılır" güçler –Almanya, Fransa, Rusya vd.– ABD ve İngiltere'nin son "işgale destek sunma" talebine de –şimdilik– "hayır" yanıtı verdiler. Elbette ABD-İngiliz koalisyonun yanında yer almayan ve son olarak "işgale destek" talebine "hayır" yanıtı veren sözkonusu emperyalist güçlerın derdi bir başka ülkenin işgaline karşı olmak vs. değildi. Nitekim iyi bir pay karşılığında bu güçler Somali, Afganistan vb. örneklerinde olduğu gibi bu tür işgallere destek vermekten geri durmuyorlardı. Ama Irak farklıydı: ABD bu ülkedeki rantı tek başına yemek, Ortadoğu üzerinde hakimiyetini pekiştirmek ve bölgeyi tek başına denetlemek istiyordu, istiyor. İngiltere de –aslan payını ABD'ye bırakmak koşuluyla– ABD'nin yanında pastadan bir pay kapmak ve bölgede etkinliğini sürdürmenin hesaplarını yapıyor. Bu durumda ABD ve İngiltere koalisyonu dışın-

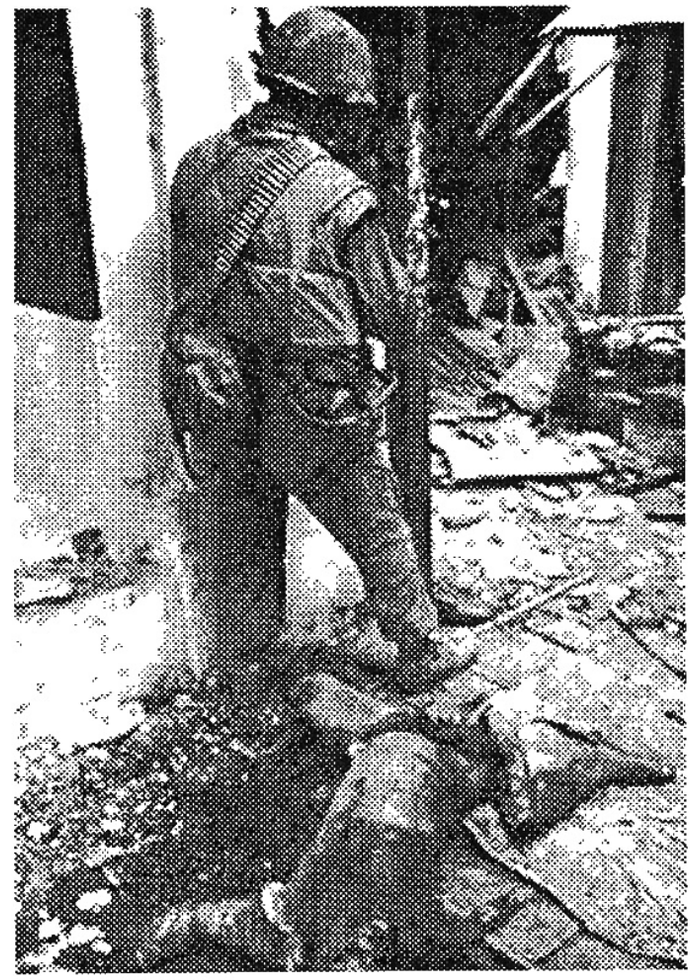

daki güçlerin bu işgal eylemine katılmakla fazla bir kazançları olmayacaktı. Bu yüzden –şimdilik kaydıyla– "hayır"ı yapıştırdılar. (Şimdilik kaydıyla diyoruz, çünkü eğer ABD ve İngiliz emperyalist koalisyonu birtakım tavizler vermeye yanaşırsa bu güçlerin bölgeye asker gönderme de dahil, işgale destek vereceklerinden kimsenin şüphesi olmasın! Çünkü emperyalist dünyada herşey çıkar üzerine kuruludur!)(*)

"MEHMETÇİK" ÖLÜM NÖBETİNE!

ABD ve İngiltere'nin Irak'ta karşılaştığı direniş karşısında BM şemsiyesi altında talep ettiği desteğe yanıt "kadim dost" Türkiye'den geldi.

Türk hakim sınıflarının AKP hükümeti işgalin başlangıcında açılan kredi muslukları karşılığında işgale destek vermek istiyorlardı. ABD ile kredi konusunda yapılan görüşmelerde net bir uzlaşmanın sağlanamaması; "at pazarlığının" (kredının miktarı bağlamındaki görüşmeleri "kovboy" Bush böyle adlandırıyordu!!!) sonuçsuz kalması; Türkiye'de savaş karşıtı muhalefetin sesini yükseltmesi, Irak gibi "müslüman bir ülkenin" işgaline iktidardaki AKP tabanı başta olmak üzere muhafazakâr tabanın rıza göstermemesi vb. vb. olgular; hükümetin ABD ve İngiltere'nin yanında işgale katılmasını / destek vermesini –geçici de olsa– engelledi. Mart ayında mecliste yapılan oylamada "Amerikan askerinin Türkiye'ye gelişine ve Türk askerinin Irak'a gidişine izin veren hükümet tezkeresi" kabul edilmedi.

Ama Türk hakim sınıflarının hükümeti sonunda muradına erdi! ABD ve İngiltere'nin uluslararası camiaya yaptığı destek çağrısına Türk hakim sınıflarının hükümeti olumlu yanıt verdi.

Yine kredi görüşmeleri başladı. Bu kez 8,5 milyar dolarlık kredi üzerinde anlaşmaya varıldığı bilgisi verildi. Anlaşma Eylül ayının ortalarında Dubai'de yapılan Uluslararası Para Fonu-Dünya Bankası yarıyıl toplantıları sürecinde imzalandı.

Türk hakim sınıflarının hükümeti ABD'den Güney Kürdistan'da bulunan KADEK güçlerini silahsızlandırmasını ve tasfiye etmesini de talep ettiler. ABD bu talebe, KADEK silahlı güçlerinin Güney Kürdistan'da kalmasına izin verilmeyeceği, silahsızlandırılacakları yönünde olumlu yanıt verdi. Ama aynı ABD, bu işin kendisi tarafından yapılacağını –nasıl ve ne zamandan bağımsız–, TC'nin de Güney Kürdistan'da askeri güç bulundurmasını istemediğini; Irak'ta esas sözsahibinin kendileri olduğunu TC'ye gösterdiler.

ABD'nin kredi musluğunu açması, KADEK'e yönelik tavrını belirlemesi sonrasında sıra artık Türkiye'ye gelmişti. O da kredinin ve "KADEK'e yönelik ABD operasyonu sözünün" karşılığını vermeliydi. ABD'nin talebi çok somuttu: ABD Türkiye'den "en iyi ihraç ürünü" olan askerini ıstiyordu! (ABD'li milyarder Soros Irak'a yönelik işgalin hazırlıkların yapıldığı günlerde

yaptığı bir konuşmada Türk askerini "en ucuz ihraç ürünü" olarak tanımlıyordu!) İşte Soros'un ifadesiyle "bu ucuz Türk askeri" "ihraç edileceği" Irak'ta –özellikle sorunlu bölgelerde– konuşlanacak, ABD ve İngiltere mümkün olduğu ölçüde bölgeden askeri güçlerini çekeceklerdi. Kamuoyuna da açıkça yansıyan plan bu idi!

Türk hakim sınıflarının AKP hükümetinin görevini yerine getirmesi için tezkereye ihtiyacı vardı. Meclisin onayı olmadan böyle bir "asker ihracı" mümkün değildi. Ancak bu kez daha dikkatli olunmalı, Mart 2003'teki "kaza" bir daha yinelenmemeli; meclisin önemli çoğunluğunu elinde bulunduran AKP, kendi partisinden milletvekillerini ikna etmeliydi. Bu görev yerine getirildi. Hükümet tarafından hazırlanan ve Bakanlar Kurulu'nda görüşülerek imzalanıp Meclis Genel Kurulu'na gönderilen tezkere, önceki tezkereye red oyu veren AKP milletvekillerinin çok önemli bir bölümünün "ikna olup" "onay vermesiyle" kabul edildi.

Bu yetkiyle "Mehmetçik" için Irak yolu göründü... Bu yetkiyle ABD askeri yerine Türk askeri bölgeye gidecek, ölüm nöbetini Türk askeri tutacak! En açık ifadeyle tezkerenin anlamı bu!

Bu tezkere ile Irak'a yönelik saldırı ve işgal hareketi başladıktan bu yana, Türk hakim sınıflarının önemli bir kesiminin de görüşü olan, işgal ve talan içinde yer alınması, Türkiye'nin de "kurtlar sofrasında bulunması" isteği gerçekleşmiş oluyor.

YALAN SÖYLÜYORLAR!

Tezkerenin Meclisten kabul görmesi sonrasında hükümet partisi AKP'nin yetkilileri, yapılan oylamada alınan sonucu öncelikle hükümete güvenoyu şeklinde yansıttılar. Bu, sahtekârlıktan başka bir şey değildir. Sadece kendi partisinden milletvekillerin onay vermesinin bile tezkerenin geçmesi için yeterli olduğu bilindiğinde, sonucu ilk etapta "güvenoyu" olarak göstermek kişinin kendisine methiye dizmesi kadar aptalca bir davranıştır. Evet, AKP kendisine güvenoyu vermiştir!

Hükümet sözcüleri –başta Başbakan Tayyip Erdoğan–, gerek tezkerenin hazırlığı sürecinde, gerekse tezkerenin kabul edilmesi sonrasında yaptıkları değerlendirmelerde tam anlamıyla kitleleri kandırıyorlar.

Diyorlar ki; *"Irak'ın huzuru ve imarı, bölgede barışa katkı sağlanması için oraya gitmek zorundayız."*

Yalan söylüyorlar!

ABD –ve İngiltere– Irak'ta işgalci güç olarak bulunmaktadır. Türk hakim sınıfları anda ABD'nin talebiyle Irak'a asker göndermek üzere karar alınıştır; öncelikle işgale destek vermek için karar alınıştır! İşgalci güç olarak bölgeye gitmenın bölgede barışa katkı sağlamakla ilgisı yoktur, olamaz! Bölgede barış bizzat savaşı gerçekleştirenlerle, işgalcilerle; emperyalistlerle, onların işbirlikçileriyle gelmez, gelemez! Irak'a asker göndermenin Irak'ın yeniden yapılandırılmasıyla da ilgisi yoktur! Aske-

ri güçler imar ve yapılandırma işiyle uğraşmazlar! Evet bir yapılandırmadan, imar işinden bahsedilecekse Türk sermayesi Irak'ta kimi ihaleler alacak, Irak halkının soyulmasına, zenginliklerinin talan edilmesine ortak olmaya çalışacak ve Türk ordusu da bunun bekçiliğini yapacaktır! Onların imar ve yeniden yapılandırmadan anladığı budur! Bu, tam da bir cesede üşüşen leş kargalarının yaptığı iş gibidir!

Diyorlar ki; *"Meclis'ten bu konuda gerekli izni aldıktan sonra ABD ile masaya güçlü bir şekilde oturacağız. ABD'yle uzlaşma sağladığımız takdirde askerimiz bölgeye gidecek. Ancak, bizim hassas olduğumuz konularda uzlaşma sağlayamazsak bu konudaki kararı vermek de yine bizim elimizde olacak."*

Yalan söylüyorlar!

Karar verilmiş, anlaşmalar yapılmıştır: ABD'nin isteği doğrultusunda, 8,5 milyar kredi karşılığında asker gönderilmesi karara bağlanmıştır! Eğer Irak'a asker gönderilmezse, bu TC'nin değil, ABD'nin Iraklı güçleri ikna etme zorluğunun sonucu olarak kararını değiştirmesiyle olacaktır.

Bu konuda atılan adımlar yeni de değildir. Daha tezkerenin sadece lafının edildiği, Türkiyeli işçi ve emekçilerin kanlarının masaya yatırıldığı ve ABD ile "ekonomik anlaşmaların" imzalandığı günlerde askeri hazırlıklar yapılmaya başlanmıştı. Tezkerenin hemen ertesinde ne kadar asker gönderileceği, nerelerde konuşlanacağı vs. planları basına yansıdı. Bu yazının yazıldığı tarihte "en geç onbeş gün içinde" bölgeye askeri sevkiyatın yapılacağını burjuva basın yazıp çiziyordu.

Diyorlar ki; *"Türk Silahlı Kuvvetleri unsurlarımız Irak'a güvenlik ve istikrarın teminatı bir barış askeri olarak görev yapacaktır. Kardeş Irak halkına barış, güvenlik, huzur ve hizmet götürmek için Irak'a gidecektir."*

Yalan söylüyorlar!

İşgalci bir güç olarak Türk askeri bölgede barış ve güvenliği sağlayamayacağı gibi Irak halkının "kardeş halkı" vs. olarak değil, Irak halkının, işçilerinin, emekçilerinin düşmanı olarak orada bulunacaktır. Anda ABD ve İngiliz askerlerinin "barışçılığı", "kardeşliği" ne ise Türk askerinin barışçılığı ve kardeşliği de o kadar olacaktır!

Diyorlar ki; *"Irak halkının bizim barışı sağlamak üzere oraya gitmemize ihtiyacı vardır. Iraklılar bizi bağrına basacaktır!"*

Yalan söylüyorlar!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden Irak emekçilerinin işgalci güce "ihtiyaç" duymayacağı açıktır! Irak işçileri, emekçileri, Türkiye de dahil, hiçbir işgalci gücü istemediklerini ifade etmişlerdir. Emperyalistlerin denetiminde kurulan geçici hükümet bile Türk askeri güçlerini istemediğini, Meclis'te oylamanın yapıldığı saatlerde bir kez daha dile getirdi! Durum böyleyken, kendi işgalci ve talancı yüzlerini gizlemek için Irak işçilerini, emekçilerini kullanmak sahtekârlık değil de nedir?

Diyorlar ki; *"Herhangi etnik köken, din ve mezhep ve geçmiş siyasi eğilimler te-*

melinde ayırım yapmayacağız"!

Yalan söylüyorlar!

Daha düne kadar bölgedeki Türkmenler üzerinden Irak'ın "yeniden şekillendirilen" siyasi hayatında söz sahibi olmayı açıkça dillendiren hakim sınıf siyasetçilerinin bu istek ve heveslerinden neden vazgeçtikleri "sırdır!" Hayır, onların planı nettir: Güney Kürdistan'da oluşan Kürt otonomisinin Türkiye'ye zarar vereceğini dillendiriyor, Kürtlere yönelik düşmanlığı körüklüyorlar. Onlar, Güney Kürdistan'da bulunan KADEK güçlerinden duydukları rahatsızlığı açıkça dile getiriyor, bu güçlerin safdışı edilmesini, ABD ile pazarlıklarda masaya getiriyor, diretiyorlar. Onlar, Irak'ın yeniden yapılandırılması sürecinden hâlâ Türkmenler üzerinden iş yapmaya çalışıyorlar vb. vb.

Diyorlar ki; *"Irak'ın yeniden yapılanması sürecinde her alanda katkı yapmaya hazır olan Turkiye'nin, "İstikrar Gücü" kapsamında Irak'taki geçici askeri mevcudiyetinin amacı, fonksiyonu ve gerçekleştirmeye çalışacağı temel hedefler bu çerçeve içinde kalacaktır. Türkiye'nin Irak'ta bunun dışında bir gündemi bulunmamaktadır."*

Yalan söylüyorlar!

Türk hakim sınıfları, işgalci ve yayılmacı geleneğini sürdürüyor, bölgede oluşturulmaya çalışılan "yeni düzen"de kendilerine bir yer açma plan ve hesaplarını da yapıyor. Tezkerenin oylanması sürecinde Başbakan Erdoğan bu tür hesapları "Ortadoğu'da bazı gelişmeler oluyor, bölge yeniden şekilleniyor. Duyarsız kalmamamız gerek. Menfaatlerimiz bizim asker göndermemizi gerektiriyor." sözleriyle ifade ediyordu. Bu noktada onların planı açıktır: TC, ABD'nin başlattığı Ortadoğu'nun yeniden şekillendirilmesinde yayılmacı bir güç olarak yeralmak, uzun vadeli hesaplar / planlar peşindedir.

Yukarıda sıraladığımız tüm bu ve benzeri yalanlar ile TC, işgalci, yayılmacı, talancı yüzünü gizlemeye çalışmakta; somut olarak işgal / işgal ortaklığını kitleler nezdinde "meşrulaştırmak" istemektedir. Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler bu yalanlara kanmamalıdırlar! İşçiler ve emekçiler, hakim sınıfların çıkarları temelinde işledikleri insanlık suçuna onay vermemelidirler!

TEZKERE KARŞITLIĞI... AMA NASIL?

Bugün Türkiye'de Irak'a asker gönderme kararını alan AKP hükümetinin tabanı da dahil olmak üzere geniş kesimler Irak'a asker gönderilmesine karşı çıkıyorlar. Yapılan bir ankete göre halkın % 70'inden fazlasının buna karşı çıktığı söyleniyor.

Bu karşı çıkışta ama hemen her kesim kendisine göre belirli gerekçe ileri sürüyor.

Bu kesimlerden birisi dinci / muhafazakâr kesim... "Irak'ın müslüman olduğu, müslüman bir devletin, din kardeşlerine silah doğrultmasının doğru olmayacağı" bu kesimin temel argümanı... Oysa sorun din-iman sorunu değil, emperyalist çıkarlar temelinde şe-

killenen işgal sorunudur. Bu bilinçle sorunu din-iman sorununa indirgeyenlere, kitleleri bu temelde yönlendirmek isteyenlere karşı mücadele de sınıf bilinçli işçilerin emekçilerin görevleri arasındadır.

Kimileri ise alınan kredi karşılığında Irak'a asker gönderildiğini doğru olarak ifade ederken, alınan paranın azlığından yakınıyorlar! "8,5 milyar dolara gidilmez!"miş! "Daha fazlası istenmeli!"ymiş... Sermaye sınıfının kimi savunucularından –soruna bu kadar "ekonomik" bakan başka hangi sınıf olabilirdi ki?!– çıkan bu seslere göre "gidilecekse biraz daha "koparılmalıydı!" İşgalcilik, soygun, talan, halklar arasında düşmanlığın körüklenmesi bu kesimler için "olağan" şeyler olduğundan; sermayeleri bunlar üzerinde yükseldiğinden, onların bu tavrı gayet anlaşılırdır; yakışır!

Bir diğer kesim ise irticaya karşı olduğunu söyleyen milliyetçi-kemalist ideolojinin savunucuları... Bunlara göre; a) öncelikle kararı alan AKP'dir, "emperyalizme karşı Türkiye'deki en sağlam güç olan orduyu ABD ile işbirliği içinde olan AKP" batağa göndermektedir; b) ABD emperyalistlerinin çıkarları için "Türk askerinin" kanı akıtılmamalıdır! "Türkiye emperyalizme karşı ulusal mevzide direnmelidir!" Bunlar da emperyalizme karşı çıkar görünmekte, Türk devletini antiemperyalist görüp gösterme, orduyu antiemperyalist gösterme çabasındadırlar. Gerçekte ne Türk devleti, ne de Türk ordusu antiemperyalisttir. Türk devleti ordusuyla, parlamentosuyla bir bütün olarak emperyalizmin işbirlikçisi bir devlettir. Bunların çabası geniş yığınların bu olguyu görmesini engellemeye Türk ordusunu temize çıkarmaya hizmet etmektedir. Türk ordusunun Irak'a gönderilmesini isteyenlerin başında ise Türk Silahlı Kuvvetlerinin generalleri gelmektedir. Bunlar, bu gerçeği bile tersyüz ediyorlar...

Yine bu kesimler (bunlarla birlikte Saadet Partisi gibi muhalefet partileri de) tezkerenin Anayasa Mahkemesi'nden, Cumhurbaşkanından döneceğini... vs. söylerek boş bir beklenti yayıyor, devleti aklamayı bu yolla da sürdürüyorlar. Düzen içi muhalefetin göstermelik çabalarından başka bir şey olmayan bu tür çıkışlara işçilerin, emekçilerin karnı toktur.

Sınıf bilinçli işçiler, emekçiler bu yaklaşımlardan, yanlış beklentilerden kendilerini ayırmalıdırlar. Yapılacak eylemlerde, gösterilecek tepkilerde dincilerin, kemalistlerin, hatta yer yer direnişe destek verme adına Saddam rejimini savunma; "küçük haydut"u şirin gösterme pozisyonlarına / yanlışlarına düşen kimi "sol", "sosyalizm" adına konuşan güçlerin... gerekçelerinden uzak durmak, bunlarla araya sınırlar koymak önemlidir.

Bu alanda görev, kitlelerin bu tür gerekçeler temelinde yönlendirilmesine karşı çıkmak; güç oranında doğru görüşlerin kitleler arasında yaygınlaştırılmasına çalışmak olmalıdır.

Tavrımızın temelinde ne dini bir motif, ne de milliyetçi bir bakış açısı olamayacağı gibi, bizim kendimizi bunlardan ayırma ve sınıfsal temelde karşı çıkışı merkeze koyma, mücadeleyi bu temelde şekillendirme görev ve sorumluluğumuz vardır. Tutarlı anti-emperyalist-antifaşist tavır bunu gerektirir. Enternasyonalizm bunu gerektirir.

MÜCADELE! BAŞKA YOL YOK! GÖREV ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYİ YÜKSELTMEKTİR!

Ortadoğu'da süren emperyalist işgal ve teröre, yeni imha hazırlıklarına ve bu temelde oluşturulan birlikteliklere karşı; emperyalistlerin ve onların işbirlikçilerinin bölgenin işçilerine, emekçilerine yönelik her türlü saldırısına karşı devrim mücadelesini yükseltmek günün görevidir. Bu mücadele çeşitli alanlarda mücadelenin bileşkesi olarak, çok yönlü ve birçok cephede yürümek zorundadır.

Günün görevi emperyalistlerin Irak-Güney Kürdistan'ı işgaline karşı çıkmaktır! **"Emperyalistler, onların işbirlikçileri Irak-Güney Kürdistan'dan defolun!"** şiarımızdır. Dayanışmamız geçmişte Saddam rejimi altında, bugün emperyalist işgal altında inim inim inleyen Irak'ın değişik ulus ve milliyetlerden işçilerine, emekçilerine, yoksullarınadır!

Günün görevi, Türk ordusunun Irak'ta işgale destek çabalarına karşı

çıkmaktır! **"Irak'a işgal gücü gönderilmesine hayır!", "Türk ordusu Güney Kürdistan'dan defol!"** şiarlarımızdır!

Yoksullar kapitalistlerin kasalarına akacak milyar dolarlar uğruna cepheye, ölüme sürülmekte; sınıf kardeşleriyle savaşmaya zorlanmaktadır! Türkiye'nin işgalci bir güç olarak çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçiler üzerinde baskı, sindirme ve terör gücü olarak bölgeye gönderilmesine karşı çıkmak öncelikle Türkiyeli işçi ve emekçilerinin görevidir. Türkiyeli işçilerin ve emekçilerin bu işgal hareketinden, Iraklı işçi ve emekçilerle aralarına düşmanlık tohumları serpilmesinden, düşman edilmesinden çıkarı yoktur! Asker elbisesi giydirilmiş Türkiyeli işçilerin, emekçilerin Iraklı sınıf kardeşlerinin

üzerine gönderilmesinden; sınıf kardeşlerini öldürmesi veya sınıf kardeşleri tarafından öldürülmelerinden kazanç sağlayacak olan tek sınıf sermaye sınıfıdır!

Irak işgaline verilen destek ile Türk hakim sınıfları yeni birşey yapmıyor... Hayır, bu ilk değildir: İşgal, imha ve yayılmacılık politikaları 80 yıllık cumhuriyet döneminde Türk hakim sınıflarının uyguladıkları politikalar arasındadır. Ermeni soykırımının sorumluluğunu üzerinde taşıyan, Kürt katliamlarını gerçekleştiren, Kuzey Kürdistan'da zor ve baskı ile, terör ile sömürgeciliği sürdüren, Kuzey Kıbrıs'ı işgal altında tutan faşist Türk devletidir. Kore'de, Bosna'da, Somali'de, Afganistan'da işgale katılan, yayılmacı Türk devletinin askeridir! Irak bu zincirin andaki halkasıdır. Bu devlet yıkılmadığı sürece bu zincire yeni halkalar eklenecektir...

Görev, Türk devletini yıkmaktır! Görev, Türk devletini yıkmayı hedefleyen devrim mücadelesini yükseltmektir! Görev, Bolşevik önderlik altında örgütlü mücadeleyi yükseltmektir! **"Faşizme ölüm, tek yol devrim!"** şiarımızdır!

Günün görevi Kuzey Kürdistan ulusal mücadelesinin ABD emperyalistlerinin ve işbirlikçisi Türk devletinin ortak çabası / uzlaşmasıyla boğulmaya çalışılmasına karşı çıkmaktır! **"Emperyalistler ve işbirlikçileri Kürdistan'dan defolun!"** şiarımızdır!

Gerek Kuzey Kürdistan'da Türk hakim sınıflarının, gerekse de Güney Kürdistan'da emperyalist koalisyonun ve onlarla işbirliği içinde hareket eden maşa örgütlerin baskısı ve saldırıları altında inleyen Kürt işçi ve emekçilerinin gerçek barışı ve özgürlüğü kazanmak için mücadeleyi yükseltmeleri gerekiyor. Emperyalistlerle anlaşma, uzlaşma vs. ile gerçek barış gelmez, gelemez! Sorunun bizzat kaynağı olanlar sorunları çözemezler! Kürdistan'a da özgürlük ve barış; emperyalizme karşı mücadele ile gelecektir; devrimle, sosyalizmle gelecektir!

10 Ekim 2003 ■

(*) Dergimiz yayına hazırlandığı dönemde, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, ABD'nin Irak'la ilgili karar tasarısını onaylayarak işgale de açık destek vermeyi kabul etti.

TEZKERE MECLİS'TEN GEÇTİ!

Irak'a asker gönderilmesine, işgale hayır! Türk askeri Güney Kürdistan'dan derhal çekilmelidir!

Bilindiği gibi Saddam rejminin devrilmesi, Irak-Güney Kürdistan'ın işgal altına alınması, Saddam ordusunun ve diğer savunma güçlerinin çabuk dağılması ve fazla direnmemesi sonucu relatif kolay oldu. Beklenenden daha "kolay" elde edilen "zaferin" ertesinde, kurulmak istenen "yeni bir düzenin" kurulması, "Irak'ın yeniden yapılandırılmasının" ise planlandığı kadar kolay olmadığı, kısa sürede ortaya çıktı. İşgalcilere karşı silahlı direniş, gerilla eylemleri ile kendini gösteriyor. Her gün birkaç ABD askeri, müttefik güçler ve işgal işbirlikçisi Iraklı, silahlı saldırılara maruz kalıyor ve yaşamını yitiriyor. Savaş sonrası dönemde öldürülen ABD'li ve müttefik güçlerden asker sayısı her geçen gün çoğalıyor... Her ne kadar savaş öncesi dönemde emperyalist saldırganlar, hesaplarında beşbin civarında askeri gözden çıkarmış olsalar da, ABD'ye tabut içinde dönen her asker, ABD'de Bush yönetiminin kamuoyundaki desteğini azaltıyor. Bu azalan desteğin gelecek başkanlık seçimlerine yansıması Bush'un bir kez daha başkan seçilmemesi ihtimalini de içinde barındırıyor. ABD'nin işgal yönetimine bağlı olarak kurduğu sivil yönetim de, her ne kadar çok hesaplanıp düşünülerek oluşturulsa da Irak'takı bir dizi gücü temsil etme yeteneğine sahip değil ve ABD'nin ve müttefiklerinin "Irak'ı yeniden yapılandırma" planlarının zorluklarını ortadan kaldıramamaktadır.

ABD emperyalizminin işgal ve talan operasyonu sürüyor. Şimdi bu açık emperyalist işgal ve talan harekâtının, hem ABD hem dünya kamuoyunu kandırmak için üretilmiş yalanlar üzerine kurulu olduğu açıkça belgelendi, belgeleniyor. Fakat bu, "güçlü"nün haklı görüldüğü emperyalist dünyada fazla bir şey değiştirmiyor. Emperyalistler o kadar pervasız ki, sahtekârlıklarını gizleme ihtiyacı bile duymuyor!

Savaş öncesi ve sırasında lafta ABD'nin Irak'a karşı giriştiği saldırı savaşına karşı çıkan ve bu yüzden ABD ile karşı karşıya gelen emperyalist büyük güçler, Saddam rejimi kısa sürede devrilip Irak-Güney Kürdistan işgal edilince, bütünüyle devre dışı kalmamak için, Birleşmiş Millet-

ler'de "işgal gücü ile birlikte Irak'ta yeni bir düzen kurulması ve savaş sonrası Irak'ın imarı"na katılma yönünde tavır takındılar. Böylece Irak-Güney Kürdistan'a karşı emperyalist saldırıya, savaş sonrasında "uluslararası meşruiyet" kazandırılmış oldu.

ABD ve İngiliz işgalcileri işgal-talan operasyonlarının mali ve maddi yükünü diğer emperyalist büyük güçlerle paylaşmak istiyor. Bu istek Irak'taki işgalin sürdürülmesi ve yeni bir düzen kurulmasının zorlukları arttıkça gelişiyor. Kuşkusuz sözkonusu pazarlıklarda ABD emperyalistleri kendi istedikleri yönde bir yapılanma konusunda kararlıdır ve karar verici esas güç durumundadır. Ortadoğu'ya Amerikan düzeninin yerleştirilmesi için tüm kozlarını kullanmaktadır. Şu ya da bu emperyalist güçle, ya da yerel gerici güçlerle yaptığı pazarlıklarda verdiği tavizler de, esas olarak kendi çıkarlarına hizmet ettiği oranda sözkonusudur.

ABD ve müttefiki İngiltere'nin "müttefik"lerinden biri de Türk devletidir. 1 Mart'ta Meclis'te yapılan oylamayla reddedilen tezkere sonrasında ABD ile TC arasında bozulan ilişkiler, savaş sonrası dönemde yeniden düzeltilmeye çalışıldı, çalışılıyor. ABD Türk devletinden Irak'a asker göndermesi talebinde bulundu ve bu konuda yürüyen pazarlıklar, görüşmeler birkaç ay sürdü.

ABD ile TC arasında Washington ve Ankara'da yapılan pazarlıklarda esas olarak mutabakata varıldığı bir duruma gelindi. Bu arada ABD'nin TC ile 8.5 milyar dolarlık kredi anlaşmasını imzalaması, 1 Mart sonrası için ABD'nin "bizim oğlanları" affettiğinin de bir işaretiydi... ABD de TC de "geçmişi bırakalım bugüne bakalım" yaklaşımıyla hareket ederek, Irak'a asker gönderilmesı meselesini öne çıkardılar.

Yürüyen pazarlıklarda TC'nin en önemli taleplerinden biri Güney Kürdistan'daki PKK/KADEK'in silahlı güçlerinin silahsızlandırılmasıdır. ABD, buna genel düzlemde evet diyerek, ama bu işi Türk devletinin değil kendisinin yapacağını açıklayarak hem TC ile mutabık oldu, hem de Irak'ta esas söz sahıbi olanın kendisi olduğunu ortaya koydu. 8.5 milyar dolarlık kredi anlaşmasının imzalanması ertesinde kamuoyuna yansıdığına göre, bu kredi karşılığında Türk hükümeti Güney Kürdistan'da askeri güç bulundurmama görüşünü de imzalamıştır. Ve bu özellikle Türkiye'de gerçek iktıdar gücü olan askeri rahatsız etti. Hükümetle olan bu çelişki şimdilik bazı açıklamalarla bitmiş görünüyor. Kuşkusuz burada anlaşmanın diğer tarafının ABD olduğu gerçeği de rol oynuyor ve Türk askeri ABD'yi karşısına almamak için de kendisini şimdilik "bize bildirilmedi, bizi çok rahatsız etti" vb. açıklamalarla sınırlıyor.

TC'nin kuşkusuz PKK/KADEK'e karşı tavır dışında da hesapları var. Bunların başında da, "Irak'ın yeniden yapılandırılmasında" yer almak, pastadan pay almak geliyor. Bu yapılanmada yer almadığı koşullarda, Güney Kürdistan'da olası bir Kürt devletinin oluşmasını engellemede de dışlanmış olacak...

Bir diğeri ise, ABD emperyalizmiyle bozulan ilişkilerini düzeltmek; eğer asker gönderme talebini yerine getirmezse ilişkiler daha da kötüleşek ve ABD'nın TC'ye karşı Kürt kartını daha fazla kullanması olasılığı gündeme gelecek.

ABD ile ilişkilerin bozulması durumunda da, bunun Türk ekonomisine olumsuz yansıması durumu yaşanacak vb. vb.

Tüm bu hesapların çıkış noktası kuşkusuz Türk devletinin ve Türk hâkim sınıflarının çıkarlarıdır. Bu "yüce çıkarları" için kendi aralarında iktidar dalaşı içinde olan AKP hükümeti ile Türk Silahlı Kuvvetleri aynı noktada birleşmiştir. Irak'a asker gönderilmesi konusunda hepsinin temel yaklaşımı aynıdır: Faşist Türk devletinin çıkarlarını savunmak, korumak!

Kısaca özetlenirse ABD'nin çıkarları Irak'ta –diğer milletlerden askeri gücün Irak'a gönderilmesi gibi–, Türk askerinin bulunmasını, ABD'nin yükünü, zorluklarını azaltmasını; conilerin yerine memedlerin ölmesini gerektiriyor. TC'nin çıkarları da Türk askerinin Irak'a gitmesini gerektiriyor!

Tüm konularda anlaşmasalar da, ortak çıkarlar yürüyen pazarlıklara, görüşmelere damgasını vuruyor. Görüşmelerin daha da ilerlemesi ve Irak'a asker gönderme işinin somutlaştırılması için Türk hükümetinin Meclis'in yaz tatiline girmesini kullanarak ertelediği tezkerenin Meclis'ten çıkması gerekiyordu. AKP hükümeti bu "tatil" dönemini kendi partili milletvekillerini ikna etme çalışması için kullandı ve sonuçta başarılı da oldu.

TEZKERE MECLİSTEN GEÇTİ...

Bakanlar Kurulu 6 Ekim'de üzerine görüştüğü tezkereyi Meclis'e gönderdi ve 7 Ekim'de Meclis'teki görüşmelerden sonra oylama yapılarak tezkere onaylandı. Oylamaya 543 milletvekili katıldı ve 2 çekimser, 183 red oyuna karşın tezkere 358 oyla kabul edildi. Bu tezkereye göre hükümet, Genelkurmayla görüşmeler ve ABD ile pazarlıklar sonucu, Irak'a asker gönderip göndermeyeceği, gönderirse ne kadar asker göndereceği vb. konularında karar verme izni–yetkisi almıştır. Tezkerenin asker gönderme yükümlülüğünü içermemesi, gerçekte ABD ile yürüyen pazarlıklarda pazarlık gücünü yükseltme hesabının gereğidir. Yoksa, Irak'a asker gönderilmesine kesin gözüyle bakılmaktadır.

Tezkerenin meclisten çıkmasının ertesinde burjuva medyanın önemli kesimi, özellikle de Hürriyet gazetesi gibi gazeteler ve "köşe" yazarları kararı selamlayarak tüm Türkiye'yi –devletini ve halkını–, Türkiye için fedakârlık üstlenen askerini desteklemeye çağırdı! Bunlara göre, alınan karar "tarihi bir karardı"! Türkiye'nin çıkarları –içinde bulunulan koşullarda– riskli de olsa en iyi biçimde Irak'a asker göndererek savunulabilirdi! "Orada hem güvenliğimizi tehdit, hem de gururumuzu rencide eden olaylar meydana" (E. Özkök, 8 Ekim tarihli Hürriyet) geliyordu... Eh! Türk ordusu

güvenliği tehdit edilen Türk milletini korumayıp; Türkün gururunu rencide edenlerden öç almayıp da ne yapacak?

Türk şovenizminin, işgalci emperyalist siyasetinin savunucuları bununla da kalmıyor! Onlar Osmanlı İmparatorluğunun yıkılışı sürecinde sözkonusu imparatorluk sınırları dışına çıkmış bölgeleri –burada sadece Musul ve Kerkük sözkonusu değil– işgal etmenin ateşiyle yanıyor... Ama güçleri buna yetmiyor! Bunun için de, işgal gücünü "barış ve istikrar" gücü olarak kamuoyuna sunuyorlar. Örneğin Hürriyet gazetesinin manşeti: "86 yıl sonra BARIŞ İÇİN"di. Hürriyet'te yazan Özkök de "Ordumuz, 1917'de trajik bir savaşın ardından terk ettiği topraklara şimdi barışı sağlamak için dönüyor." (aynı yerden) biçiminde tavır takınarak, Türk Silahlı Kuvvetleri'ne ve hükümete destek veriyor ve Irak'a asker gönderilmesine "uluslararası meşruiyet yok" diyerek karşı çıkan CHP'yi eleştiriyor. "Uluslararası meşruiyet" bağlamında da gerek Cumhurbaşkanı Sezer, gerekse de CHP ve diğerlerinin tavırları, esasında BM'nin karar alması talebidir. Tezkerenin meclisten geçmesi, bu "meşruiyetin" de reddedilmesi, ya da buna gerek duyulmaması anlamına geliyor. Başbakan Tayyip Erdoğan bu konudaki tavrını şöyle dile getirdi: "BM'nin adı var kendi yok. Olsaydı Irak'ta savaşı engellerdi, engelleyemedi. Dolayısıyla BM'nin meşruluk arayışına giremeyiz. Bız meşru diyorsak bu iş meşrudur. Önemli olan Türkiye'nin ulusal menfaatidir." (aynı yerden)

Tezkerenin meclisten geçmesi ABD emperyalizminin Bush ve Rumsfeld gibi başları tarafından "sevinçle" karşılandı... Irak'a asker göndermenin yolu açıldı ve ABD ile atılacak adımların neler olacağı, ne kadar askerin gönderileceği, hangi ikmal yolu ya da yollarının kullanılacağı vb. konularda pazarlıklar da sürüyor. Bazı açıklamalara göre bu pazarlıkların Ekim ayı içinde biteceği tahmin ediliyor.

Öyle ya da böyle, Türk ordusu işgale hazırlanıyor. Irak'a –Güney Kürdistan'a değil– göndermeye hazırlandığı askeri gücün, Irak halklarına yardım, istikrarı ve güvenliği sağlama diye bir amacı yoktur. İşgalci hiçbir gücün bunu yapması mümkün değildir.

Sağlanacak güvenlik ve istikrar, Irak halklarının değil, işgalci güçlerin ve onlarla birlikte hareket edenlerin güvenliği ve istikrarıdır.

Türk askeri gücünün Irak'a gitmesini Irak halklarının büyük çoğunluğu istemiyor. ABD emperyalizminin yönetiminde kurulan Geçici Yönetim Konseyi de Türk askerini istememektedir. Bu yönetimin Türk askerini istemediğine dair oybirliğiyle kararlaştırdığı metnin yayınlanmasının ABD tarafından önlendiği de basına yansıdı. Bu durumda ABD emperyalizminin işgalci güçlerinin başta kendisinin atadığı Yönetim Konseyi'ni ve bunların temsilciliğini yaptığı kesimleri ikna etmeye çalışması gündeme gelmektedir.

Ama bu çaba da, Irak'ta işgalci güçlerin halklar tarafından istenmediği gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Türk askerinin iş-

galci güçlere katılması, Irak halklarına karşı savaş yürütmesi, Irak halklarına yardım etmeyi, güvenliğin ve istikrarın sağlanmasını değil, çatışmaların daha da artmasını, yoğunlaşmasını birlikte getirecektir. Daha fazla işgalci gücün varlığı, daha fazla baskı, zulüm demektir. Bu işgalci güçler daha fazla baskıyla kendilerine karşı olan güçleri bastırsalar da, uzun vadede işgale karşı mücadeleyi engelleyemeyeceklerdir.

GÖREV İŞGALE KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTMEKTİR!

Kuzey Kürdistan-Türkiyeli değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin, köylülerin, tüm emekçilerin görevi, TC'nin –kendilerine karşı da yönelen– bu işgal ve savaş tavrına karşı Irak halklarının yanında yer almaktır. ABD'nin petrol için, dünya hegemonyası için yürüttüğü savaş bizim savaşımız değil! Türk hakim sınıflarının kurtlar sofrasında pay almak için yürüttüğü, yürüteceği savaş bizim savaşımız değil! Sömürgeci Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da olduğu gibi Güney Kürdistan'da da Kürt ulusuna karşı yürüttüğü savaş bizim savaşımız değil! Bizim Irak halklarıyla çıkar çelişkimiz yok, savaşmamızı gerektiren hiçbir nedenimiz yok! Ama bizim onlarla, emperyalist işgalcilere karşı mücadelede ortak çıkarımız var! Bizim faşist Türk devletine karşı mücadelede, Türk askerinin Irak'a gönderilmesine karşı mücadelede ortak çıkarımız var. Irak halklarına yardım, onlarla dayanışma, bugün somut olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Türk devletine karşı mücadele, Irak'a asker gönderilmesine karşı mücadele demektir.

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin dünya hegemonyası için savaşı, dünya halklarına karşı savaştır, bize karşı savaştır!

O halde, Irak'a asker gönderilmesine hayır! demek, buna karşı mücadele etmek günün acil görevlerinden biridir. "Amerikan askeri olmayacağız!" sloganı, "Türk askeri olmayacağız!" sloganına dönüşmeli ve bu slogan protesto eylemlerine damgasını vuran sloganlardan biri olmalıdır. Kuzey Kürdistan-Türkiyeli işçi ve emekçiler, düşmanımızın Irak'ta olmadığını, bizzat bizi işsiz koyanın, aç koyanın, baskı ve zulme maruz bırakanın Türk hakim sınıfları ve devleti olduğunu bilinçlerine kazımalı; Irak'a asker gönderilmesine karşı mücadeleyi, faşist Türk devletine karşı mücadele olarak kavramalı, mücadeleyi bu temelde yürütmelidir.

Irak'a asker gönderilmesine hayır!

Türk askeri Güney Kürdistan'dan derhal çekilmelidir!

Faşist Türk devletine ölüm!

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

8 Ekim 2003 ■

Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)

"Sınıflarüstü" ideolojik tuzak: Türk milliyetçiliği!

Türk hakim sınıfları "sınıflarüstü" kavramların, bu kavramların içeriği ile oluşturulmuş ideolojilerin emekçi sınıflar tarafından sahip çıkılması, üzerlenmesi amacı ile sürekli ve sistemli olarak çalışırlar, dinin ve milliyetçiliğin yaygınlaştırılması için hiç bir masraftan kaçınmazlar. Tüm medya araçları, eğitim ve öğrenim kurumları, yasalar ve mahkemeler, dernekler vb. vd. "sınıflarüstü" uyuşturucuları yaymak için harekete geçirilir. Bu alanda özellikle işçi sınıfının sınıf örgütleri olan sendikalara hakim sınıflar özel önem verirler.

Türk hakim sınıflarının ve faşist diktatörlüğün en yaygın kullandığı ideolojik silahlardan birisi de milliyetçiliktir. Hakim sınıflar aslında sınıf çıkarlarını en iyi bilen, sınıf çıkarlarını gayet iyi gözeten, her adımlarında sınıf çıkarlarını gözbebeği gibi koruyan toplumsal tabakayı oluştururlar. Fakat kendi sınıf çıkarları toplumdaki çok küçük bir kesimin sınıf çıkarlarına tekabül ettiğinden ve kendi sınıf çıkarlarını korumak ve geliştirmek ancak toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan kesimin, emekçi sınıfların sınıf çıkarlarına karşı mücadele ile mümkün olduğundan hakim sınıflar **açık** bir biçimde sınıf kavramına, sınıf çıkarlarına sahip çıkmaz, çıkamaz. Bunu dolaylı bir biçimde yapmak işlerine daha iyi gelir. Bu yüzden sömürücü sınıflar "sınıflarüstü" kavramlara, örneğin din, millet, ulus, aşiret vb. kavramlara sahip çıkarlar. Bu tür "sınıflarüstü" kavramlara sahip çıkarken kendi sınıf çıkarlarını sanki tüm din topluluğunun, tüm milletin çıkarları gibi ambalajlayıp öyle sa-

tışa çıkarırlar ki, emekçi sınıflar da sömürücü sınıfın çıkarlarını kendi öz çıkarları gibi üzerlenebilsin, emekçi sınıflar hakim sınıfların sınıf çıkarları için harekete geçirebilsin.

Türk hakim sınıfları "sınıflarüstü" kavramların, bu kavramların içeriği ile oluşturulmuş ideolojilerin emekçi sınıflar tarafından sahıp çıkılması, üzerlenmesi amacı ile sürekli ve sistemli olarak çalışırlar, dinin ve milliyetçiliğin yaygınlaştırılması için hiç bir masraftan kaçınmazlar. Tüm medya araçları, eğitim ve öğrenim kurumları, yasalar ve mahkemeler, dernekler vb. vd. "sınıflarüstü" uyuşturucuları yaymak için harekete geçirilir. Bu alanda özellikle işçi sınıfının sınıf örgütleri olan sendikalara hakim sınıflar özel önem verirler.

Kural olarak "işçi" statüsünde olanların oluşturduğu ve biraraya geldiği sınıf örgütleri olan sendikalar sınıf bileşimleri bakımından hemen hemen tümüyle saf sınıf örgütleridir. Bu tür bir sınıf örgütünde bir araya gelmiş geniş işçi kitlelerinin kendi sınıf çıkarları etrafında birleşip burjuvazinin, sömürücü sınıfların sınıf çıkarlarına karşı mücadeleye atılmamaları için işçilerin ıdeolojık olarak köreltilmeleri, din ve millıyetçilık zehiri ile avutulmaları mutlak gerekliliktir. Bu nedenle sendikaların yönetimine, işçilikten gelseler bile kazançları, yaşam tarzları ve ideolojileri ile işçilikten uzaklaşmış, burjuvalaşmış bir tabakanın getirilmesi, bu tabakanın sürekli olarak yönetimde kalmasının garanti altına alınması tayin edici bir öneme sahiptir. Sendika yönetimini elinde bulunduran ve her bakımdan burjuvalaşmış bu "işçi aristokrasisi" gönüllü olarak Türk burjuvazinin "sınıflarüstü" ideolojik silahlarına sahip çıkar, onları isteyerek ve bilerek yaygınlaştırır. İşte bu yüzden bugün Türkiye'deki sendika yönetimlerinin ezici çoğunluğu "sınıflarüstü" kavramların, kitle uyuşturucusu silahların, özellikle de "milliyetçilik" kavramının en ateşli savunucularından birisidir.

Burjuvalaşmış sendika yönetimlerinin "millıyetçilik" ideolojisini yaygınlaştırmada kullandıkları dil ve araçlar, özel siyasi yapılarına göre çeşitlilik göstermektedir. Türk-İş ve ona bağlı sendikaların ezici çoğunluğu daha açık ve net "milliyetçilik" kavramına sahip çıkarlarken, Hak-İş dinle, ümmetçilikle kaynaştırılmış bir milliyetçilik ideolojisini savunmakta, DİSK ise milliyetçiliği "çağdaş bir sınıf sendikacılığı" düşüncesiyle harmanlamaktadır. Bu üç sendika konfederasyonu ve bunlara bağlı sendikalar "milliyetçilik" silahını, zehirini biraz farklı ambalajlarlar. Öyle ya, "serbest piyasa ekonomisi"nde aynı malı farklı imiş gibi allayıp pullayıp satışa çıkartmak satışı artıran önemli bir etkendir! Hatta bu üç konfederasyon aslında "milliyetçilik", yani hakim sınıfların çıkarları etrafında birleşmelerine rağmen "işçi sınıfından", "işçi sınıfının çıkarlarından" bile bahsederler. "İşçi sınıfının çıkarları" dedikleri yerde bile allayıp pullayıp sattıkları malzeme Türk ha-

kim sınıflarının "milli" çıkarlarıdır.

"Milli çıkarlar" (burjuvazinin çıkarları) toplu sözleşmelerde işçi sınıfının reel ücretlerinin düşürülmesini gerektiriyorsa sendika ağaları hiç çekinmez imzayı basarlar. "Milli çıkarlar" (burjuvazinin çıkarları) sözkonusu oldu mu, işçi sınıfının çıkarlarına karşı ağır bir saldırı olsa da sendika ağaları "sükunete", "iş barışına" çağrı yaparlar. "Milli çıkarlar" (burjuvazinin çıkarları) sözkonusu oldu mu işçi sınıfını cepheye sürmekten, burjuvazinin cephaneliği olarak kullandırmaktan çekinmezler.

Tüm bu gerçekleri sendika ağalarının siyasi tavırlarında tek tek görmek mümkündür. Örneğin bu yılki kamu işyerlerinde imzalanan toplu sözleşmeler, işçi sınıfının zaten çok geri olan yasal haklarına saldırı olan yeni iş yasası konusunda sendika konfederasyonlarının sessiz kalmalarında ya da Irak'a karşı düzenlenen ve Türk hakim sınıflarınının da içinde yer almaya can attıkları saldırıdaki tavırlarında görmek mümkündür.

Sendika ağalarının burjuvazinin ve faşist diktatörlüğün "milliyetçilik" silahına sarılmalarının nedeni gayet açıktır. Bunlar işçi örgütlerinin başına çöreklenmiş olsa da işçi sınıfından yaşam tarzları, kazançları ve dolayısiyle de ideolojileri ile tamamen uzaklaşmış, burjuvalaşmış bir kesimdir. Bu nedenle sendika ağalarının da savunduğu burjuva ideolojisi, onun kopmaz bir parçası olan milliyetçilik kendi sınıf ideolojisidir. Bu yüzden sendika ağaları dört elle sınıflarüstü kavramlara, "din", "milliyetçilik" silahlarına sarılır. Üstelik Türk hakim sınıflarının ve onun sendika yönetimlerine çöreklenmiş sendika ağalarının savunduğu ve uyguladığı milliyetçilik **şovenist** bir karektere de sahiptir. "Türk milliyetçiliği" zehiri yalnızca Türk milletinden emekçilerin sınıf çıkarlarını görmesini engellemekle, Türk ulusundan işçi sınıfı üzerindeki sınıfsal baskının devamını ve sağlamlaştırılmasını sağlamakla kalmaz, aynı zamanda Türk olmayan ulus ve milliyetlerden işçilerin ve diğer emekçilerin üzerinde sınıfsal baskının yanısıra bir de ulusal baskının devam etmesine ve sağlamlaştırılmasına; Türk şovenistlerinin Kıbrıs'ta, Irak'ta vb. yayılmacı emellerinin yaygınlaştırılmasına da hizmet eder. Türk hakim sınıflarının ulusal imtiyazları şovenist bir milliyetçilikle Türk ulusundan işçilere sunulur, şovenist Türk milliyetçiliği sanki Türk ulusundan işçilerin çıkarlarını koruyan ideoloji imiş gibi yutturulmaya çalışılır. Sendika ağalarının birçoğu Türk hakim sınıflarının çıkarları ile kendi çıkarlarını özdeşleştirdiklerinden Türk şovenizminin gönüllü çeteciliğini yaparlar.

MİLLİYETÇİLİK VE ŞOVENİZM SERMAYENİN, ENTERNASYONALİZM İŞÇİ SINIFININ SLOGANIDIR!

İşçi sınıfının kendi sınıf çıkarlarına sahip çıkmasının ön şartı, sınıf çıkarlarına yabancı, ona karşı ve başka sınıfla-

rın çıkarlarının ifadesi olan kavramlardan ve bunlara bağlı içerikten kendini mücadele içinde arındırmasıdır. "Din", "milliyetçilik" işçi sınıfının avutulmasında en yaygın olan ve en fazla taban bulan ideolojilerdir ve bu anlayışlara karşı mücadele her zaman canlı, sürekli tutulmak zorundadır.

Denilecektir ki, "fakat bir ülkenin emperyalist devletler tarafından ekonomik, mali, siyasi, askeri vb. baskı altında tutulduğu, bağımlı hatta sömürge hale getirildiği şartlarda ister istemez farklı sınıflar ortak çıkarlarda, "milli çıkarlarda" birleşmek zorunda kalırlar, ortak mücadeleye atılırlar. Örneğin emperyalist büyük devletlere bağımlı Türkiye'de böyle bir "ortak çıkar" yok mudur? Örneğin, sömürgeleştirilmiş, milli hakları ellerinden alınmış Kürt ulusunun burjuvalarının ve işçilerinin ortak "ulusal" çıkarları sözkonusu değil midir?"

Emperyalist büyük devletlerin Türkiye'yi ekonomik, mali, siyasi vb. olarak bağımlı hale getirmelerinin en fazla savunucuları ve taraftarları olan; emperyalist devlet ve tekellerin çıkarları ile kendi çıkarlarını birleştirmekten muazzam kârlar kazanan, bu güçlerle kader birliği yapan bizzat Türk burjuvalarıdır. Çünkü onlar Türkiye'deki emperyalist sömürü ve talan sayesinde çok daha büyük çıkarlara daha kısa zamanda ulaşacağını görmektedirler. Türk milliyetçiliği ve Türk şovenizmi aynı zamanda emperyalizme bağımlılığın, emperyalizme uşaklığın, emperyalist sistemle iç içe olmanın ideolojisidir.

Ne zaman emperyalist efendiler Türk hakim sınıflarının hak ettiğini tasarladığı payı vermezse, o zaman Türk hakim sınıfları milliyetçilik silahını öne sürmekte, emekçileri ve işçileri "milliyetçilik", "milli çıkarlar" adına koyun sürüsü gibi harekete geçirmeyi düşünmektedir. Üstelik sürekli olarak "milliyetçilik" zehiri ile uyutulmuş işçiler ve emekçiler Türk burjuvazisinin başka ülkelerin burjuvaları ile ciddi çatışmaya giriştiğinde çok daha kolay cepheye sürülme imkânını da vermektedir. Türk burjuvaları aynı zamanda "milliyetçilik" zehirini T.C. sınırları içinde de ulusal hakları ellerinden alınmış, sınıf baskısı yanısıra ulusal baskı altında tutulan Türk olmayan milliyetlerden işçilere ve emekçilere karşı Türk ulusundan işçi ve emekçileri düşman etmek amacı ile de kullanmaktadır.

Hangi milliyetten olursa olsun tüm işçilerin savunacağı başka bir ideoloji, başka bir kavram vardır: Bu da tüm milliyetlerden ve tüm ülkelerden işçileri gerçek sınıf çıkarları temelinde ortak bir sınıf cephesinde birleştirmeye muktedir ENTERNASYONALİZMdir. Türkıye'de işçi sınıfı ve sendikal hareket içerisinde tutarlı bir sınıf politikası yürütmenin en önemli, en başta gelen önşartlarından birisi, her türlü milliyetçilik ideolojisine, fakat her şeyden önemlisi, egemen ve en yaygın milliyetçiliğin ideolojisi olan Türk milliyetçiliğine (şovenizmine) karşı mücadele etmektir.

17 Ekim 2003 ■

Türkiye Cumhuriyeti = 80 yıl halklar hapishanesi!

İşçi sınıfının kendi sınıf çıkarlarına sahip çıkmasının ön şartı, sınıf çıkarlarına yabancı, ona karşı ve başka sınıfların çıkarlarının ifadesi olan kavramlardan ve bunlara bağlı içerikten kendini mücadele içinde arındırmasıdır. "Din", "milliyetçilik" işçi sınıfının avutulmasında en yaygın olan ve en fazla taban bulan ideolojilerdir ve bu anlayışlara karşı mücadele her zaman canlı, sürekli tutulmak zorundadır. Hangi milliyetten olursa olsun tüm işçiler gerçek sınıf çıkarları temelinde ortak bir sınıf cephesinde birleşmelidirler. Enternasyonalizm tüm ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin ortak silahıdır.

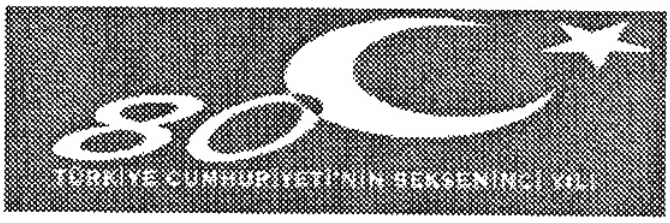

Türk hakim sınıfları, Türkiye Cumhuriyeti'nin 80. yıldönümünü değişik etkinliklerle kutlamaya hazırlanıyor. Cumhuriyetin 80. yılında da, her zamanki gibi Kemalizmin faziletleri üzerine sonu gelmez methiyelerle kitlelerin beyni, *"bir Türk dünyaya bedeldir"*, *"Ne mutlu Türküm diyene"* vb. söylemlerle yıkanmaya çalışılacak... Türkiye Cumhuriyeti denen devletin resmi sınırları içinde yaşayan herkesin –Lozan'da dini azınlık olarak varlığı kabul edilen Rum-Ermeni-Museviler dışında hepimizin– Türk olduğu masalları anlatılacak; *"vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü"* yeniden ve yeniden beyinlere şırıngalanmaya çalışılacak...

80. yıl kutlamaları Irak'a asker göndermenin planlarının yapıldığı, ABD emperyalizmiyle yoğun pazarlıklara girildiği bir döneme denk düşüyor. İşgal gücü, Irak halklarına "yardım gücü", "Irak'ın yeniden yapılandırılma-

sı", "Irak'ın demokratikleşmesine hizmet" olarak kamuoyuna sunuluyor.

Oysa gerçekler, ne ABD gibi emperyalist bir gücün ve müttefiklerinin, ne de Türk ordusunun demokrasinin temsilcisi olduğunu ortaya koymaktadır. En basit biçimiyle ele alınsa bile, sözkonusu askeri güçlerin Irak'ta işgalci güç oldukları gerçeği ortadadır. Tüm bu güçlerin Irak'ta bulunmasının demokrasiyle hiçbir alakası yoktur. Ve hepsinin de Irak-Güney Kürdistan'dan hemen çıkması gerekmektedir.

Türkiye Cumhuriyeti denen devletin kuruluşundan bu yana geçen 80 sene, Türk ordusunun faşist bır devletin askeri gücü olduğunu, Türk ordusunun faşist bir ordu olduğunu; Kuzey Kürdistan'ı, Batı Ermenistan'ı ve değişik milliyetlere ait toprakları işgal ve ilhak eden bir güç olduğunu açıkça ortaya koymuştur.

Böylesi işgalci bir sömürgeci faşist gücün "Irak'ın demokratikleşmesi" vb. gibı misyonlara soyunması, tarihi gerçekleri tersyüz etmektir. Gerçeklerin üzeri bu demagojilerle de örtülemez! Faşist Türk ordusu Irak'a, TC'nin savaş sonrası Irak'taki gelişmelerde söz sahibi olabilmesi için, en başta da Güney Kürdistan'da olası bir Kürt devletinin kuruluşunu engellemek için gitmeye hazırdır.

Kısaca söylenirse cumhuriyetin 80. yılında da Türk devleti faşist, Türk ordusu işgalci... ve Türkiye Cumhuriyeti denen devletin resmi sınırları bir halklar hapishanesi!

80 YILLIK CUMHURİYET TARİHİNİN GÖSTERDİĞİ KİMİ GERÇEKLER...

Türk milleti dışındaki millet ve milli azınlıkların varlığının inkârı üzerinde yükselen Türkiye Cumhuriyeti'nde, en basit demokratik milli hak talebi, kanla barutla, tankla topla bastırılmıştır.

Ulusal kurtuluş savaşı sürecinde, daha Cumhuriyet ilan edilmeden önce kurulan Ankara Hükümeti, Koçgiri İsyanını kanla bastırmış, savaş dönemini bu katliamı unutturmak için kullanmıştır.

Koçgiri isyanından da önce, 20. yüzyılın ilk soykırımı olan Ermeni soykırımı gerçekleştirilmiş ve Türkiye Cumhuriyeti, bu soykırımdan da sorumlu ve suçlu olanların önderliğinde Ermeni soykırımının üzerinde yükselmiştir...

Kelimenin gerçek anlamında Türkiye Cumhuriyeti devleti bir halklar hapishanesi olarak kurulmuş ve bugüne dek de bu niteliğini korumuştur. Cumhuriyetin ilanından önce gerçekleşen Ermeni soykırımını ve bastırılan Koçgiri isyanını saymasak bile, TC'nin tarihinde hep ulusal zulüm, baskı ve katliamlar yaşanmıştır.

1923 Ekim ayında Cumhuriyetin ilanından İkinci Dünya Savaşı dönemine kadar katliamlar sürekli ve sistemli biçimde yürütülmüştür. İsyanları tankla topla ezme, isyancıları katletme ve kitleleri yerlerinden yurtlarından etmesürme, zorla asimile etmeye çalışma vb. uygulamalar TC tarihinin sürekli ve

sistemli yolarkadaşı olmuştur.

TC'nin kuruluşundan İkinci Dünya Savaşı dönemine kadarki süreçte sözkonusu olan isyanlar ve "tenkil harekâtları"nın kısa bir dökümü bile bu gerçeği göstermeye yeterlidir. Burada bilinçte tutulması gereken bir şey, "tenkil harekâtı" denen şeyin, isyan olmadığı halde, devletin Türk olmayan ulus ve milliyetlere karşı "önlem" olarak düşündüğü, saldırı harekâtları olduğudur.

Devletin, (genelkurmayın aslında) belgelerine göre sözkonusu ettiğimiz dönemdeki isyan ve "tenkil harekâtları" şunlardır:

7 Ağustos 1924, Nasturi İsyanı. 13 Şubat-31 Mayıs 1925, Şeyh Said İsyanı. 10 Haziran 1925, Nehri (Şemdinli) İsyanı. 9-12 Ağustos 1925, Raçkotan-Raman İsyanı. 1925'ten 1937'ye kadar süren, Sason ayaklanmaları. 21-25 Ocak 1926, Hazo İsyanı. 10-11 Mart-18 Nisan 1926, Haço İsyanı. 16 Mayıs 1926, Birinci Ağrı İsyanı. 7 Ekim-30 Kasım 1926, Koçuşağı İsyanı. 26 Mayıs-25 Ağustos 1927 Mutki İsyanı. 13-20 Eylül 1927, İkinci Ağrı İsyanı. 7 Ekim-17 Kasım 1927, Bicar Tenkil Harekâtı. 22 Mayıs-3 Ağustos 1929, Asi Resul İsyanı. 14-27 Eylül 1929, Tendürük Harekâtı. 20 Mayıs-9 Haziran 1930, Savur Tenkil Harekâtı. 20 Haziran-18 Eylül 1930, Zilan (Zeylan) İsyanı. 7 Eylül 1930, Üçüncü Ağrı İsyanı. 16 Temmuz-10 Ekim 1930 Oramar İsyanı. 8 Ekim-14 Kasım 1930, Pülümür Harekâtı. 21 Mart 1937'de başlayan ve çatışmaların, daha doğrusu bastırma harekâtının birkaç yıl sürdüğü Dersim İsyanı.

Bu isyan ve harekâtlarda faşist Türk devleti binlerce, onbinlerce insanı katletmiş, yerinden yurdundan sürmüştür.

Sözkonusu süreçte Kürt milletine ve milli azınlıklara karşı mücadele yürütüldüğü, TBMM tarafından alınan kararlarla, çıkarılan yasalarla da belgelidir. Örneğin *"Takrir-i Sükun Kanunu"*nun ilanı, *"İstiklâl Mahkemeleri"*nin kurulması ve çıkarılan *"İskân"* ve *"Tunceli Kanunu"*, *"Varlık Vergisi"* vb. yasalar, böylesi yasalardır.

İkinci Dünya Savaşı'ndan 1970'li yıllara kadar dikkate değer bir ulusal hareket, ya da isyan yaşanmadı. Türkiye'de milli meselenin üzeri betonlanmaya çalışıldı. Türk olmayan millet ve milliyetlerden insanlar, zorla asimile edilmek, Türkleştirilmek istendi ve bunun için çalışıldı. Müslüman olmayan millet ve milli azınlıklara karşı ise, özellikle de Ermeni ve Rum'lara karşı baskılar sürdü, 6-7 Eylül 1955'te olduğu gibi katliamlar gerçekleştirildi, çoğu Türkiye'den sürüldü... Yani isyanların olmadığı dönemde de Türk devletinin ulusal baskısı, zulmü sürdü.

1968 hareketi ve sonrasındaki gelişmeler 1970'li yıllarda Kürt milli meselesinin yeniden gündeme gelmesine de yol açtı. 12 Eylül 1980 askeri cuntası ile Kürt milli mücadelesinin bastırılmaya çalışılması da, 1984'te PKK önderliğinde silahlı mücadelenin başlamasını önleyemedi.

Türk devlet yetkilileri önce "üç beş çapulcu" diyerek pek ciddiye almadıkları eylemleri daha sonra "isyan" olarak değerlendirip *"29. isyanı da kısa sürede bastırınız"* diyerek saldırıya geçtiler. Adı resmen konmayan bu savaş 15 yıl sürdü.

Bu tarihten itibaren yaşanan bazı olgular şunlardır: "Olağanüstü Hal Yasası" çıkarılarak OHAL Bölge Valiliği oluşturuldu. OHAL resmen 2002 Kasım ayına kadar sürdü. 2002 Kasım ayının sonundan itibaren de adı OHAL olmasa da, Kürtlere karşı saldırılar, baskılar, kısacası ulusal zulüm sürüyor.

Özellikle 1990'lı yılların başlarından itibaren ağırlık verilen yerleşim alanlarının boşaltılması siyaseti sonucu, devletin baskılarından canını kurtarmak için yerini yurdunu terketmek zorunda kalanların sayısı dört milyon civarındadır.

Dört bin civarında yerleşim alanı yakıldı, yıkıldı. "Terörizme desteği kesme" adına, yerleşim alanlarının boşaltılması dışında, ormanlar, kesilerek, yakılarak yok edildi. Tüm baskılara tehditlere rağmen yerini yurdunu terketmeyenlere gıda ambargosu da uygulanarak Kürt insanı sürgüne zorlandı.

Baskıların, zulmün istenen sonucu vermediği yerde de, devlet "yardımsever" görüntüsüne bürünüp asimilasyonu, Türkleştirmeyi başka yöntemlerle gündeme getirdi. *"Yatılı İlköğretim Bölge Okulları"*yla (YİBO) Kürt çocukları, gençleri; *"Gönüllü Kuruluşlar Ulusal Kadın Sağlığı Komisyonu"* (KASAKOM), *"Çok Amaçlı Toplumsal Merkezler"* (ÇATOM), ve *"Toplumsal Kalkınma Merkezleri"* (TOKAP) gibi oluşumlarla da Kürt kadınları Türkleştirilmeye çalışıldı, çalışılıyor.

Kuşkusuz öne çıkan Kürt milli meselesi olsa da, TC'nin ulusal zulmü, baskısı tüm milli azınlıklar üzerinde sürmektedir. Özellikle Ermeni soykırımı bağlamında Ermeni düşmanlığı yoğun biçimde körüklenmektedir.

Tüm Avrupa yasalarına uyum paketlerine rağmen, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı ve tüm milli azınlıkların tam hak eşitliği faşizmin postallarıyla çiğnenmeye devam edilmektedir. Bırakın bu temel demokratik hakları bir yana, Türk milletinden başka millet ve milli azınlıkların varlığı bile hâlâ gerçek anlamda kabul edilmemekte, tüm millet ve milliyetlerin –dini azınlık olarak kabul edilen Hristiyan ve Museviler dışında– "Türk milletinin mozaiği" olduğu genel yaklaşımı hakimiyetini korumaktadır. Bu halklar hapishanesinde ya Türksün, ya yoksun!

BASKILARIN GÜNCEL BAZI GÖRÜNTÜLERİ

Anadilde eğitim meselesi. Türk milleti dışındaki millet ve milli azınlıkların varlığının inkârı üzerinde yükselen siyaset, kuşkusuz anadilde eğitim meselesine de yansımaktadır. **Türkiye Cumhuriyeti denen devlette resmi dil Türkçedir, resmi eğitim dili de!** Bu olgu bile, Türk milletinin ege-

men millet olarak imtiyaza sahip olduğunu, en başında diller arasında eşitsizlik olduğunu ortaya koymaktadır. Bu eşitsizlik pratikte kendisini çok daha açık göstermektedir.

Türkiye'nin AB'ye üyeliği için öngörülen uyum "yasaları" bu eşitsizliği, en azından burjuva bakış açısıyla biraz da olsa gidermenin yasal yolunu açtı... 3 Ağustos 2002 tarihinde meclisten geçen "uyum yasaları", Türkçe dışındaki dillerin —tabii ki Türk devletinin resmi sınırları içindeki dillerin, Kürtçe, Lazca, Arapça, Süryanice, Romanca vb. tüm dillerin– özel kurslarda öğrenilmesinin yolunu açtı. **Bu değişiklik, anadilde eğitimin yapılmasını içermiyor, tersine anadilde eğitim hakkı bu yasalarda da yoktur.** Yani gayet basit, her insanın demokratik bir hakkı olan bir meselede bile, yasalarda sadece geri düzeylerdeki değişiklikler yapılıyor.

Bu geri düzeydeki değişiklikler de gerçekte uygulanmaya konmuyor. Yasama yeni yasaları kağıt üzerinde ortaya koysa da, yürütme, "alışmış kudurmuştan beter" deyimini haklı çıkarırcasına, eski uygulamaya devam ediyor, hatta bazı noktalarda yer yer daha fazla baskı, yasak pratiğini gösteriyor.

Özel kurslarla anadilini öğrenmek isteyenlere yönetmeliklerden, eğitim kurallarına kadar bir çok değişik zorluk, engel çıkarılmakta; anadillerini "seçmeli ders" olarak öğrenmek isteyen ve bunu talep eden öğrenciler mahkemeye verilmekte, okuldan uzaklaştırılmakta, tutuklanmakta vb. vb. Sonuç olarak kendi çıkardıkları yasalar –ki, bu yasalar da gerçekte eşitliği sağlayan yasalar değil– bile uygulanmamaktadır. Bu, bu yaz aylarında AKP hükümetinin demokratikleşme şovlarıyla meclisten geçirdiği 6. ve 7. uyum paketine rağmen böyledir.

Anadilde yayın meselesi. Bu konu, anadilde eğitim meselesine benzer bir durum arzediyor. Sözkonusu "uyum yasaları", Türkçe dışındaki dillerde yayın yapma yolu açıyor... Türk hakim sınıfları ilk başta sözkonusu yayınların kendi kontrollerinde olmasını istediklerinden dolayı, sorunu RTÜK kanunuyla, yönetmeliklerle kılıfına uydurmaya çalıştı.

Buna göre "Türk vatandaşlarının kullandıkları geleneksel dil ve lehçelerde" yayın sadece TRT tarafından yapılabilecek. Ayrıca, sözkonusu dillerin, lehçelerin öğretilmesi amaçlı yayın yapılamayacak! Bu yayınların zamanı da çok kısıtlı, radyo yayını haftada 4 saat, televizyon yayını haftada 2 saatin üzerine çıkmayacak!

Kamuoyu bu kısıtlamalara rağmen, sözkonusu yayınları bugüne kadar göremedi! TRT yayına başlamadı, diğer TV kanallarına ise izin yok! Bu arada, Danıştay 10. Dairesi, AB'ye uyum yasaları çerçevesinde TRT'ye getirilen Kürtçe yayın yapmaya ilişkin yönetmeliğin durdurulmasına karar verdi. Böylece Kürtçe ve diğer dillerdeki yayınlar pratik olarak mümkün olmamaktadır. Yerel radyo ve TV'lerin Kürtçe ya da

milli azınlıkların dilinde yayın yapması ise, her denemede RTÜK balyozuyla "düzeltilmektedir"...

İsim koyma meselesi. AB'ye "uyum yasaları"nın 6. ve 7. paketinin meclisten geçmesiyle isim koyma yasağı kâğıt üzerinde kalktı! Buna göre anne-babaların önünde, artık Türkçe isimler dışındaki isimleri çocuklarına vermelerinin engeli yoktu! 6. ve 7. paketin "demokratikleşme" yolunda çok önemli paketler olduğunu savunan ve Türk hakim sınıflarının AB'ci kesiminden hükümetin kalemşorlarına / liboşlarına kadar herkes, bu paketleri överken bir gerçeği, **Türkçe isimler dışındaki isimlerin yasak olduğu gerçeğini** kabul ediyorlardı.

Buna göre artık yasak ortadan kalkmıştı! Ama yaşam tersini ortaya koyuyor. Yasak, bir yandan AB'ye uyum adına kaldırılırken diğer yandan ama biçimi değiştirilerek sürdürülüyor... Bu durumu burjuva medyanın kalemşorları bile dile getirmektedir. M. Ali Birand, 24 Eylül tarihli Posta gazetesinde yazdığı yazıda bürokrasinin AB'ye direndiğini tespit ediyor ve isim meselesinde şunu yazıyor:

"Etnik isimler konulmasıyla ilgili yasağın kaldırılmasına rağmen, nüfus müdürlükleri hâlâ eski yasağı sürdürüyorlar. Etnik isimlerin verilmesini yasaklıyorlar. Neden? Zira İçişleri Bakanlığı, yasa değişikliğini sahaya yansıtmadı."

Birand'ın bu tavrı takındığı günlerde İçişleri Bakanlığı bu konuyla ilgili genelge çıkarmakla uğraşıyordu. 24 Eylül 2003 tarihinde, İçişleri Bakanı Aksu'nun imzaladığı genelge, 81 ilin valiliklerine gönderildi. Buna göre, ***"genel ahlak kurallarına aykırı olmamak, kamuoyunu incitici yanı bulunmamak ve Türk alfabesine uygun olma koşulu"*** ile istenen isim konabilecekti!

Bu genelgede tabii ki göze çarpan esas nokta Türk alfabesine uygunluk koşuludur. Buna göre Türk alfabesinde yer almayan harfleri içinde barındıran isimlere izin yoktur, yasaktır! Örneğin, Xezal, Welat, Feqi gibi isimleri, Türk alfabesinde yer almayan X, W, Q harfleri yüzünden çocuklarınıza veremezsiniz.

Devletin resmi kurumlarının genelgesi bu olunca, bu genelgeyi uygulayan nüfus dairelerinin uygulamasının nasıl olabileceğini tahmin edebilirsiniz. İsim yasağında delik açılsa da, gerçekte yasak ortadan kalkmış değil.

Vakıflar. AB'ye "uyum yasaları" bağlamında dikkat çekilmesi gereken bir nokta da "Cemaat Vakıfları" ile ilgilidir. TC'nin Lozan'daki anlaşmaya göre dini azınlık olarak kabul ettiği Musevi, Rum ve Ermenilerin üzerindeki baskılar, vakıfların taşınmaz mülk edinmesine de yansıyordu. Yapılan değişikliğe göre azınlık vakıflarının taşınmaz mülk edinmesi kolaylaştırılıyordu. Gerçekte ise, Bakanlar Kurulu'nun vereceği kararın, Vakıflar Genel Müdürlüğü'ne devredilmesi dışında önemli bir değişiklik yapılmadı. Bu ise, vakıfların

işini değil, yönetimin işini, daha doğrusu Bakanlar Kurulu'nun işini kolaylaştırıyordu. Özellikle Ermeni ve Rum düşmanlığının körüklendiği gerçeği ise, sürekli yaşanan bir gerçekliktir. Süryaniler ya da Keldaniler ise, Hristiyan oldukları halde TC tarafından dini azınlık olarak bile kabul edilmemektedir.

***

Kuzey Kürdistan'da OHAL resmen kaldırılmış olsa da, gerçekte baskılar, zulüm devam ediyor. Sadece Kuzey Kürdistan'da değil, genel olarak Türkiye çapında baskılar yoğun halde sürüyor. DEHAP'a karşı baskılardan İHD'ye karşı baskılara kadar insan hakları ihlallerinin, 2002 yılının aynı dönemine göre 2003 yılında çoğaldığı, değişik verilerde ortaya konmaktadır.

Öyle bir durum yaşanıyor ki, Türk milleti dışındaki millet ve milli azınlıkların inkârı üzerinde yükselen ve Türkiye Cumhuriyeti'nin resmi devlet sınırları içindeki milli meselenin varlığının üzerini "Türkiyelilik" kavramı ile örtmeye çalışan Başbakan Tayyip Erdoğan'ın "Türkiyelilik" kavramını kullanması bile, bu kavramın "ayrımcı" (Oktay Ekşi şovenisti böyle değerlendiriyor...) olduğu gerekçesiyle büyük tepki görüyor! Oysa, bu kavram tam da Türklerin ülkesini dile getiren ve Kuzey Kürdistan, Batı Ermenistan ve benzeri bölgelerin inkârını içeren bir kavramdır. Kuşkusuz Türkiye diye bir coğrafya vardır ve bu coğrafyaya –başka isim verilmediği sürece– Türkiye deme durumunda kalınacaktır. Fakat, egemen olan yaklaşıma, yani Türk egemenlerinin yaklaşımına göre Türkiye kavramı andaki resmi devlet sınırlarının tanımıdır. Ve bu kavram bağlamında ille de söylenecekse, Ekşi'nin dediği gibi bu kavram "ayrımcı" değil, İNKÂRCIDIR!

Halklar hapishanesi Türkiye Cumhuriyeti'nde, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin, halkların birliğini ve ortak mücadelesini gerçekleştirmenin ön koşullarından biri, zorunlu birliğin parçalanması için mücadele etmektir! Bu devlete karşı bölücülük yapmaktır! Görev faşist Türk devletini bu halklar hapishanesinin duvarlarının altına gömmek için mücadeledir!

Başta Türk milletinden işçilerin ve emekçilerin görevi, bu baskılara karşı mücadele etmektir. Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını ve tüm milliyetlere tam hak eşitliğini savunmaktır. İşçilerin ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde; tüm millet ve millıyetlerin özgürlüğünü gerçekleştirebilecek ve sosyalizme gidecek yolu açacak olan demokratik devrim mücadelesini yükseltmektir.

Burjuvazinin cumhuriyetiyle değil, Sovyet Cumhuriyetiyle işçilerin, emekçilerin ve tüm millet ve milliyetlerin gerçek özgürlüğü kazanılacaktır! 1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimi bu alanda da yolumuzu aydınlatıyor!

30 Eylül 2003 ■

Klara Zetkin'in notlarına önsöz...

Bu sayımızda Klara Zetkin'in Komünist Enternasyonal Program Taslağı'na (1928 yılında) yazmış olduğu eleştiri yazısından kadınlarla ilgili olan bölümünü yayınlıyoruz.

Klara Zetkin'in daha önce Türkçe'de yayınlanmamış olan bu yazısı bizce birçok açıdan dikkate almaya değer...

– Klara Zetkin'in Komünist Enternasyonal Program taslağına proleter ve emekçi kadınların davası bakış açısıyla getirdiği eleştiriler son derece değerli. Taslak ne haldeydi bilmiyoruz ama, K. Zetkin'in eleştiri ve önerilerinin Programın son şeklinde yeralmış olması Dünya Komünist Kadın Hareketi açısından önemlidir.

– Klara Zetkin'in bu eleştiri ve Programın değişikliklerle kabul edilmesi için mücadelesi komünist hareket içinde de hiçbirşeyin kendiliğinden olmadığı gerçeğinin altını çizmektedir. Klara Zetkin, komünist kadın hareketinin öncüsü ve önderi sıfatına yakışır bir tavırla Komünist Enternasyonal Programı gibi önemli bir belgede olduğu gibi diğer önemli belgelerde de proleter ve emekçi kadınların mücadelesinin ve taleplerinin yeralması için çalışmıştır. O, eleştirisinde gayet keskin ve açıktır.

– Buradan bugün bizim pratiğimiz için çıkan bir görevin altını çizmekte fayda var. Bütün komünist ve devrimci kadınlar partinin yayın yaşamı da dahil olmak üzere mücadele pratiğini bu gözle de değerlendirmek zorundadırlar. Devrimci mücadelede ve Parti yaşamında proleter ve emekçi kadınların davalarına sahip çıkmak en başta bize düşmektedir.

– Klara Zetkin bu eleştirisinde de bir kere daha kadınların erkeklerin kötü bir kopyası olmadığını vurgulama ihtiyacı duymaktadır. Bu bakış açısı da bizce çok önemlidir. Komünist ve devrimci hareket içine gücünü katan devrimci kadın kitleleri kendi yetenekleri ve tarzlarıyla gelmektedir, gelecektir. Onları "erkek devrimci" örneğinden oluşturulmuş bir kalıba dökmek isteyen her türden yanlış anlayışlara karşı mücadelemizde Klara Zetkin'de gördüğümüz yaklaşım bize bir dayanak oluşturmalıdır. Bu düşünceyi çok daha fazla bilince çıkarmak ve kendi saflarımızda da tartışarak kabul ettirmek zorundayız.

Program taslağına bazı eleştirel notlar...

KLARA ZETKİN

(...) Taslağın yukarıda genel olarak ortaya koyduğumuz zaaflarıyla açıkladığım bazı özellikle dikkat çekici eksiklikleri bana çok acil görünüyor. Taslak, emperyalizmin egemenliğinde ve özellikle de en büyük ve en hızlı şekilde gerçekleşen rasyonalleşmeyle bağ içinde eski ev iktisadı üretiminin parçalanması ve devasa şekilde büyüyen kadın kitlelerinin ev kadını cüce üreticiliğinden modern büyük işletmelerin üreticilerine dönüştürmesi kompleks gerçeğini dikkatsizce atlıyor. Bu dönüşüm süreci muazzam önemde ve birinci dereceden devrimci faktördür. Bu dönüşüm cinslerin yasa ve pratikte sosyal eşitliğinin sağlanmasının; kadının sosyal ve insani olarak kurtuluşunun, kadının alınıp-satılmasının, ticari amaçlı evliliğin, özel mülkiyet üzerinde yükselen ailenin tasfiye edilmesinin; anneliğin toplumsallığının kabul edilmesinin, toplumun çocuk ve gençlerin bakımı ve eğitimi ile yükümlendirilmesinin ekonomik temelini yaratmaktadır. Ve sömürge ve yarı-sömürge halklarda da kapitalizmin vahşi pençeleri altında sancılı bir şekilde çöken ev iktisadı ve

aile de aynı şekilde devrimcileştiricidir, çünkü bununla eski ve herşeyden önce kadınları bir ev hayvanı derekesine aşağılayan ideolojilerin dayandığı temeller yıkılmaktadır.

Cinsler arasındaki sosyal ve cinsel ilişkileri belirleyen, anne-babalar ile çocuklar arasındaki bağları tanımlayan "Yapmak zorundasın" yazan kara tahtalar parçalanıp dökülmektedir. Kapitalist ülkelerdeki en mide bulandırıcısından kirli evlilikler, aile trajedileri, bir yandan burjuva şerefliliği taslanırken diğer taraftan yapılan fuhuş ve cinsel taşkınlıklar, bebek ölümleri, ürkütücü boyutlarda başıboş bırakılan çocuk sürüleri ve gençlik çeteleri avaz avaz yeni toplumsal yaşam biçimlerinin gerekliliğini haykırıyor. Evlilik ve cinsellik reformları akımları, kürtaj yasağı ve cezasının kalkması için mücadele, doğumlardaki düşüş ve "doğum-kontrolü"ne dair hızla yayılan hareket, diğer kelimelerle yeni-maltüsçülük ve yine eğitimin içeriği, biçimi, karakteri ve hedefini şu ya da bu ölçüde derinlemesine reformdan geçirme eğilimleri kürsü buluyor. Tüm kapitalist devletlerde ve hatta Doğuda örgütlü kadın kitleleri erkek cinsiyle tam sosyal eşitlik için mücadele ediyorlar. Sınıf yoldaşlarıyla birlikte ekonomik ve siyasi mücadelelere atılan, burjuvazinin sınıf devletine, burjuva toplum düzenine karşı ilerleyen proleter ve emekçi kadın ordusunun sayısı giderek artıyor ve bilinçleniyor. Çin'de işçi ve köylü kadınlar devrimci harekete katılıyorlar.

Ve burjuva toplumu ile sosyalizmi inşa etmeye koyulan proletarya diktatörlüğü devletinin bu görüntüler ve sorunlar karşısındaki tavrı ne kadar farklı! Birinde geçmiş ayakta tutulmaya, içi geçmiş ve çürük olan korunmaya çalışılıyor; çünkü onun içinde "aile hukuku" işliyor ve yaşayan insanlardan çok cansız mülkün iktidarını maskeliyor. Anne ve çocuk korumanın artık ertelenemez olduğu yerde bu ancak bir sadaka şeklinde oluyor. Kadınlara seçme ve seçilme hakkı tanıyan burjuva demokrasilerinde de cinslerin yasa önündeki formal eşitliğinin toplumsal pratiğe dönüşmesine karşı açık ve gizli direniş sözkonusu. Buna karşın Sosyalist Sovyet Cumhuriyetleri Birliği'nde sovyet iktidarının ülkenin en doğu sınırına dek kadının yasal haklarının tüm sosyal alanlarda gerçekleşmesi için samimi çabası duruyor. Kültürel gerilik ve yoksullukla kıyasıya mücadele edilerek, kadınların ev içi iktisadi yükünü üzerinden alan, annelik görevlerini hafifleten çok sayıda yeni ve kendini yenileyen sosyal enstitüler kuruluyor. Kadın ile erkeğin sevgi birliklerinde kadının ve çocuğun haklarını koruyan yeni sosyal yaşam biçimlerini oluşturmak için coşkulu bir arayış ve dikkatle yaklaşım var. Yeninin hukuki olarak saptanması, bireylerin özgürlüğü ile bireylerin sosyal dayanışma ve sorumluluk bağları arasında kesin ayrımın tanımlanmasında arayış ve dikkatle yaklaşım var.

Taslakta, milyonları kapsayan ve birçok başka tarihsel gelişmelerle karşılaş-

tırıldığında tek tek bireylerin yaşamına çok daha hassas, birçok halde yokedici biçimde yansıyan bu yeni oluşumdan, kısmen hala kaotik olan bu yaşamdan eser yok. Bu alanda da, Sovyetler Birliği içinde ve dışında, dünya komünizminin devasa tarihsel denemesinin gerçekleştiği, gelişmenin iç ve dış çelişkilerinin karmakarışık olduğu ve bunun henüz tamamlanmadığı tartışmasız gerçektir. Ama bu, taslağın eğildiği, teorik ve pratik sonuçlar çıkardığı sosyal yaşamın diğer alanlarında gerçekleşen yokoluş ve yeni oluşum için de geçerli değil midir? Benim görüşümce, komünist bir program yukarıda kısaca aktardığım altüstoluş sürecine tavır takınmaktan geri duramaz, "diyalektik materyalizmin devrimci yöntemini uygulayarak" cesaret ve soğukkanlılıkla neyin yokolup gitmekte olduğu ve neyin yükseldiğini tespit etmek, şimdiden görülebilen ve içinde doğal olanla kültür olanın sıkıca iç içe geçtiği gelişme eğilimlerinin yönünün ve hedefinin ne olduğunu tespit etmek zorundadır. Komünist Enternasyonal'in böylesi bir tavrını yürekten bekleyen, ondan kendi yaşamları için açıklık ve güç kazanmayı uman tam da bütün ülkelerin devrimci gençliğidir. Ve o gençlikle birlikte onları eğiten danışmanları ve arkadaşları da programatik bir tavrın gerekliliğini hissetmektedirler.

Taslağın bu çok geniş ufuklu, karmaşık ve zor soru kompleksine verdiği cevap kadınların eşitliği ve kadınlar arasında çalışmaya ilişkin birkaç gele neksel cümleden ibarettir. Hatta açıkça ortada ve pratikte acil olana bile değinmiyor: Kadın kitlelerinin proletaryanın devrimci sınıf mücadelesine katılmasının önemı ve bundan çok daha fazla olmak üzere dünya komünızmi için sosyalist inşa çalışmasına katılımının önemı. Kadın kitlelerının sınıf mücadelesinin göbeğında görünür olmasının bizzat kendisi büyük bir parça devrimdir. Bunu görmezden gelen taslak, proletarya diktatörlüğüne ve sosyalist inşaya erişmek için çok sayıda kadının kanını da emen topraklarda yazıldı. Kadınların örnek sunan, fedakar ve cesur mücadelelerinden, Sovyet devletini komünist bir topluma dönüştürmek için sovyetlerde ve tüm örgütlerde ve sosyal kuruluşlarda yorulmak bilmez özverili çalışmalarından tek kelime yok!

Komünistlerin iktidarı ele geçirme dönemi ve kapitalizmden sosyalizme geçiş dönemindeki talepleri arasında kadın cinsine ilişkin bir tek talep bile yeralmıyor. Ne tam yurttaşlık ve kamu hakları talebi, ne de kadın işçilerin yasal korunması, anne, bebek ve çocuğun sosyal korunması talebi yeralıyor. "Strateji ve taktik" bölümünde komünist partilerinin devrimci kitlelerin toparlanması ve eğitilmesi bölümünde sadece işçi ve köylü kadınlardan bahsediliyor. Halbuki, ıstatistikler gösteriyor ki, en sanayileşmiş ülkelerde bile işçi kadınlar kadın proleterlerin küçük bir azınlığını oluşturmaktadırlar. Da-

hası, bütün kapitalist ülkelerde iktidarın ele geçirilmesi mücadelesinde tayin edici öneme sahip sanayi alanlarında –maden, rafine, demiryolları ve saire– işçi kadınlar ya hiç yoktur ya da önemsiz sayıdadır. Fakat, tecrübe gösteriyor ki, işçilerin eşleri olarak kadınlar bu ve diğer sanayi kollarında erkeklerin en cesur mücadele arkadaşlarıdır ve onların tavırları birçok durumda grevlerin ve hareketin gelişmesi ve karakterinde tayin edici olmaktadır. Bunun klasik örneği İngiltere'de genel grevde madenci eşlerinin kahraman direnişidir. Taslak köylülerle birlikte şehir küçük burjuvazisini de ittifak gücü olarak kazanmanın gerekliliğini kabul etmişken, peki işçi eşleri kadınlarla birlikte küçük ve orta burjuvazinin ev kadınları dünya devrimi ordusundan niye dışlansın? Emperyalizme karşı mücadele cephesinde, rasyonalleşmeyle birlikte kadın hizmetlilerin sayısının işçi kadınlardan daha fazla arttığı da dikkate alınmak zorundadır. Almanya ve Kuzey Amerika Birleşik Devletleri istatistikleri devrimci sanayi proletaryasını mücadele ve zafer için harekete geçirmekten vazgeçemeyeceği büyük emekçi grupları içindeki bu olguyu kanıtlıyor.

Komünist partilerinin bir bütün olarak kadın proletarya ve emekçi kadın tabakaları arasındaki "sistemli çalışmasında" tayin edici ilke şu olmalı: Emperyalizme karşı mücadele cephesinin ve sosyalizmin inşası için emek cephesinin en büyük ölçüde genişletilmesi ve bunlarla birlikte eylem gücünün ve genişletilmesi ve yükseltilmesi. Programımız, geniş kadın kitlelerinin katılımının devrim güçleri için salt nicel bir artış değil, aynı zamanda kalite olarak zenginleşmesi olduğunu değerlendirmek zorundadır. Kadın erkeğin kötü bir kopyası değildir, kadının insan olarak kendi özelliği ve değeri vardır ve bunlarla mücadele ve inşa çalışmasına katılır; ve çoktan beri zincire vurulmuş enerjisi özgür gelişme olanağı bulduğunda mücadeleyi ve inşayı geliştirecektir. Bu nedenle "Komünist Enternasyonal'in nihai hedefi, dünya komünizmi" bölümünde, özel mülkiyetin ortadan kalkmasıyla birlikte diğer şeylerin yanısıra cinsler ve nesiller arasındaki iktisadi ve sosyal zıtlığın da ortadan kalkacağı tespitinin yeralmamasını eksiklik olarak görüyorum. Bununla birlikte dünya komünizmi kültürünün de büyük bir zenginliğe kavuşacağı daha fazla vurgulanmalıdır. Bu bağlamda taslağın bir başka eksikliği şu: Taslak, uygulamalı modern bilimler temelinde yüzlerce milyon Doğu halklarının ve bunlarla birlikte Doğu kadınlarının çok eski zamanlardan beri zincire vurulmuş yetenekleri ve güçlerinin özgürce gelişme imkanı bulmasının, canlı, gelişmeye açık değerlerinin ve kültürlerinin genel kültür mirasına eklenmesinin Komünist insanlık ailesinin çokyönlülüğü ve zengin kültürü açısından ne anlama geldiği konusunda birşey söylemiyor. (...)

■

Dost acı söyler...

Kıbrıs'ın kuzeyinde iktidar dalaşı, Aralık ayında yapılacak seçimlerin yaklaşmasıyla kızışıyor. Çok kabaca bir bölümlemeyle Kuzey Kıbrıs'ta siyasi hareketlilik ve kamplaşma esas olarak iki temelde yükseliyor.

Kamplaşmalardan birisi, yıllardır uyguladıkları statükonun sürdürülmesini savunan Denktaş ve kliği çevresinde oluşuyor. Bu kesimin arkasında, Kuzey Kıbrıs'ı "barış" adına işgal ederek 29 yıldır denetimi altında bulunduran Türk hakim sınıfları var.

Türk hakim sınıfları, adada varlıklarını ve çıkarlarını, siyasi planda, işgal sonrasında oluşturdukları Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti kukla devleti üzerinden, bu devletin başına "Cumhurbaşkanı" sıfatıyla getirdikleri, gerçek görevi sömürge valiliği olan Rauf Denktaş ve onunla Türk devletinin adadaki çıkarlarını savunma konusunda amaç ve işbirliği içinde olan kesimler, parti, kurum ve kuruluşlar üzerinden sürdürmeye çalışmakta; bu güçlere statükonun savunulması, sürdürülmesi konusunda ekonomik, siyasi ve diplomatık destek vermektedirler.

Derviş Eroğlu başkanlığındaki Ulusal Birlik Partisi (UBP) ile Serdar Denktaş başkanlığındaki Demokrat Parti (DP) statükonun savunulması ortak paydasına sahip olan bu akımın öne çıkan partileri.

Adanın kuzeyindeki siyasi bölünmede statükoyu sürdürme tavrı içindeki güçlerin karşısında anda esas olarak çözümü Annan Planı temelinde, AB çerçevesinde düşünen "statüko karşıtı" güçler var. Annan Planı'nın öngördüğü biçimde birleşik Kıbrıs olarak AB üyeliği temelindeki "çözüm"ü savunan bu kesimin siyasi planda savunuculuğunu Mehmet Ali Talat başkanlığında Cumhuriyetçi Türk Partisi (CTP), Mustafa Akıncı başkanlığında Barış ve Demokrasi Hareketi Partisi (BDHP) ve yeni kurulan Ali Erel başkanlığındaki Çözüm ve Avrupa Birliği Partisi (ÇABP) yapıyor.

Dikkat edilirse bu siyasi ayrışmada Kuzey Kıbrıslı sosyalist güçler kendi adlarıyla, bağımsız partileriyle yer almıyorlar. Bu, Kıbrıs'ın kuzeyinde devrimci, sosyalist, komünist güçlerin olmadığından kaynaklanmıyor... Hayır, Kuzey Kıbrıs'ta sosyalizmi savunma iddiasını taşıyan Kıbrıs Sosyalist Partisi (KSP) isimli bir parti var ve bu parti siyasi bir güç olarak Aralık 2003 seçimlerine de katılacak. Ama kendi adıyla değil: KSP seçimlere Barış ve Demokrasi Hareketi Partisi (BDHP) çatısı altında katılacak.

Biz bu yazımızda Kuzey Kıbrıs siyasi hareketi içinde yeralan ve seçimlere Barış ve Demokrasi Hareketi Partisi (BDHP) çatısı altında katılacak olan Kuzey Kıbrıslı sosyalistlerin "çözüm" konusundaki görüşleri ve Aralık 2003'te yapılacak seçimlere ilişkin tavırları

üzerinde durmak istiyoruz. Bunu yaparken Kuzey Kıbrıslı sosyalistlerin görüşlerini aktardıkları temel belgelere, KSP'nin görüşlerinin propagandasını yapan Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek (KSG) gazetesindeki kimi makalelere başvuracağız.

Barış ve Demokrasi Hareketi Partisi (BDHP) ne için kuruldu?

AB üyeliği temelinde ve Annan Planı çerçevesinde çözüm yanlısı Kuzey Kıbrıs muhalif güçlerinin bir bölümü 2002'de yapılan AB mitingleri ertesinde sürece daha aktif ve etkin katılabilmek amacıyla güçlerini birleştirme kararı alarak 28 Haziran 2003'te Barış ve Demokrasi Hareketi'ni (BDH) kurdular. TKP, KSP, BKP gibi partilerle bir dizi sendika, dernek gibi örgütler, kimi yazar, aydın ve sanatçılar bu hareketin içinde yeraldı. Hareketin başkanlığına getirilen eski TKP Genel Başkanı Mustafa Akıncı'nın kamuoyuna sunduğu kuruluş bildirgesinde ortak payda, **"Çözüm ve AB'ye evet, seçim değil referandum!"** biçiminde açıklandı. Yine bu hareketin "solda birlik hareketi olmadığı", "içinde sol partiler olmakla birlikte bu hareketin asıl halkın birliği olduğu", "katılınacak seçimlerin, gaspedilen referandum hakkının geri alınması olarak kavrandığı" da hareketin temel çıkış noktaları olarak kamuoyuna açıklandı.

Bu hareket seçimlere katılabilmek için daha sonra partileşerek Barış ve Demokrası Hareketi Partisi (BDHP) adını aldı. Kendisi ile yapılan bir röportajda BDHP Başkanı Mustafa Akıncı partileşme süreci ve amaçları konusunda şunları söylüyordu:

"İdeolojik farklılıkların ötesinde, bizi birleştiren çok geniş bir payda olduğunu; Kıbrıs sorununa çözüm ve Avrupa Birliği (AB) isteyenlerin birlikte hareket etmesi gerektiğini düşünen bir inisiyatif olarak ortaya çıktık. Ancak seçimlere katılmak için partileşmek gerekiyordu; bildiğiniz gibi geçen günlerde bakanlığa başvurarak yasallaştık.

Partimizin amacı bellidir: Aralık seçimlerinde, çözüm ve AB yanlılarının Meclis'te çoğunluğu elde etmelerini sağlayabilmek. Yeni bir görüşme heyetiyle, Annan Planı zemininde çözümü sağlamak ve Mayıs 2004'te AB'ye birleşik bir Kıbrıs olarak girmeyi temin etmek." *(KSG, sayı 102, sayfa 11) (abç)*

Evet, BDH partileşerek seçim hazırlıklarına başladı. Şimdi Kıbrıs'ın kuzeyinde Aralık 2003'te yapılacak seçimlere hazırlık dönemi yaşanıyor ve içinde KSP'nin de bulunduğu BDHP seçimler için çalışmalar yürütüyor.

BDHP'nin referandum hakkının geri alınması olarak kavradığı ve propagandasında bu noktayı öne çıkardığı seçimler bağlamında sorun BDHP içindeki diğer kimi parti, kurum ve kuruluşların ne düşündüğünden öte (elbette ki bu da bir sorundur ama öncelikle) Marksizm-Leninizm adına, sosyalizm ve komünizm adına konuşan KSP'nin tavrıdır. KSP, diğer parti, grup ve örgütlerle oluşturduğu BDHP çatısı altında kendisini diğerlerinden ayırmak bir yana, ortaya konulan çerçevenin savunulması ile sınırlamakta, bu haliyle gerçek ve kalıcı çözümü AB çerçevesinde, emperyalistlerin Annan Planı görmekte ve kitlelerin bu temelde seçim-

lere katılmasını propaganda etmektedir.

Kendisini diğerlerinden ayırmadığı ve ayırımsız bu partinin belgelerinin propagandasını yaptığı noktada BDHP'nin belgeleri KSP'nin de belgeleridir. Bu belgelere ve KSP'nin görüşlerini yansıtan KSG gazetesinde yayınlanan yorumlara gözattığımızda gerek çözüm konusunda, gerekse seçimler bağıntısında Kuzey Kıbrıslı sol-sosyalist güçlerin büyük yanlışlar içinde olduklarını görüyoruz.

Nedir bu yanlışlar?

Annan Planı çerçevesinde, AB üyeliği temelinde bir çözüm, gerçek ve kalıcı bir çözüm değildir!

BDHP'nin kuruluş sürecinde ortaya konan amaçlar "Barış ve Demokrasi Hareketinin Kuruluş Bildirgesi'ne şöyle yansımıştır:

"Tarihimizde görülmemiş büyüklükte katılımlarla dört kez İnönü Meydanı'nda biraraya gelen halkımızın ortaya koyduğu ve dünyaya duyurduğu istence uygun olarak, biraraya gelmiş ve aşağıdaki hususları açıklamaya karar vermiş bulunuyoruz:

*1– **Halkımızın beklentisi Kıbrıs'ta kalıcı barışa ulaşılması ve AB üyeliğinin gerçekleşmesidir.***

*2- **Kıbrıs'ta kalıcı barışa çözümsüzlük felsefesi ile statükoyu muhafaza ederek değil, her iki tarafın hak ve çıkarlarını dengeleyen Annan Planı temelinde bir çözümle ulaşılacaktır.***

3- Hedef 1 Mayıs 2004 öncesinde planda öngörülen çözümü sağlamak ve birleşik bir Kıbrıs'ın AB üyeliğini gerçekleştirmektir.

(...)

5- Türk-Yunan ilişkilerinin gelişmesi ve Türkiye'nin AB üyeliği yolunun açılması için Kıbrıs'ta çözüm zorunludur.

(...)

*7- **Barış ve Demokrasi Hareketi (BDH), halkımızın bu talebini yerine getirmek, çözüm ve AB yanlılarının Aralık 2003 seçimlerinde birlikte hareketini ve başarısını sağlamak, seçim sonucunda barış yanlısı yeni bir görüşmeci heyeti ile çözüm ve AB hedefini gerçekleştirmek için oluşturulmuştur.***

Kıbrıs'ta barış, demokrasi ve insan haklarını savunanlar; siyasal eşitlik içinde ve Annan Planı temelinde çözüm ve AB üyeliğini destekleyenler; iki toplumun refah ve huzur içinde yaşamasını, Türk-Yunan ilişkilerinin gelişmesini, Türkiye'nin AB yolunun açılmasını önemseyenler; Kıbrıs Türkü'nün kendi kendini yönetme erkine değer verenler; Kıbrıs'ta sadece kendi tarafının değil, diğer tarafın da acı çektiği bilincinin yerleşmesinin anlamını kavrayanlar için şimdi birlikteliğin zamanıdır. Şimdi, Aralık 2003 seçimlerini Çözüm ve AB yolunda bir referanduma dönüştürmenin zamanıdır. Çağrımız buna inanan herkesedir."

Bildirgeden aktardığımız bölümde amaca ilişkin, çözüme ilişkin ortaya konan görüşler en iyi ihtimalde iyi niyet beklentileridir.

Kısa noktalar halinde söylenenleri irdeleyelim...

"Kıbrıs'ta **kalıcı barışa** AB üyeliğinin gerçekleşmesi, Annan Planı temelinde bir çözümle ulaşılacaktır." Söylenenlerden birisi budur.

KSP'nin de içinde yeraldığı BDHP'nin çözüm olarak ileri sürdüğü bu çözüm "kalıcı barışı getirmez; bu çözüm sorunun

gerçek yaratıcıları olan emperyalistlerin çizdiği, sistem içi bir çözümdür, gerçek çözüm değildir.

Neden?! Gerçek çözüm emperyalist burjuvazinin işareti doğrultusunda, onların denetiminde, onların uşaklarının hakimiyeti şartlarında gerçekleşemez.

Kıbrıs sorunu denilen sorun, özünde çözülmemiş bir ulusal sorundur. Ulusal sorun emperyalizm ve proleter devrimleri çağında –kapitalizmin geliştiği, yükseldiği çağın tersine– tek tek uygar, gelişmiş ulusların uluslaşması, burjuvazinin önderliğinde ulusal devletini kurması ile çözülen bir iç sorun, özel bir sorun olmaktan çıkmış; uluslararası genel bir sorun haline, *"sömürge ve bağımlı ulusların emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluş genel sorunu, emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşları, sömürge devrimleri sorunu"* haline gelmiştir.

Emperyalizm çağında ulusal sorun, proleter dünya devrimi sorununun bir sorunu, tek tek ülkelerde ancak proleter dünya devriminin parçası olan devrimlerle gerçekten çözülecek bir sorun haline gelmiştir. Bu demektir ki: Çağımızda ulusal sorun, ya proletarya önderliğinde emperyalizme karşı yönelen antiemperyalist, demokratik –veya sosyalist– devrimlerin parçası olarak, onların sonuçlarından biri olarak gerçekten çözülür; ya da bunun gerçekleşmediği koşullarda varlığını sürdürür, yeni ulusal çatışmalara, savaşlara yolaçar.

Kıbrıs'ta çözümü emperyalist burjuvazinin işareti doğrultusunda, onların denetiminde, onların uşaklarının hakimiyeti şartlarında çözümü Annan Planı, AB üyeliği vs. "çözümlerde aramak en iyi deyimle saflıktır. Hele hele bu "sol"culuk, "sosyalistlik" vb. adına yapılıyorsa daha da kötüdür.

Burjuvazinin iktidarı şartlarında bütün ulusal sorunlarda olduğu gibi, Kıbrıs'ta da tek gerçek çözüm vardır:

Proletarya önderliğinde, emperyalizme bağımlılık zincirinin bütün biçimlerini kırıp atacak devrim! Bu devrim, Kıbrıs'ın bugünkü şartlarında kuzeyde faşist Türk devletinin işgalini kaldırıp atacak, diğer bölgelerde tüm yabancı askeri güçleri kovacak, ülkenin tam demokratikleştirilmesini ve tam bağımsızlığını sağlayacak ve sosyalist devrim, sosyalizm için yolu açacak anti-emperyalist, demokratik devrim olacaktır! Ancak böyle bir devrim içinde ve devrim yoluyladır ki, değişik ulusların ve milliyetlerin barış içinde yanyana yaşamalarının şartları yaratılabilir, ulusal sorun gerçekten çözüm yoluna girer, ulusal baskı ortadan kaldırılır, ulusların özgür birliğinin yolu açılabilir. Bunun dışındaki hiçbir çözüm, gerçek çözüm değildir.

Kıbrıs'ta kalıcı ve gerçek çözüme ilişkin söylediğimiz bu gerçekleri, doğruları Lenin'i, Stalin'i, sayfalarında haklı olarak sahiplenip savunan KSP'li dostlarımız da biliyorlar. KSP'li dostlarımız bu doğruları bilmekle kalmayıp pragramatik belgelerinde de bunlara vurgu yapıyorlar. Örneğin KSP'li dostlarımız asgari programlarının girişinde şunları yazmışlardır:

"Bir yandan büyük emperyalist güçlerin çıkar çatışmalarının, diğer yandan bölgesel ve yerel burjuvaların çıkar çatışmalarının küçücük bir adada iç içe geçmesi şartlarında ***burjuvazinin hakimiyeti ve bu hakimiyet üzerinden büyük ve bölgesel güçlerin çıkarlarının adamızda korunması siyaseti sürdüğü müddetçe***

Kıbrıslı Rumlarla Kıbrıslı Türkler arasındaki ilişkinin barışçıl ve dayanışmacı bir örgütlenişi imkânsızdır. ***Kıbrıs sorununun çözümü imkânsızdır.***

Dolayısı ile Kıbrıs Sosyalist Partisi programı tüm Kıbrıs'ta yerel burjuvazinin yenilgiye uğratılması, emperyalizmin zincirinin Kıbrıs'ta kırılmasını Kıbrıs sorununun çözümü için şart görür..." (Kıbrıs Sosyalist Partisi Kuruluş Bildirgesi – Program – Tüzük, KSP Yayınları, Mayıs 2003, sayfa 15)

Söylenen bu... Ama yapılan başkadır: Kıbrıs'ta **kalıcı çözüm** Annan Planı çerçevesinde, AB'ye üyelik temelinde aranmakta, böylece hem kendi tavırlarıyla çelişmekte hem de yanlışa düşmektedirler. KSP, programında dile getirdiği doğru görüşlere sahip çıkıp bu doğru görüşler temelinde bir pratik sergileyeceğine, tam da programında dile getirdiği doğruların tersine hareket edip emperyalist çözüm önerilerine destek sunmaktadır.

Bunun birden fazla nedeni vardır. Bunlardan birisi taktik adına yapılan yanlıştır.

Taktik, taktik olmaktan çıkıp strateji haline gelmiştir!

KSP'nin programatik düzeyde kimi doğruları savunması ve ama buna rağmen pratikte AB üyeliği ve Annan Planı'nı "Kıbrıs sorununun kalıcı çözümü" olarak görüp göstererek bunun propagandasını yapma, bu "kalıcı"(!) "çözüm"e varmak için referandum olarak algıladıkları seçimleri "umut" görüp gösterme yanlışlarına düşmesinin temelinde strateji ile taktik arasındaki ilişkiyi doğru kuramaması yatmaktadır.

KSG gazetesi 100. sayısında "Annan Planı Strateji ve Taktik" başlığı altında bugüne kadar izledikleri çizgiyi değerlendiren / gerekçelendiren, strateji ile taktik arasındaki yaklaşımlarını Kıbrıs'ta yaşanan pratik tutum ve tavırlarla bağ içinde ele alan bir değerlendirme yazısı yayınladı. Bu yazının ilk bölümde "Strateji" başlığı altında iki temel strateji olduğunu –A) Anti-emperyalist birleşik cephe hükümetinin elde edilmesi ve onun üzerinden anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti programının uygulanması, B) Birleşmiş Milletler çatısı altında, federal ve Avrupa Birliği üyesi Kıbrıs stratejisi– söyleyerek birinci stratejiyi, yani kendi stratejilerini, yaklaşımlarını açımlıyorlar. Yazının ikinci bölümü ise "Taktik" başlığını taşıyor ve reformist sol ile hesaplaşma içinde KSG'nin izlediği taktığin ana hatları ortaya konuyor, aşamalar ve izlenen politikalar ile bu aşamalar sonrası elde edilen kazanımlar üzerinde duruluyor.

Yazının ilk bölümünde mevcut durum, kimi doğrular –yukarıda da değindiğimiz üzere– stratejik temelde ortaya konulurken, yazının ikinci bölümünde ortaya konulan kimi doğru görüşler taktik adına düzleniyor; bir dizi noktada strateji ile taktik arasındaki farklılıklar siliniyor, taktik stratejinın yerine geçirıliyor.

Strateji bölümüne ilişkin iki noktaya değinmek istiyoruz:

Bunlardan birisi "Anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti" siyaseti... Dostlarımızın Kıbrıs'taki stratejık hedefi budur.

İkinci tespitte ise dostlarımız; *"B) Birleşmiş Milletler çatısı altında, federal ve Avrupa*

Birliği üyesi Kıbrıs Stratejisi

Bilindiği gibi biz bu stratejiye burjuva-emperyalist çözüm önerisi, burjuva-emperyalist strateji diyoruz. Stratejileri bu olan partilere de burjuva-emperyalist kampta olan partiler diyoruz." (Annan Planı Strateji ve Taktik başlıklı yazı, KSG, sayı 100, sayfa 9) diyerek ikinci stratejiyi belirtiyor ve bu strateji hakkında doğru bir tespitte bulunuyorlar.

Peki KSG'li dostlarımız, kendilerini, "stratejisi bu olan partilerden" ayırıyorlar mı acaba? Tespit ettikleri reformizmin stratejisi ile aralarına koydukları bir sınır var mı?

Bu soruya, yazının taktikle ilgili ikinci bölümünü okuduktan sonra, "diğer sol partilerin" reformizmine destek verildiği, sözkonusu reformist partilerle KSG arasında bir sınır konmadığı cevabını verme durumundayız. KSG bu makalede salt strateji ile taktik arasındaki ilişki bağlamında değil, parti inşasından, kitle çalışmasına kadar bir dizi noktada yanlış bir hat izlemektedir.

Örneğin "birliği sağlama adına" reformizme destek sunuluyor. Yazıda şöyle deniyor:

"İkinci (taktik / BN) aşama kendi içinde üçe ayrılır.

A) Bunlardan birincisi, Bu Memleket Bizim Partisi (3) önerimiz dönemidir. Bu dönemde diğer sol partilerimiz saflarında ele alınan stratejik hedef temelinde çalışma yürüten devrimci unsurlar hedef alınmıştır. Onlara, bu öneri (Kıbrıs sorununu burjuva-emperyalist çerçevede çözmek) stratejik bir hedef olarak ele alındığında, Kıbrıs işçi sınıfını ve devrimcilerini birleştirmenin imkânsızlığını, böylesi bir burjuva temelde bu işin imkânsızlığını göstermek temel alınmıştır. Bu nedenle de, tüm sol partilerimize şu öneri getirilmiştir: Geliniz hep birlikte bu önerinizi detaylı bir öneri haline getirelim. Bizi bırakınız, siz ki bu öneri temelinde stratejik bir çalışma yürütüyorsunuz, siz bir araya geliniz ve bu onerinizi somut, detaylı bir şekle sokunuz. ***Biz sizleri destekliyeceğiz. Bu ortak öneriyi Kıbrıs halkına sunalım, seçimleri kazanarak hep birlikte hayata geçirelim."*** *(agb)*

Görüldüğü gibi KSG'li dostlarımız, kendi stratejik hedefleri doğrultusunda birlik zeminini oluşturma çalışmasını bir kenara bırakıyor, reformist partilerin Kıbrıs sorununu burjuva-emperyalist çerçevede çözme stratejisi temelinde birleşmeye çağırıyor; onlara destek sunuyor. Bununla da kalmıyor KSG'li dostlarımız; reformist-sol partilerin birliğe yanaşmadıklarını gösterme adına, birliği sağlamak için taviz adına, "dar ve sekter olmama" adına "herşeyi yapmaya hazır" olduklarını ilan ediyor. Şöyle diyorlar:

"KSG kendi stratejisinde ısrar ederek, reform aşamalarını atlayarak, herkesi dıştalayarak hareket eden dar ve sekter bir siyaset değildir. Birlik için tavize hazırdır. ***Birlik için herşeyi yapmaya hazırdır.*** *Birliğe hazır olmayan KSG değil, diğer sol partilerimizdir." (agb) (abç)*

Taktik adına, birlik adına, "seçimlerden başarıyla çıkmak" adına stratejiye vurulan bir darbe değildir de nedir bu söylenenler?

Bir yandan "Birleşmiş Milletler çatısı altında, federal ve Avrupa Birliği üyesi Kıbrıs Stratejisi"ni "burjuva-emperyalist çözüm önerisi, burjuva-emperyalist strateji" olarak ilan edeceksin, bunu savunan partileri "burjuva-emperyalist kampta olan partiler" olarak değerlendireceksin; diğer yandan bu partilerle "taktik" adına stratejini bir kenara koyarak işbirlığine gidip "birlik için" herşeyi yapmaya hazır olduğunu açıklayacaksın!

Bu taktik marksist-leninistlerin taktiği değildir, olamaz, olmamalıdır. Marksist-leninistlerin taktiği stratejiden taviz vermek, birlik adına karşı cephenin stratejisini savunmak, ona destek vermek vs. değildir. Marksist-leninistler için taktik *"anlık çıkarlara tabi olamaz, dolaysız siyasal etki mülahazalarını kendine kılavuz almamalıdır, sağlam zeminden ayrılıp havada şatolar ise hiç mi hiç kurmamalıdır – taktik, stratejinin hedef ve olanaklarına uygun olarak inşa edilmelidir." (Stalin, Eserler Cilt 5, İnter Yayınları, sayfa 145)*

Taktiğin görevi, Kıbrıslı dostlarımızın yaptığı gibi reformist siyaset temelindeki bir birliği sağlama, seçimlerden başarı ile çıkma, Annan Planı ve AB üyeliği temelinde bir çözüm için çalışmayı önüne koymak, bu arada stratejiyi "unutmak", "unutturmak", "onun önüne geçmek" değil; *"herşeyden önce, stratejinin yönergelerini kılavuz edinerek ve bütün ülkelerin işçilerinin devrimci mücadelesinin deneyimlerini göz önüne alarak, her verili anda somut savaş durumuna en uygun mücadele biçim ve yöntemlerini saptamaktır." (Stalin, Eserler Cilt 5, İnter Yayınları, sayfa 145)*

Marksizm-Leninizm'in bu yaklaşımına göre Kuzey Kıbrıs'ta taktiğin "anti-emperyalist, demokratik devrim" temel hedefine hizmet etmesi gerekirdi. Ama bu bir kenara bırakılmıştır; devrim amacı yerini reformlar için mücadele amacına bırakmıştır. Reformist taktik stratejinin yerine geçirilmiştir.

Stratejiye vurulan darbe yukarıda aktardıklarımızla sınırlı değil KSG'li dostlarımızın yazısında... Örneğin Kuzey Kıbrıs'ta "birliğe" giden yolda üçüncü taktik aşama için ise şunlar söyleniyor:

"C) Bunlardan üçüncüsü içinde bulunduğumuz aşamadır. Lahey'de anlaşmanın imkânsızlaşması, 'şöyle bir denenen' kitlelerin referandum çabasının engellenmesi sonrasında Aralık 2003 seçimlerinin referanduma dönüştürülmesi sloganı etrafında tüm çözüm taraftarı güçlerin birleştirilerek, halkın desteği uzerinden hareket ederek, bu destekten aldığı güçle anlaşmayı yapacak bir iktidarın seçimleri kazanarak elde edilmesi donemi."

Burada da stratejinin nasıl halledildiğine şahit oluyoruz... Öyle ya, bir yandan emperyalist çözüme karşı çıkılacak, "anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti" (bunu bir an olsun sorun yapmayalım; ya da demokratik devrim perspektifi imiş gibi algılayalım!) stratejik hedef olarak konulacak; ama diğer yandan emperyalist "çözüm" planı için "taktik" adına seçimlere katılınarak iktidar kazanılacak, bu iktidar emperyalistlerle oturup anlaşma yapacak!

Hangi anlaşma diye sormamıza gerek yok... Dostlarımız bunu bilmiyor değil... Kimlerle diye sormamıza da gerek yok... Dostlarımız bunu da biliyor. Ama buna rağmen "kalıcı çözüm sağlayacağına inandıkları" seçim çözümüne bel bağlıyor, bunu taktik adına gerekçelendiriyorlar.

Bu olmaz... Marksist-leninistler, gerek reform-devrim ilişkisinde, gerekse seçimlere karşı yaklaşımlarında belirli ayrım noktalarını koymak, yığınlara sistem içinde bir çözümün gerçekleşemeyeceğini propaganda etmek görev ve yükümlülüğüne sahiptirler. İzleyecekleri taktik de buna uygun olmak zorundadır.

Bunu yapmıyor KSG'li dostlarımız! Bunun yerine çok daha kazançlı buldukları "taktik"lere sarılıyorlar... Peki ne kazan-

mıştır KSG'li dostlarımız, bu çok "taktik" siyasetle? Yanıtını "eskiden–şimdi" ilişkisi içerisinde kendileri veriyor; "dikkate alınmayı", "kabul görmeyi" kazanç hanelerine yazıyorlar...

Evet KSG'li dostlarımız kendilerini "dikkate alanların", "değer verenlerin" reformist, düzen içi siyasetlerini savundukları, bu siyaset temelinde çalıştıkları için; bu yolda devrim düşüncesinden uzaklaştıkları için reformist-sol partiler nezdinde, emperyalist çözümlere adapte edilmiş halk nezdinde kabul görmeye başlamışlar!

Evet ama bu ne pahasına oluyor? Stratejik mevziden uzaklaşma pahasına oluyor bütün bunlar!

Gerçekte olan, KSG'li dostlarımızın kazancı değildir. Eğer onlar şimdi eskisi gibi dışlanmıyorlarsa, sözkonusu güçler KSG'nin düşüncelerine yakınlaştığı için değil, KSG'li dostların kendilerini sözkonusu güçlere eklemlemeleri, onların siyasetini savunmaları sonucudur. Reformizmi, burjuva çözüm çerçevesindeki siyaseti savunduğunuzda, kuşkusuz sözkonusu siyasetin savunucuları sizi dıştalamaz! Dostlarımız işin bu yanını hiç sorgulamıyorlar.

Kazanım diye sunulanların gerçekten "kazanç mı, kayıp mı" olduğunu dostlarımız bir kez daha düşünmelidirler!

Ehven-i şer şerlerin en kötüsüdür!

KSG'li dostlarımızı stratejik hedeften uzaklaştıran, onları çözüm adına çözümsüzlüğü savunmaya iten nedenlerden bir diğeri "ehven-i şer", yanı kötünün içinde daha az kötü olanı tercih etmektir. Bunun bir örneğini yine sözkonusu "Annan Planı Strateji ve Taktik" başlıklı yazıdan aktardığımız son alıntının devamında söylenenlerde görmek mümkündür.

KSG'li dostlarımızın her "taktik" döneminin sonunda kazanımları sıraladıklarını söylemiştik. Son aktardığımız bölümün kazanımı şöyle olmuş:

"Bu dönem birleşme, birleşerek örgütlenme, birleşerek-örgutlenerek seçimleri kazanma, seçimleri kazanarak sırtını halkın aktif desteğine dayamış bir iktidar olma, ve ***böylece burjuva-emperyalist şartlarda bir iyileşmeye tekabül eden anlaşmayı elde etme fikrinin tüm düşmanlarına karşı savunulması dönemidir.***"

Burada sadece stratejiden sapmakla kalınmıyor, mevcut kötüler içinde iyinin tercih edildiği de açıkça söyleniyor. Kısaca "ehven-i şer" siyasetin temeli yapılıyor. Evet, AB üyeliği, BM şemsiyesi temelinde bir çözüm andaki statükodan daha iyi bir çözümdür. Ama bu çözümün "gerçek çözüm" olmadığı, olmayacağı programatik belgelerde de KSG'nin kabul ettiği bir düşünce değil midir? Öyleyse bu düşünce için birlikler kurup seçimlere girmek, bu düşünceyi eleştirmeden olduğu gibi propaganda etmek, sahiplenmek (örneğin BDHP Bildırgesindeki ifadeler hatırlansın!) nasıl bir politikadır?!

Bu noktada da marksist-leninistler, kötünün içinde iyinin peşinde gideceklerine, onun propagandasını yapıp mevcut sistemi güçlendireceklerine, reformizme destek verip kitlelerin mücadelesinin reformist siyasete peşkeş çekilmesine "destek" sunacaklarına; dahası bu reformist siyasetin bir parça-

sı olacaklarına... şerlerin karşısına kendi doğru alternatifleri ile çıkmak görev ve sorumluluğuna sahiptirler.

KSG'nin doğru sıyasetin savunuculuğunu üzerlenmesinin, bu siyaset temelinde kitlelerin örgütlenmesine çalışmasının bir görev olarak önlerinde durduğunu vurgulamakla birlikte, bugün bu siyasetin ve bu siyaset temelinde yürütülecek pratiğin –Kıbrıs'ta, özellikle adanın kuzeyinde kitlelerin nasıl bir siyasetin peşinden alanlara indikleri bilindiğinde– kısa vadede başarı kazanma şansının zayıf olduğunu da belirtmek, gerçekçi davranmak durumundayız.

Evet, bugün marksist-leninist siyasetin dünya çapında olduğu gibi Kuzey Kıbrıs'ta da fazla bir çekiciliği yoktur...

Evet, bugün böyle bir siyasette direnmenin, doğruların savunucusu olmanın bedellerinden birisi de dışlanmaktır, dikkate alınmamaktır vs. vb.

Bunlar olgudur. Ama bu olgulardan çıkarılması gereken ders, doğruları savunmaktan vazgeçmek, stratejiden uzaklaşmak, burjuva plan ve programların, sahte çözüm önerilerinin gerçekleşmesi için mücadeleye sol, sosyalizm, komünizm adına destek vermek; emperyalistlerin kitlelere empoze ettiği reformist siyaset temelinde "dikkate alınmak" için ilkesiz "birliklere girmek", "örgütü sağlamlaştırma" adına reformist taktiklere sarılmak... vs. olmamalı idi, olmamalıdır.

Buradan çıkarılması gereken ders, emperyalizmin sahtekârlıklarını teşhir etme, gerçek ve kalıcı çözüme vurgu yapıp reformizmin maskesini düşürme ve kitlelerin ham hayaller peşinde koşmasına / koşturulmasına karşı mücadele yürütme, sağlam bir örgüt çekirdeğini yaratma, bu çekirdek üzerinden işçi ve emekçiler arasında devrimci çalışmayı örgütleme vs. olmalıydı. Biliyoruz ki; doğruların savunulmasında diretilmesi, uzun vadede kalıcı başarıların kazanılmasının garantisidir.

Ama dostlarımız bunu yapmamış; taktik aşama diye adlandırdıkları dönemlerde, "taktik" davranma adına gerçek amaçlarından uzaklaşmışlardır, reformist siyasetin kuyruğuna takılmışlardır.

"Taktik" başlığı altındaki son bölümde, andaki duruma ilişkin şunlar söylenmektedir:

"III- Şu anda çalışmalarımızın eksenini Annan Planı'nın elde edilmesi için tüm halk güçlerinin birleştirilmesi, Aralık seçimlerinin çözüm taraftarlarıyla çözüm karşıtları arasında bir referanduma dönüştürülmesi, bu yöndeki çabalara doğrudan veya dolaylı zarar veren tüm parti, sendika, örgüt önderleri ve yazarların halk saflarında teşhiri ve tecridi oluşturmaktadır. Bu çalışmada partimiz ve yoldaşlarımız hiçbir sekterliğe düşmeden, hiçbir şekilde bölücü bir tavır ortaya koymadan, birliği elde etmek için tüm fedakarlığa katlanarak, pratik olarak bu anlaşmanın elde edilmesine zerre kadar zarar vermeyerek bir çalışma yürütmelidirler.

Çözüm taraftarı kitleler saflarında birlik ve örgütlü çaba fikrini yaymak, tüm çözüm taraftarı kesimi birleştirmek ve örgütlemek, bu çabaya zarar verenleri ise teşhir ve tecrit etmek için bu çalışma tarzı elzemdir. Annan Planı elde edilirse bizim çabamızın bundaki rolü bilinmelidir. Annan Planı elde edilmezse bu sonuçta bizim hiçbir hatamızın olmadığı da bilinmelidir.

Bilinsin ki taştan su sıkılmaz!

Yaşasın anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti!

Yaşasın komünizm!" (agb)

Görüldüğü gibi, KSG'li dostlarımız yanlışları anda sürdürmektedirler, sürdürmekten de yanadırlar. Neydi yanlışlar? Kendi bağımsız siyasetinin, devrim stratejisinin propagandasını yapmamak, bunun yerine "emperyalizmin - kapitalizmin stratejisine" onay vermek; devrim stratejisi temelinde kitleleri örgütlemek, devrim mücadelesini güçlendirmek yerine, reformist siyasetin kuyruğuna takılmak; bu siyaseti "taktik" adına gerekçelendirmek... Yukarıda aktardığımız bölümde de anlatılanlardan bu yanlışları –bir kez daha– görmek mümkün...

Annan Planı'nı "kalıcı çözüm" olarak görüp, göstermek; bu emperyalist çözümün elde edilmesi için çalışmak... Yani emperyalist bir çözüm önerisine destek vermek! Bunun "kötünün iyisi siyasetiyle" açıklandığına dikkat çektik...

Bu reformist planın gerçekleşmesinin bir aracı olarak Aralık seçimlerini "çözüm isteyenlerle çözüm istemeyenler arasındaki bir referanduma dönüştürme" planı... Bu; a) elde edilmek istenen "çözümün" nasıl bir çözüm olduğunu gözlerden gizlemeye yaramakla kalmıyor; b) kitlelere gerçek çözümün seçimlerle –referandumla– kazanılacağı yanlış bilincini de taşıyor...

Birliğin korunması adına,

a) birliğin nasıl bir birlik, hangi amaçlar etrafında bir birlik olduğu gözlerden gizleniyor; ilkesiz birliğin, yanlış amaçlar etrafında yapılan birliğin sürdürülmesi yanlış siyaseti sürdürülüyor; bunun için her türlü tavizin verileceği söyleniyor ve bu "bölücü ve sekter olmama" vs. ile gerekçelendiriliyor;

b) çözüm taraftarı kesimi birleştirmek ve örgütlemek ile yine fasit dairede "başlangıç noktasına", "birliğin hangi temelde, nasıl bir çözüm etrafında gerçekleştiği" noktasına geliniyor.

Emperyalist çözümlere onay vermek, bunlar için çalışma yürütmek, ilkesiz birliklere gitmek, kalıcı çözümü seçimlerle elde etmek vs. gibi, taktik olarak gerekçelendirilen bir dizi şey sıralandıktan, bütün taktik reformist temele oturtulduktan sonra "Yaşasın anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti!" "Yaşasın komünizm!" demekle stratejinin savunulamayacağı üzerine KSG'li dostlarımız düşünmelidirler.

Biz bunları şu söylenenlerin de bilinciyle, bilgisiyle söylüyoruz...

"Kıbrıs'ta adaletin, barışın ve özgürlüğün ne BM'den ne de AB'nin Ortadoğu siyasetinden geçmediği açıkça ortadadır. Esas özgürlük halkın birlikteliğiyle gelecektir. Bu noktada sizce ne yapılmalı. Refarandum adını verdiğimiz seçimlere hiç ama hiç mi bakılmaksızın sokaklarda yürümeliydik? Yoksa sovyetleri oluşturup, köylü, işçi komitelerini kurup, bundan sonra artık yönetim bizim mi demeliydik? Bunun için yeterli örgütlenme bu topraklarda sağlanamadı. İşçi sınıfı arasında ve de üretimde söz sahibi olabildik mi? Aksine BMBP içerisinde burjuva akımlar ve de patronların görüşleri dolaştı. Ticaret Odası ya da Kutlay Erk'in buna kafa yormasını mı beklemeliydik? Mevcut sonuç, kısa ama uzun bir adım, ki bu da Referandumla sağlanmalıdır. Alternatifsiz ve de kitleden kopuk kalmamak, tarihi bir görev olan halkın isteklerine kulak vermek bu yola baş koymakla gerçekleşir. (...)

Şu anda Kıbrıs'ın kuzeyinde hiçbir parti ger-

çek iktidarı sağlayamadığı için birlik çabalarına girilmiştir. Bu tabela entellektuel arkadaşı bir kez daha meydanları dolduran seksen binlerin mücadele kronolojisine bir göz atmasının faydalı olacağı kanısındayız." (Tabela Entellektüelleri, Evren Maner, KSG, Sayı 102, sayfa 6)

Evet, KSG'li dostlarımızdan Evren Maner'in yakınması böyle. Söylenenler yukarıda değindiklerimizden farklı değil...

Kıbrıs'ta adaletin, barışın ve özgürlüğün BM, AB gibi emperyalist kurumların / birliklerin siyasetlerinden geçmediği, geçmeyeceğini doğru olarak söylemek iyi de, KSG'nın izlediği siyasete ne demeli? Tüm bunları doğru olarak ortaya koymak yetmiyor, programda yazmak, stratejin nedir sorusuna bu tür doğru yanıtlar vermek yetmiyor! Hayır bunlar yetmiyor, pratik tavır ve tutarlılık bu noktada söylenenden öte anlamlar ifade ediyor!

Ne yapılması gerektiği konusunda da Maner dostumuzun yakınmasına yanıt mahiyetinde yukarıda kısaca değinmeye çalıştık... Zor ama kalıcı olanın seçilmesi, reformlar uğruna mücadelenin de devrim perspektifiyle ele alınması, buna uygun bir pratik sergilenmesi, izlenecek taktiklerin devrimci mücadeleye hizmet etmesi... vb. vb. gerekirdi!

Referandum olarak algılanan seçimler bağlamında da KSG'li dostlarımızın yüzlerini çevirip gitmeleri gerekmezdi: Seçimlerde çok fazla şeyin değişmeyeceği gerçeğini kitleler içinde propaganda edebilir, gerçek ve kalıcı çözümün seçimle değil, devrimle kazanılacağı düşüncesi, seçimlerle elde edilmesi muhtemel bir AB üyeliği temelinde çözümün gerçek çözüm olmadığı, olmayacağı bilinci kitlelere taşınır; eğer ille de seçimlere katılınmak, "kötünün içinde iyinin propagandası" tercih edilmek isteniyorsa bu da açık seçik söylenir, bu bilinçle kitlelerin seçimini yapması istenirdi... vb. vb.

Ama bütün bunlar yapılmamıştır...

Güç olmadan mücadele yürütmenin güçlüğü ya da güce tapmanın dayanılmaz hafifliği...

Maner dostumuz kızgınlıkla sorularını sorarken "yoksa sovyetleri oluşturup, köylü, işçi komitelerini kurup, bundan sonra artık yönetim bizim mi demeliydik?" diyor...

Şüphesiz böyle bir durum mümkün olsaydı çok iyi olurdu! Ama gerçeğin böyle olmadığını kendisi ifade ediyor: "Bunun için yeterli örgütlenme bu topraklarda sağlanamadı. İşçi sınıfı arasında ve de üretimde söz sahibi olabildik mi? Aksine BMBP içerisinde burjuva akımlar ve de patronların görüşleri dolaştı. Ticaret Odası ya da Kutlay Erk'in buna kafa yormasını mı beklemeliydik?" Sorunun özü de durumun böyle olduğu koşullarda beklemek değil, neyin yapılması gerektiğine doğru cevap verilmesidir. Eğer bunun için yeterli örgütlenme sağlanmamışsa, işçi sınıfı arasında ve de üretimde söz sahibi olunamamışsa, o zaman görev, bunun için çalışmaktır. Bu ise, reformist siyasetle birleşmekle değil, buna karşı açık ideolojik mücadeleyle sağlanabilir.

Maner dostumuzun söyledikleri ve "Annan Planı Strateji ve Taktik" başlıklı yazılarda dile getirilen ve izlenen taktiğin gerekçelendirilmesinde ortaya konan görüşlerin te-

melinde yatan noktalardan biri "güçsüzlük"tür. KSG'li dostlar; "herşey iyi güzel de güç olmadan; kitlelerle birleşilmeden strateji savunulamaz" demeye getiriyorlar sözü... Maner dostumuzun kızgınlığının altında yatan düşünce de bu...

Kuzey Kıbrıslı sosyalist hareketin güçsüz olduğunu biz de biliyoruz. Hal böyle olunca, güç ve kitlesel bir destek bulunmayınca devrimci mücadelede bir dizi sorunun yaşanacağı da gayet açık.

Diğer taraftan Kuzey Kıbrıs nüfusunun önemli bir bölümü AB üyeliği temelinde kitlesel gösteriler düzenlemekte, tercihini statükodan yana değil, AB üyeliği ve Annan Planı temelinde bir çözümden yana kullanmaktadır. Bu durum Aralık 2002'de yapılan kitlesel eylemlerde açıkça ortaya konmuştur. Andaki güçler dengesi, kitle hareketliliği bağlamında bunlar olgudur.

Ama... Sormak gerekir: Onbinler sokağa çıkmıştır, çıkmaktadır ama, **ne için**? Bu soruyu doğru yanıtladığımız ve gerçeklere gözlerimizi kapamadığımız takdirde ancak doğru değerlendirmelerde bulunabilir, mücadeleyi doğru temeller üzerinde inşa edebiliriz. Yoksa, güç olmadığını söyleyip ardından yanlış bir temelde yönlendirilmiş yığınların gücüne döne döne vurgu yaparak kitlelerin peşinden sürüklenmeyi "kitlelerden kopmama" ile gerekçelendirmeye çalışmak; "taktik" adına yanlış örgütlenme planları üzerinde kitleleri örgütlemeye kalkışmak; "anlık çıkarlara tabi" bir taktik izlemek; "sağlam zeminden ayrılıp havada şatolar kurmak"... devrimci mücadeleye kazandırmaz, kaybettirir.

Ancak KSG'li dostlarımız ipin ucunu kaçırmışlardır: "Halkın talebi" olan AB üyeliği ve Annan Planı temelinde çözüm KSG'li dostlarımızın izledikleri siyasetlerinde belirleyici hale gelince dostlarımız işçilere, emekçilere önderlik etme tarihsel sorumluluğunu da bu yanlış siyasete kurban vermekte bir sakınca görmemektedirler.

Örneğin Kıbrıs Sendikalar Konfederasyonu'nun düzenlediği ve esas olarak AB üyeliği ve Annan Planı temelinde çözümün "kalıcı çözüm" olarak öne çıkarıldığı, savunulduğu "Kıbrıs Sorununun Çözümü ve AB Üyeliği" konulu sempozyum haberini aktaran Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek gazetesi sempozyum değerlendirmesini şu sözlerle bitirmektedir:

"Sempozyumda öne çıkan görüş, çozüm için seçimlerin belirleyici olacağı ve elzem olanın güçleri birleştirmek olduğuydu. Sendikacıların bu görüşünü destekliyor ve birlikte olursak ancak kazanabiliriz diyoruz." (Kıbrıs Sendikalar Konfederasyonu'nun düzenlediği Kıbrıs Sorununun Çözümü ve AB Üyeliği konulu Sempozyumun haberinde KSG, sayı 99, sayfa 12)

Toplumda öncü ve önder güç olarak KSG'li dostlarımız, çözümün, emperyalizme ve işbirlikçilerine, işgalcilere karşı devrim mücadelesi ile kazanılacağı doğru görüşünü propaganda edeceğine, toplumun önemli bir kesimine nüfuz etmiş olan "seçimlerle statükonun ortadan kaldırılacağı", "çözümün AB üyeliği temelinde gerçekleşeceği" görüşlerine prim vermekte, bu görüşleri destekleyerek kitle kuyrukçuluğunu sürdürmektedirler. KSG'li dostlarımızın bu konuda söylediklerine son bir örnek daha verelim... Şöyle diyorlar:

"Uzunca bir çalışmanın ve de kitle eylemlerinin ardından BDH (Barış ve Demokrasi Hareketi)

sonunda oluşturuldu. Neydi bunun amacı? Toplumun bütün ilerici güçlerini bir arada toplamak ve de iktidara talip olmak. İktidarı barış güçleri olarak ele geçirmek. Mevcut kan emici yönetimi alaşağı etmek. Şimdiye kadar süren sömürü sistemini, hiyerarşiyi, TC generallerinin emrinde süren düzeni değiştirmek. ***Bunu yaparken en büyük dayanak noktamız halkın istekleri olmuştur. Halkın istekleri KSG'nin, KSP'nin siyasetiyle*** *(çözümün ancak halkın birleşmesi sayesinde geleceği)* ***uyuşmuştur.*** *Ve diğer partilerde, BKP, TKP bu birliğe katılmış ve de BDH sonunda oluşmuştur. Biz buna tarihi bir görev olarak bakıyoruz. Bunu bir bütün olarak değerlendiriyoruz. Olaya kitlelerin BDH altında örgütlenmesi ve en kötü olasılık, bir yenilgi bile olsa, örgütlülüğün sürmesi olarak bakıyoruz. Biz bunu Bu Memleket Bizim Platformu'na da önermiştik. Ne demiştik? Bu Memleket Bizim Partisi.* ***Halkın sesine kulak veriniz.*** *Dönem koltuk kavgası dönemi değil. Partizanlık dönemi değil. Donem birleşme, birlikte mücadele dönemidir. (...)*

Seksen bin kişinin tek yürekle, birlik mücadele dayanışma istediği meydanlarda BMBP ile yeteri kadar ilerleyemediğimiz bir ortamda, ne yapabilirdik? *Sonunda tarih bizi başka alternatiflere doğru sürükledi ve de sistemin seçimlerini Referandum'a çevirme yolunda ilerleme kararı aldık. Toplumun ilerici güçlerini bir arada topladık. Bunu yaparkende herkese kapı her zaman açıktı ve açık olacaktır. CTP'nin, YBH'nin paşa gönlü bilir. (Tabela Entellektüelleri, Evren Maner, KSG, Sayı 102, sayfa 6)*

"Halkın sesine kulak vermek", "halkın isteklerini dikkate almak" vs. iyidir, doğrudur da, yapılan bununla kalmıyor: Halkın yanlışlarıyla uzlaşılıyor; halka doğrular götürüleceğine, halkın savunduğu yanlışların peşine takılınıyor! Kuyrukçuluk yapılıyor! Sorun burada!

Bir kez daha yineleyelim: Halkın beklentisi temelinde siyaset yaparak doğruların değil, halkın beklentilerinın peşinde koşmak Marksizm-Leninizm adına konuşan öncülük adına ortaya çıkan partılerin yapacağı iş değildir, olamaz!

Ve seçimler...

Yukarıda da çeşitli kereler belirttiğimiz üzere KSG"li dostlarımız; BDHP üzerinden girilecek Aralık seçimlerinde, çözüm ve AB yanlılarının Meclis'te çoğunluğu elde etmelerini sağlayabilmek; yeni bir görüşme heyetiyle, Annan Planı zemininde çözümü sağlamak ve Mayıs 2004'te AB'ye birleşik bir Kıbrıs olarak girmeyi temin etmek siyasetinin savunuculuğunu yapmaktadırlar. **"Çözüm ve AB'ye evet, seçim değil referandum!"** çatı partısi BDHP'nin temel sloganlarından birisidir. "Katılınacak seçimlerin, gaspedilen referandum hakkının geri alınması olarak kavrandığı" da hareketin temel çıkış noktalarından birisi olduğunu yukarıda vurgulamıştık. Anda seçimlere yönelik bir çalışma yürütülmektedir. Kuzey Kıbrıs'ta sıyaset anda seçimlere odaklanmıştır.

Genel olarak marksist-leninıstlerin seçimlere yaklaşımları nasıl olmalıdır? Önce bu soruya konumuzu ilgilendiren kimi yönleriyle kısa kısa yanıtlar verelim...

Marksist-leninistler seçimlere katılmayı reddetmezler. Onlar parlamentoya girmeyi de reddetmezler: Eğer parlamentoya komü-

nistleri sokup o kürsüyü komünist görüşleri kullanarak savunma / yaygınlaştırma imkânları varsa, hakim sınıfların iğrenç yüzlerini parlamento kürsüsünden teşhir edebiliyorlarsa, parlamentonun dağıtılması gerektiğini bu kürsüden haykırabiliyorlarsa... marksist-leninistler parlamentoyu kullanmamazlık etmezler; buna karşı çıkışı "çocukluk" olarak değerlendirirler.

Güçsüz marksist-leninist partiler seçimlere öncelikle işçi sınıfının öncü kesimlerini komünizm davasına kazanmak için propaganda amacıyla katılırlar. Bu çalışma içinde yapılacak çağrılar ileri kesimi kazanmak için propagandaya dönük olmalıdır. Marksist-leninist bir partinin seçimlere katılması kendi bağımsız propagandası temelinde, kendi bağımsız adayları ile olmalıdır.

Seçimler ve parlamento konusundaki bu belirlemeler marksist-leninistlerin dünya işçi sınıfı hareketinden ve onların öncüsü partilerin mücadelelerinden çıkarmış oldukları tarihi derslerdendir.

Ortaya konulan bu tarihi derslerle KSP ve KSG'li dostlarımızın pratiği arasında bir uyum yoktur.

KSG'li ve KSP'li dostlarımız, Aralık seçimlerine marksist-leninist görüşleri savunmak, işçi sınıfını parti öncülüğünde büyük mücadelelere kazanmak, seferber etmek; işçi sınıfı önderliğinde örgütlülüğü-birliği sağlamak vs. için katılmıyor... Hayır, KSG'li ve KSP'li dostlarımız, Aralık seçimlerine marksist-leninist görüşlerin propagandasını bir kenara bırakarak emperyalist burjuvazinin reformist programının hayata geçirilmesi için çalışıyor, destek sunuyor... Hâl böyle olunca da seçimlerde burjuvaziyi teşhir etmek görevi yerini burjuvaziye desteğe bırakıyor. Haklarını yemeyelim, KSP ve KSG'li dostlarımız bir teşhir kampanyası yürütüyorlar. Ama teşhir ettikleri şey, Annan Planı'na karşı çıkan partilerin teşhiridir. Yukarıda da aktardığımız; "*Şu anda çalışmalarımızın eksenini Annan Planı'nın elde edilmesi için tüm halk güçlerinin birleştirilmesi, Aralık seçimlerinin çözüm taraftarlarıyla çözüm karşıtları arasında bir referanduma dönüştürülmesi, bu yöndeki çabalara doğrudan veya dolaylı zarar veren tüm parti, sendika, örgüt önderleri ve yazarların halk saflarında teşhiri ve tecridi oluşturmaktadır.*" sözleri hatırlansın!

Yine KSG'li ve KSP'li dostlarımız, Aralık seçimlerine kendi bağımsız propagandası temelinde, kendi bağımsız adayları ile değil; içinde bir dizi "yabancı unsur"un bulunduğu BDHP çatısı altında katılarak yanlışlarına bir başka yanlış daha ekliyor.

Ve son olarak KSG'li ve KSP'li dostlarımız, Aralık seçimlerinde başarılı olunması ve parlamentoya girilmesi halinde "Annan Planı'na evet diyen, AB üyeliği temelinde bir çözüm için çalışacak olan" "yeni bir görüşmeci heyetin oluşturulması"nı görev olarak önüne koyuyor. "Taktik" adına ilkesel yaklaşımlar terkediliyor...

Bütün bu yanlışlıklar yanında KSG'li dostlarımız gerek Aralık seçimlerine, gerekse seçimlerden başarıyla çıkılması halinde kazanılacak olan "barışa", atılacak adımlara "hayati önemde" bir önem atfediyorlar. Seçim politikasında da yanlış yapıyorlar!

Yanlış yapıyorlar, çünkü, genel olarak seçimlerle **özde** değişecek birşeyin olmadığını, olmayacağını görmüyorlar.

Yanlış yapıyorlar, çünkü, somutta gerek

statükocu-işgalci Türk hakim sınıflarının ve onların uzantılarının Kıbrıs politikası konusunda "olmazlarını" dikkate almıyor; reel politikadan uzak davranıyorlar. Türk hakim sınıflarının Kıbrıs politikasını "seçimlerle" değiştirilebileceği yanlışına kapılmış gidiyorlar.

Türk hakim sınıfları demokrasicilik oyununda, bu oyunun bir parçası olarak seçim kandırmacasında usta olduğu; bunun da ötesinde Kuzey Kıbrıs'ta da kendi çıkarlarına ters düşen, Kıbrıs siyasetine ilişkin temel siyasetlerinde "olmaz" dedikleri bir şeyin değiştirilmesine yol açacak bir seçim sonucuna razı olmayacakları gayet açıktır. Bunun için seçimlerden Türk devletinin ve onun adadaki dayanağı Denktaş ve kliğinin üstünlükle çıkması için yapmayacakları şey yoktur. Bu yönde bir dizi üçkâğıt –seçim listeleri ile oynanması, Türkiye'den "seçim vatandaşı ithali", kimi parti ve kitle örgütleri üzerindeki baskıların artırılması, provokasyonlar, tehditler, satın almalar, ara unsurlara ve partilere yönelik gözdağları vs. vs.– bugün herkesin gözü önünde yapılmaktadır. Hakim sınıf siyasetçilerinin "temiz" geçeceğini söyledikleri seçimlerin hazırlığı böyle yürüyor...

Bu açıdan yaklaşıldığında KSG'li ve KSP'li dostlarımızın seçimleri "referanduma dönüştürme" ve "zaferle çıkma" beklentilerinde fazla iyimser davrandıklarını düşünüyoruz. Birçok yazıda, Aralık 2002'de yapılan kitlesel eylemlere bakıp değerlendirmeler yapılıyor, zafer erken ilan ediliyor. Bu tavır da yanlıştır. Bu iyimserliğin sonuçlarından birisi seçim sonrasında kitlelerde hayal kırıklığı yaratmak olacaktır.

Toparlarsak;

KSG'li ve KSP'li dostlarımız Kıbrıs sorununun gerçek ve kalıcı bir çözüm noktasında tutarlı devrimci bir politika izlememektedirler. "Taktik" adına reformizme destek sunmakta, statükoya karşı çıkma adına emperyalistlerin Kıbrıs siyasetine destek vermektedirler. Bu yanlışları referandum olarak algıladıkları seçim siyasetinde açık bir şekilde görülmektedir.

KSG'li ve KSP'li dostlarımızın tüm bu yanlış siyasetten kurtulmak; gerçek ve kalıcı bir çözümün tek yolu olan devrim mücadelesini yükseltme görevine sarılmak zorundadırlar. KSG'li ve KSP'li dostlarımız bu yolda önemli bir eksiklik olarak gördüğümüz bolşevik temelde öncü bir partiyi ayakları üzerine dikmek, işçileri ve emekçileri devrim perspektifiyle parti önderliğinde birleştirmek; adanın güneyinde de devrimci-komünist alternatifin yaratılması çalışmasına girmek, destek vermek... görevlerine sıkı sıkıya sarılmalıdırlar.

Biz, Kuzey Kürdistan-Türkiyeli bolşevikler olarak KSG'li ve KSP'li dostlarımıza bu görevleri gerçekleştirmede üzerimize düşen enternasyonalist dayanışmayı –bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da– göstermeye devam edeceğiz...

Kuşkusuz bu desteğin en önemlisi de, faşist Türk devletini yıkma mücadelesidir. Faşist Türk devletini yıkıp onun kuzey Kıbrıs'taki işgaline son vermek, Kıbrıs halklarına vereceğimiz en önemli desteklerden birdir.

Görev bunun için çalışmaktır.

Ekim 2003 ■

EKİM DEVRİMİNİN ULUSLARARASI KARAKTERİ

Ekim'in onuncu yıldönümü dolayısıyla

Ekim Devrimi salt "ulusal çerçevede" bir devrim değildir. O herşeyden önce uluslararası çapta, dünya çapında öneme sahip bir devrimdir, çünkü o dünya insanlık tarihinde eski kapitalist dünyadan yeni sosyalist dünyaya doğru temel bir dönemeç demektir.

Eskiden devrimler genellikle devletin dümenindeki bir sömürücüler grubunun yerini bir başka sömürücüler grubunun almasıyla sonuçlanırdı. Sömürücüler değişirdi, sömürü kalırdı. Kölelerin kurtuluş hareketleri döneminde böyle oldu. İngiltere'de, Fransa'da, Almanya'da bilinen "büyük" devrimler döneminde böyle oldu. Proletaryanın, tarihi kapitalizme karşı çevirmek amacını taşıyan onurlu, kahraman ama yine de başarısız kalan ilk girişimi olan Paris Komününden söz etmiyorum.

Ekim Devrimi bu devrimlerden ilkesinde ayrılmaktadır. O kendine amaç olarak, bir sömürü biçiminin yerine bir başka sömürü biçimini, bir sömürücüler grubunun yerine bir başka sömürücüler grubunu geçirmeyi değil, insanın insan tarafından her türlü sömürülmesini ortadan kaldırmayı, kim olursa olsun bütün sömürücü grupları ortadan kaldırmayı, proletaryanın diktatörlüğünü kurmayı, bugüne dek var olan bütün ezilen sınıflar arasında en devrimci sınıfın iktidarını kurmayı, yeni bir toplum, sınıfsız, sosyalist toplumu örgütlemeyi almaktadır.

İşte bu yüzden Ekim Devriminin zaferi, insanlık tarihinde köklü bir dönemeci, dünya kapitalizminin tarihsel kaderinde köklü bir dönemeci, dünya proletaryasının kurtuluş hareketinde köklü bir dönemeci, bütün dünyanın sömürülen yığınlarının mücadele yöntemlerinde ve örgütlenme biçimlerinde, yaşam tarzı ve geleneklerinde, kültür ve ideolojisinde köklü bir dönemeci kaydetmektedir.

Ekim Devriminin uluslararası çapta, dünya çapında öneme sahip bir devrim olmasının nedeni budur.

Bütün ülkelerin ezilen sınıflarının, kendisinde kurtuluşlarının güvencesini gördükleri Ekim Devrimine karşı besledikleri derin sempatinin kaynağı da burada yatar.

Ekim Devriminin, bütün dünyadaki devrimci hareketin gelişmesi üzerinde etkide bulunduğu bir dizi temel sorun sayılabilir.

1. Ekim Devrimi herşeyden önce, dünya emperyalizmi cephesini yarmış, en büyük kapitalist ülkelerden birinde em-

peryalist burjuvaziyi devirmiş ve sosyalist proletaryayı iktidara getirmiş olmasıyla önemlidir.

Ücretli köleler sınıfı, mazlumlar sınıfı, ezilenler ve sömürülenler sınıfı insanlık tarihinde *ilk kez egemen* bir sınıf durumuna yükseldi, ve onların bu örneği tüm ülkelerin proletaryasını bulaşıcı bir hastalık gibi etkiliyor.

Bu, Ekim Devrimi yeni bir çağ, *emperyalizmin* ülkelerinde *proleter* devrimleri çağını *başlattı* demektir.

O üretim araçlarını ve aletlerini büyük toprak sahiplerinin ve kapitalistlerin elinden aldı ve toplumsal mülkiyete dönüştürdü, ve böylece burjuva mülkiyete karşı sosyalist mülkiyeti getirdi. Bunu yapmakla, burjuva mülkiyetinin dokunulmaz, kutsal ve sonsuz olduğu şeklindeki kapitalistlerin yalanını ortaya çıkardı.

O, iktidarı burjuvaziden kopardı, burjuvaziyi siyasi haklardan yoksun kıldı, burjuva devlet aygıtını parçaladı ve iktidarı Sovyetlere geçirdi; böylece burjuva parlamentarizminin, kapitalist demokrasinin karşısına, Sovyetlerin sosyalist iktidarını, proleter demokrasiyi çıkardı. Lafargue daha 1887'de, devrimin ertesi günü "bütün eski kapitalistler seçim hakkından yoksun kılınacaklardır" derken haklıydı. Ekim Devrimi bunu gerçekleştirerek, şimdi burjuva parlamentarizmi yoluyla sosyalizme barışçıl geçişin mümkün olduğu şeklindeki sosyal-demokrat yalanı ortaya çıkardı. Ama Ekim Devrimi burada durmadı ve duramazdı da. Eskiyi, burjuva düzenini yıktıktan sonra, yeniyi, sosyalist düzeni kurmaya koyuldu. Ekim Devriminin on yılı, Partinin, sendikaların, sovyetlerin, kooperatiflerin, kültür örgütlerinin, ulaşımın, sanayiin, Kızıl Ordunun inşasının on yılıdır. Sosyalizmin SSCB'nde inşa alanındaki tartışılmaz başarıları, proletaryanın ülkeyi burjuvazi olmadan ve burjuvaziye karşı başarıyla yönetebileceğini, sanayii burjuvazi olmadan ve burjuvaziye karşı başarıyla inşa edebileceğini, tüm ülke iktisadını burjuvazi olmadan ve burjuvaziye karşı başarıyla yönetebileceğini, kapitalist kuşatmaya rağmen sosyalizmi başarıyla inşa edebileceğini açıkça göstermiştir. Başın ve vücudun diğer bölümlerinin mide olmadan yapamayacakları gibi, sömürülenlerin de sömürücüler olmaksızın yapamayacaklarını söyleyen eski "teori" sadece antik çağın ünlü Romalı senatörü Menenius Agrippa'ya ait değildir. Bu "teori", şimdi genel olarak sosyal-demokrasinin siyasi "felsefesi"nin, özel olarak da sosyal-demokratların emperyalist burjuvaziyle koalisyon politikasının köşe taşını oluşturmaktadır. Bir önyargı niteliğine bürünen bu "teori", bugün kapitalist ülkeler proletaryasının devrimcileşmesinin önündeki en ciddi engellerden biri durumundadır. Ekim Devriminin en önemli sonuçlarından biri, onun bu yalancı "teori"ye ölümcül bir darbe indirmiş olmasıdır.

Ekim Devriminin bu ve buna benzer sonuçlarının, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının devrimci hareketine ciddi bir etki yapmadan kalamadıklarını ve kalamayacaklarını kanıtlamaya hâlâ gerek var mı?

Kapitalist ülkelerde komünizmin sürekli ilerleyişi, bütün ülkelerin proleterlerinin SSCB işçi sınıfına olan sempatile-

rinin artması, nihayet işçi delegasyonlarının Sovyetler ülkesine akışı gibi bütün dünyaca bilinen olgular, Ekim Devriminin serptiği tohumun şimdiden ürün vermeye başladığını kuşkuya yer bırakmayacak bir biçimde göstermektedir.

2. Ekim Devrimi emperyalizmi yalnızca egemenlik merkezlerinde, yalnızca "anavatan"larda sarsmadı. O aynı zamanda emperyalizmin cephe gerisine, çevresine de bir darbe vurdu ve emperyalizmin sömürge ve bağımlı ülkelerdeki egemenliğini sarstı.

Büyük toprak sahiplerini ve kapitalistleri deviren Ekim Devrimi, ulusal ve sömürgesel baskı zincirlerini parçaladı ve kocaman bir devletin istisnasız bütün ezilen halklarını bu baskıdan kurtardı. Proletarya, ezilen halkları kurtarmaksızın kendini kurtaramaz. Ekim Devriminin karakteristik özelliklerinden biri, Sovyetler Birliği'nde bu ulusal ve sömürgesel devrimleri, ulusal kin ve uluslar arasında çatışmalar bayrağı altında değil, tam tersine Sovyetler Birliği'ndeki milliyetlerden işçilerin ve köylülerin karşılıklı güveni ve kardeşçe yakınlaşması bayrağı altında, *milliyetçilik* adına değil, *enternasyonalizm* adına yapmış olmasıdır.

Tam da bizim ülkemizde ulusal ve sömürgesel devrimler proletaryanın önderliğinde ve enternasyonalizm bayrağı altında gerçekleşmiş olduğu için, tam da bu yüzden, parya halklar, köle halklar, verdikleri örnekle bütün dünyanın ezilen halklarını kazanarak, insanlık tarihinde *ilk kez gerçekten* özgür ve *gerçekten* eşit halklar durumuna yükselmişlerdir.

Bu, Ekim Devrimi yeni bir çağı, dünyanın *ezilen ülkelerinde* proletaryayla *ittifak içinde*, proletaryanın *önderliğinde* sömürgesel devrimler çağını *başlattı* demektir.

Eskiden, fi tarihinden beri, dünyanın adi ve üstün ırklara, renkliler ve beyazlara bölündüğü, birincilerin uygarlığa uymayan ve sömürülmeye mahkûm, ikincilerin ise uygarlığın tek taşıyıcısı ve birincileri sömürmekle görevli oldukları "kabul edilirdi". Şimdi bu efsane yıkılmış ve bir kenara atılmış olarak görülmelidir. Ekim Devriminin en önemli sonuçlarından biri, gerçekte, sovyetik gelişme yoluna girmiş Avrupalı olmayan kurtulmuş halkların, gerçekten ileri bir kültür ve gerçekten ileri bir uygarlığı geliştirmede Avrupalı halklar kadar yetenekli olduğunu pratikte göstererek, bu efsaneye öldürücü bir darbe indirmiş olmasıdır.

Eskiden, ezilen ulusların kurtuluşunun tek yönteminin *burjuva milliyetçiliği* yöntemi olduğu, ulusların birbirinden ayrılması yöntemi, onların aralarını bozma, çeşitli ulusların emekçi yığınları arasındaki ulusal düşmanlığı güçlendirme yöntemi olduğuna inanmak "olağan"dı. Şimdi bu efsaneyi yalanlanmış olarak görmek gerekir. Ekim Devriminin en önemli sonuçlarından biri, gerçekte, ezilen halkların özgürlüğe kavuşmasında *proleterce, enternasyonalist* yöntemi tek doğru yöntem olarak görmenin olanaklı ve amaca uygun olduğunu pratikte göstererek, en değişik halklardan işçilerin ve köylülerin *kardeşçe birliğinin gönüllülük ve enternasyonalizm* temelinde mümkün ve amaca uygun olduğunu pratikte göstererek, bu efsaneye ölümcül bir darbe indirmiş olma-

sıdır. Tüm ülkelerin emekçilerinin gelecekteki yekpare dünya ekonomisi içinde birleşmesinin örneği olan Sosyalist Sovyet Cumhuriyetleri Birliği'nin varlığı, kaçınılmaz olarak bunun doğrudan kanıtı olarak görülmelidir.

Söylemeye gerek yok ki, Ekim Devrımının bu ve benzer sonuçları sömürge ve bağımlı ülkelerdeki devrimci hareket üzerinde ciddi bir etkı yapmadan kalamazdı ve kalamaz. Çin'de, Endonezya'da, Hindistan'da vb. ezilen halkların devrimci hareketinin gelişmesi ve bu halkların SSCB'ne olan sempatilerının artması gibi olgular, bunun kesin kanıtlarıdır.

Sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin tam bir rahatlıkla sömürülebildiği ve ezilebildiği çağ *geçmiştir.*

Sömürgelerde ve bağımlı ülkelerde kurtuluş devrimi çağı, bu ülkeler *proletaryasının* uyanış çağı, devrımde *hegemonyası* çağı *başlamıştır.*

3. Emperyalizmin merkezlerinde olduğu gibi cephe gerisinde de devrim tohumunu serpen, "anavatan"larda emperyalızmin iktidarını zayıflatan ve sömürgelerdeki egemenliğini sarsan Ekim Devrimi, bunları yapmakla dünya kapitalizminin *tümünün* varlığını soru işareti haline getirmiştir.

Emperyalizm koşulları altında, kapitalizmın kendiliğinden gelişmesi —bu gelişmenin eşit olmaması sonucu, çatışmaların ve silahlı çarpışmaların kaçınılmazlığı sonucu, nihayet şımdiye dek görülmemiş bir emperyalist katlıam sonucu— kapitalizmin çürümesi ve can çekişmesi sürecine dönüşmüşse, Ekim Devrimi ve onun sonucu olarak kocaman bir ülkenin kapitalist dünya sisteminden ayrılması, bu süreci hızlandırmadan, dünya emperyalizmının temel direklerinin altını oymadan edemezdi.

Dahası var. Emperyalizmi sarsan Ekim Devrimi, aynı zamanda ilk proletarya diktatörlüğünün şahsında uluslararası devrimci hareketin güçlü ve açık bir *üssünü,* daha önce *hiçbir zaman var olmamış olan* ve şimdi dayanabileceği üssü yarattı. Dünya devrimci hareketinin açık bir *merkezini,* daha önce *hiçbir zaman var olmamış olan* ve etrafında *bütün ülkelerin proleterlerini ve ezilen halklarını emperyalizme karşı devrimci bir birleşik cephede* örgütleyerek onların kümelenebileceği o merkezi yarattı.

Bu, herşeyden önce, Ekim Devriminin, dünya kapitalizmine artık hiçbir zaman iyileştiremeyeceği ölümcül bir yara açmış olması demektir. İşte bu yüzden kapitalizm, Ekımden önce sahip olduğu "denge"ye ve "istikrar"a bir daha kavuşamayacaktır. Kapitalizm kısmen istikrara kavuşabilir, üretimini rasyonalleştirebilir, ülkenin yönetimini faşizme bırakabilir, işçi sınıfına belli bir süre için boyun eğdirebilir; ama artık hiçbir zaman, eskiden gösterişini yaptığı "sakinliği" ve "güveni", "denge"yi ve "istikrar"ı bulamayacaktır, çünkü dünya kapitalizminin bunalımı öyle bir gelişme aşamasına varmıştır ki, devrımın alevleri kâh emperyalizmin merkezlerinde, kâh çevresinde, kapitalist yamaları hiçe indırgeyerek ve kapitalizmin devrilmesini günbegün yakınlaştırarak kendilerine kaçınılmaz olarak

bir geçit açacaklardır. Aynen bilinen masaldaki gibi: "Kuyruğunu çekse gagası batağa batıyor, gagasını çekse kuyruğu."

Bu, ikinci olarak, Ekim Devriminin, tüm dünyanın ezilen sınıflarının gücünü ve önemini, cesaretini ve savaşkanlığını belirli bir yüksekliğe çıkarmış ve egemen sınıfları bu ezilen sınıfları yeni ve ciddi bir etken olarak hesaba katmak zorunda bırakmış olması demektir. Bugün artık dünyanın emekçi kitlelerini karanlıkta el yordamıyla dolaşan ve perspektiften yoksun "kör bir kalabalık" olarak görmek mümkün değildir, çünkü Ekim Devrimi, onlar için, yollarını aydınlatan ve perspektifler veren bir fener dikmiştir. Eskiden ezilen sınıfların dileklerini ve isteklerini açığa vurmak ve gerçekleştirmek için açık, *evrensel* bir forum olmamışsa, bugün bu forum ilk proletarya diktatörlüğünün şahsında vardır. Bu forumun yok edilmesinin, "ileri ülkelerin" toplumsal ve siyasi yaşantısını uzun bir süre için dizginsiz, kara bir gericiliğin karanlıklarına daldıracağından hiç kuşku duyulamaz. "Bolşevik devlet"in salt varlığı olgusunun, gericiliğin karanlık güçlerine gem vurduğu ve ezilen sınıfların kurtuluşları için mücadeleyi kolaylaştırdığı yadsınamaz. Aslında bütün ülkelerin sömürücülerinin Bolşeviklere karşı besledikleri hayvani kinin açıklaması burada yatar. Tarih, her ne kadar yeni bir temel üzerinde de olsa, yineleniyor. Eskiden *feodalizmin* devrilmesi döneminde nasıl "Jakoben" adı bütün ülkelerin aristokratlarında korku ve tiksinti uyandırıyorduysa, bugün de, *kapitalizmin* devrilmesi döneminde, "Bolşevik" adı burjuva ülkelerde öyle korku ve tiksinti uyandırıyor. Ve tersine, nasıl Paris, geçmişte yükselen *burjuvazinin* temsilcilerine bir barınak ve okul görevi görüyorduysa, bugün de Moskova yükselen *proletaryanın* temsilcilerine öyle barınak ve okul görevi görüyor. Feodalizmin Jakobenlere karşı beslediği kin, onu çökmekten kurtaramadı. Kapitalizmin Bolşeviklere karşı beslediği kinin, onu kaçınılmaz yıkılışından kurtaramayacağından kuşku duyulabilir mi?

Kapitalizmin "istikrar" çağı *geçmiştir,* onunla birlikte burjuva düzeninin sarsılmazlığı efsanesi de.

Kapitalizmin yıkılışı çağı *geldi.*

4. Ekim Devrimi, yalnızca ekonomik ve toplumsal-siyasi ilişkiler alanında bir devrim değildir. O aynı zamanda işçi sınıfının kafasında, işçi sınıfının ideolojisinde de bir devrimdır. Ekim Devrimi, Marksizmin bayrağı altında, proletarya diktatörlüğü düşüncesinin bayrağı altında, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizmi Leninizmin bayrağı altında doğdu ve güçlendi. Dolayısıyla Ekim Devrimi, Marksizmin reformizm üzerindeki, Leninizmin sosyal-demokratizm üzerindeki, III? Enternasyonal'in II. Enternasyonal üzerindeki zaferi demektir.

Ekim Devrimi, Marksizm ile sosyal-demokratizm arasında, Leninizmin politikası ile sosyal-demokratizmin politikası arasında aşılmaz bir uçurum dikmiştir. Eskiden, proletarya diktatörlüğünün zaferinden önce sosyal-demokrasi, proletarya diktatörlüğü düşüncesini açıkça yadsımadan, ama aynı zamanda bu düşüncenin gerçekleşmesini hızlandırmak için hiç, ama hiçbir şey yapmadan, gösteriş yapabilirdi, çünkü

sosyal-demokrasinin böyle bir davranışı kapitalizm için hiçbir tehlike yaratmıyordu. O dönemde sosyal-demokrasi ve Marksizm biçimsel olarak aynı, ya da hemen hemen aynı şey olarak görülüyordu. Şimdi, proletarya diktatörlüğünün zaferinden sonra, herkes kendi gözleriyle Marksizmin nereye götürdüğünü ve zaferinin anlamının ne olabileceğini gördükten sonra, artık sosyal-demokrasi kapitalizm için belli bir tehlike yaratmadan Marksizm bayrağı altında gösteriş yapamaz, proletarya diktatörlüğü düşüncesiyle flört edemez. Uzun zamandan beri Marksizmin düşüncesiyle bozuştuğundan, şimdi Marksizmin bayrağıyla da bozuşmak zorundaydı. Marksizmin ürünü olan Ekim Devrimine karşı, dünyadaki ilk proletarya diktatörlüğüne karşı açık ve yanlış anlamaya meydan bırakmayan bir tavır aldı. Marksizmden uzaklaşmak zorundaydı ve gerçekten de uzaklaştı, çünkü bugünkü koşullarda insan dünyadaki ilk proletarya diktatörlüğünü açıkça ve kayıtsız-şartsız desteklemeden, kendi burjuvazisine karşı devrimci mücadele yürütmeden, kendi ülkesinde proletarya diktatörlüğünün zaferinin koşullarını yaratmadan kendine Marksist diyemez. Sosyal-demokrasi ile Marksizm arasında bir uçurum açıldı. Bundan böyle Marksizmin *tek* taşıyıcısı ve *tek* savunucusu Leninizmdir, komünizmdir.

Ama işler orada kalmadı. Sosyal-demokrasi ile Marksizm arasına ayrım çizgileri çeken Ekim Devrimi, sosyal-demokrasinin, dünyanın ilk proletarya diktatörlüğüne karşı, kapitalizmin doğrudan savunucuları kampında yerini alması sonucunu getirdi. Adler ve Bauer, Wells ve Levi, Longuet ve Blum baylar "Sovyet rejimini" kınadıkları ve parlamenter "demokrasi"yi överek göklere çıkardıklarında, bununla SSCB'nde kapitalist düzenin yeniden kurulmasından yana, "uygar" ülkelerde kapitalist köleliğin sürdürülmesinden yana mücadele ettiklerini ve edeceklerini söylemek istemektedirler. Bugünkü sosyal-demokratizm, kapitalizme verilmiş bir ideolojik dayanaktır. lenin, bugünkü sosyal-demokrat politikacıların "işçi hareketi içinde burjuvazinin gerçek ajanları, kapitalist sınıfın işçi uşakları" olduklarını; "proletarya ile burjuvazi arasındaki içsavaşta" kaçınılmaz bir biçimde "Komüncülere karşı Versaycıların yanında" saf tutacaklarını söylediğinde bin kez haklıydı. İşçi hareketi içinde sosyal-demokratizmin işini bitirmedikçe, kapitalizmin işini bitirmek olanaksızdır. İşte bu yüzden, kapitalizmin can çekişmesi devri, aynı zamanda, işçi hareketi içinde sosyal-demokrasinin de can çekişmesi devridir. Ekim Devriminin muazzam önemi, diğer şeylerin yanısıra, dünya işçi hareketi içinde Leninizmin sosyal-demokratizm üzerinde kesin zaferinde yatmaktadır.

İşçi hareketinde II. Enternasyonal'in ve sosyal-demokratizmin egemenliği çağı *sona ermiştir.*

Leninizmin ve III. Enternasyonal'in egemenlik çağı *başlamıştır.*

"Pravda" No. 255,
6-7 Kasım 1927
İmza: J. Stalin ■

(Stalin, Eserler, Cilt 10, s. 203-212, İnter Yayınları)

İbo'dan öğrenmek... O'nu geliştirmek!

Türk devletinin egemenleri, bu yıl cumhuriyetlerinin 80. yılını kutluyor... Yine Kemalizm beyinlere sıringalanıyor, yine kemalist devrimin faziletleri anlatılmakla bitirilemiyor... Kuzey Kürdistan-Türkiyeli işçi ve emekçilerin, kadın ve erkeklerin, çocukların ve yaşlıların Kemalizme, Atatürk'e çok şey, hatta var olmalarını bile borçlu oldukları vb yönlü masallar anlatılıyor...

Kemalizmin, kemalist iktidarın Kuzey Kürdistan-Türkiyeli işçi ve emekçiler için faşizm, Kürt ulusu ve milli azınlıklar için ulusal zulüm, baskı, katliam demek olduğu gerçeğinin üzeri örtülmeye çalışılıyor. Halklar hapishanesi Türkiye, "demokratik" bir Türkiye olarak yutturulmaya çalışılıyor.

Bu sayımızda İbrahim yoldaşın kemalist devrim konusundaki tavrını değerlendirirken onun hatalarını aşıp kemalist devrim ve iktidarı nasıl değerlendirdiğimizi –önceden okuyanlara yeniden hatırlatmak, bilmeyenlere de öğrenmeleri için– olumlu olarak ortaya koymak istiyoruz. Bu tavrımız, İbo'dan öğrenmek, hatalarını aşmak ve onu geliştirmektir de aynı zamanda. 6. Kongre'mizde ortaya koyduğumuz tezler şöyledir...

Kemalist devrim ve kemalist iktidar hakkında tezler

1) Kemalist devrim, sanayi proletaryasının ve onun örgütlenmesinin gayet güçsüz olduğu, emperyalist güçlerin doğrudan sömürgesi haline getirilmek tehlikesiyle karşı karşıya olan bir ülkede gerçekleşen bir üst tabaka devrimidir. Kemalist devrim, esasta ülkenin sömürge haline gelmesini engelleyen ve fakat emperyalizme bağımlılık ilişkisini söküp atmayan güdük bir antiemperyalist devrimdir.

2) Bu devrime, ülkeyi işgal eden yabancı emperyalist güçlere karşı mücadele içinde varılmıştır. Ülkenin Birinci Dünya Savaşı galipleri tarafından doğrudan sömürgeleştirilmesinden zarar görecek tüm sınıf ve katmanlar (yani ülkeyi işgal eden İngiliz-Fransız-İtalyan emperyalizminin kompradorları ve bunlarla ittifak içinde olan feodaller dışındaki tüm sınıf ve katmanlar) bu devrime katılmıştır. Devrimin esas ordusunu tabii ki işçiler, köylüler, emekçiler oluşturmuştur. Ve fakat önderlik burjuvazinin elindedir.

3) Kemalist devrimin önderleri, Osmanlı ordusu/bürokrasisi içinde önemli mevkilere sahip kişilerdir. Bunlar Osmanlı devletinde hakim olan sınıfların içindedir. Birinci Dünya Savaşı'nda Osmanlı devletinin askeri yenilgisi ertesinde itilaf emperyalistlerinin Osmanlı devletinin geri kalan kesimini de işgal etmeleri, Osmanlı hakim sınıflarını bölmüştür. Bir bölüm, emperyalist işgali destekler veya ona hayırhah bakarken, bır diğer kesim emperyalist işgale karşı direniş bayrağına sarılmıştır. Sınıfsal olarak birinci pozisyon, işgalci güçlerin kompradorlarının ve onlarla ittifak içinde olan toprak ağalarının ve genel olarak alındığında da komprador burjuvazinin tavrıdır. İkinci tavır ise, işgalci emperyalist güçlerin kompradoru olmayan komprador ve toprak ağası kesimlerin, ulusal burjuvazinin, küçük burjuvazinin ve tabii işçi sınıfının ve emekçi sınıfların tavrıdır. Nitekim kemalist devrim de, bütün bu sınıfların ittifakı temelinde, burjuvazinin önderliğinde gerçekleşen bir devrimdir.

4) Bir bütün olarak ele alındığında güdük antiemperyalist devrime damgasını vuran sınıf, güçlenmek için, yabancı boyunduruğundan kurtulmak ve kendi bağımsız devletine sahip olmak isteyen Türk milli burjuvazisidir.

5) Devrimin önderleri, burjuva nitelikleri gereği, emperyalist sistem içinde kendi kapitalist Türkiye'lerini yaratma hedefi peşindeydiler. Genelde emperyalizme karşı değil, emperyalist güçlerin Türkiye'yi bütünüyle sömürgeleştirmesine karşıydılar. Onlar, kendi işçilerini, köylülerini kendileri sömürmek amacı peşindeydiler. Onları güdük de olsa antiemperyalist kılan olgu, Türki-

ye'nin emperyalist güçler tarafından ve onların devamı olarak hareket eden Yunanistan tarafından işgali girişimiydi. Onlar, burjuva nitelikleri gereği, daha antiemperyalist savaş yılları içinde, savaşı emperyalist güçlerle yapılacak anlaşmalarla mümkün olan en kısa zamanda sonuçlandırmaya çalışmıştır.

6) Emperyalistler de aslında Birinci Dünya Savaşı öncesinde ve içinde Türkiye ile ilgili olarak başlıca isteklerinin birçoğunu zaten elde etmiş durumdaydılar. Türkiye'nin elinden Suriye, Filistin, Mezopotamya ve emperyalistler için önemli olan diğer kimi bölgeler alınmış durumdaydı. Türkiye, 1919'da, 10-12 milyon nüfuslu küçük bir alana sıkıştırılmıştı. Emperyalizm için ne vazgeçilmez öneme sahip bir pazar, ne de belirleyici bir yatırım alanı durumundaydı. Esas önemi, Ortadoğu'daki jeostratejik yerinden kaynaklanıyordu. Diğer yandan, Avrupa emperyalist devletleri dünya savaşından yeni çıkmıştı. Orduları yorgun, emekçi kitleleri savaştan bıkmış durumdaydı. Bütün bu nedenlerle, emperyalistler de Türkiye'de savaşı uzun sürdürmekten yana değildi. Kurtuluş Savaşı denen savaş, bu yüzden daha çok emperyalistler adına şimdiki Türkiye'nin batı kesimini işgal eden Yunan güçlerine karşı bir savaş olarak yürüdü.

7) Kemalistlerin daha savaşın başında emperyalistlerle anlaşma girişimleri, emperyalist güçlerin tam teslimiyet talebi karşısında boşa çıkmış, kemalistler emperyalist işgale karşı savaşmak ve bu savaşta, emperyalistler dışında ittifak arayışına girmek zorunda kalmıştır. Kemalistler bu müttefiki, Türkiye'de kemalistlerin önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini proleter dünya devriminin bir yedek gücü olarak kavrayan genç Sovyetler Birliği'nde (Sovyet Rusya, BN.) bulmuştur. Türkiye'de gelişen ulusal kurtuluş savaşı gerçekten de dünyanın biricik sosyalist devletine karşı her yandan saldıran emperyalist cepheyi zayıflatmış ve Sovyetler Birliği'ne (Sovyet Rusya'ya, BN.) objektif olarak destek sağlamıştır. Sovyetler Birliği de (Sovyet Rusya, BN.), kendisi çok kötü durumda olmasına rağmen, kemalist Türkiye'ye pratik olarak silah yardımı ve maddi yardımda bulunmuştur. Karşılıklı çıkarlar, kemalist Türkiye ile Sosyalist Sovyetler Birliği arasındaki ittifakın maddi temelini oluşturmuştur.

8) Kemailstler, Kurtuluş Savaşı'ndan askeri zaferle çıkıp, emperyalistlerle barış anlaşmaları imzaladıktan sonra, emperyalist güçlerle ilişkileri giderek artmıştır. Fakat, Sovyetler Birliği ile de iyi ilişkiler uzun süre korunmuştur.

9) Kemalist hareket, en başından itibaren, özünde işçilere, köylülere düşman bir burjuva harekettir. İşçi sınıfının bağımsız örgütlenmesi, kemalistler en başından itibaren işçi sınıfının bağımsız örgütlenmesine karşı çıkmışlar ve onu engellemek için her yola başvurmuşlardır. Kemalistlerin 1920'li yıl-

ların başlarındaki kimi "sol" söylemlerinin esas amacı, gelişme imkanı olan bir komünist hareketin sivri ucunu törpülemek ve gelişmesi muhtemel bir komünist hareketi en başta kontrol altına almak ve bunun yanında da Sovyetler Birliği'nin desteğini sağlamaktır.

10) Kurtuluş Savaşı Türkiye'sinde ne işçi sınıfının nicel gücü ve ne de onun bilinç ve örgütlenmesi, kemalistlerin Kurtuluş Savaşı'ndaki önderliğini ve sonraki olası bir iktidarını gerçekten tehdit edecek seviyede değildi. Kurtuluş Savaşı Türkiye'sinde iktidar mücadelesi, esas olarak Türk ticaret burjuvazisinin ve kapitalist köylülüğün (bir başka deyimle milli burjuvazinin) temsilcisi olan kemalistlerle, emperyalist işgalciler ve onların uzantıları olan güçler arasında yürüyordu. Kemalistler, aynı zamanda doğrudan işgale karşı olan komprador ve toprak ağası kesimleriyle de ittifak içinde bulunuyor, onların da çıkarlarını savunuyordu. İşçi sınıfı, yoksul köylülük, ulusal mücadelede çıkarı olan diğer sınıf ve katmanlar da kemalistlerin önderliğinde katıldılar kurtuluş savaşına.

11) Kurtuluş Savaşı, esasta Türk burjuvazisinin bir ulusal devrimi olmasına rağmen, Türk olmayan müslüman milliyetler de, en başta Kürt ulusu da kemalistlerin önderliğinde bu savaşa katılmıştır. Bunda Kurtuluş Savaşı'nın müslüman olmayan millıyetlere (Ermeni ve Rumlara) karşı yönelen bir din savaşı görünümüne bürünmesinin de rolü olduğu gibi, esas neden, kemalistlerin Türk olmayan müslüman nüfusa vaat ettikleri somut çıkarlardır. Bunlar arasında ulusal hak vaatleri de vardır.

12) Kemalist devrim, emperyalistlerin doğrudan sömürgeci işgalini kıran ve Türk burjuvazisinin önderliğinde bir devletin kurulmasıyla amacına ulaşan bir ulusal devrimdir. Burjuva önderliği, ulusal devrime güdük antiemperyalist bir nitelik vermiş, doğrudan emperyalist sömürgeci işgal kaldırılmasına rağmen, emperyalizme bağımlılık ilişkisi sökülüp atılmamış, savaşla kazanılan relatif bağımsızlık, Sovyetler Birliği'nin bu bağımsızlığın korunması için yaptığı yoğun desteğe rağmen, süreç içinde adım adım yitirilmiştir.

13) Kemalist devrim, ulusal devrimi demokratik devrimle tamamlamamıştır. Tersine o, 1920'lerin Kuzey Kürdistan-Türkiye'sinde demokratik devrimin özü olan köklü bir toprak/tarım devrimi imkanına karşı gelişmiştir. Bunun böyle olması anlaşılır bir şeydir de: Kemalist devrime feodallerin hiç de küçümsenmeyecek bir bölümü katılmıştır. Kurtuluş Savaşı'na katılan bu feodaller daha sonra kurulan kemalist iktidarda yerlerini almıştır. Feodalizmin tasfiyesi yönünde kimi adımlar atılmış olsa bile (üstyapıda hanedanlığın kaldırılması, halifeliğin kaldırılması, ekonomide aşar vergisinin kaldırılması) hiçbir zaman devrimci bir tasfiye hareketine girişilmemiş, kemalist ıktidara destek veren ya da doğrudan karşı çıkmayan

feodal kesimler varlıklarını sürdürmüşlerdir; bunların bir bölümü de zaten iktidardadır.

14) Kemalistler, kendi siyasi iktidarlarını kurmak ve sağlamlaştırmak için devlet yapısında bazı köklü reformlara gitmek zorunda kalmıştır. Cumhuriyetin ilanı, halifeliğin kaldırılması, kadınlara seçim hakkı, vb. böyle köklü reformlardır. Bunlar üst yapıda burjuva demokrasisi yönünde atılan önemli adımlardır. Ve fakat, altyapıda köklü reformlarla tamamlanmayan bu adımlar, sonuçta kimi burjuva demokratik üstyapı kurumlarının içi boşaltılarak, şeklen alınması anlamına gelmiştir.

15) Kemalist devrimin sonuçları şunlar olmuştur:

İktisadi alanda:

Sömürge-yarısömürge–yarıfeodal yapı, yerini yarısömürge-yarıfeodal yapıya bırakmıştır. Yani sömürge olma tehlikesi savuşturulmuş ve fakat yarısömürge-yarıfeodal yapı devam etmiştir. Kuşkusuz emperyalizme bağımlılık olgusu, Kurtuluş Savaşı öncesine göre hafiflemiş durumdadır ve fakat varlığını sürdürmektedir.

Sosyal alanda:

Eski, müslüman olmayan milliyetlere (öncelikle Ermeni/Rum) mensup komprador burjuva kesimlerin ve bunlarla ittifak içinde olan feodallerin, bürokrasinin, ulemanın emperyalist işgale destek veren veya ona karşı hayırhah bir tavır takınan kesimlerinin hakimiyetine son verilmiştir. Ermeni ve Rum nüfus üzerindeki katliamlarla ve sürgünle komprador burjuvazinin bu kesimi tasfiye edilmiştir. Bu tasfiye işinde, Kemalizmin Türkçü, ırkçı ideolojisi, şovenist siyaseti açıkça kendini göstermiştir. Tasfiye edilen sınıfların hakim mevkiini, emperyalist işgale karşı savaş yürüten burjuva ve feodal kesimler ele geçirmiştir. Bu güçler içinde, Osmanlı bürokrasisinin üst kesiminden gelen ve öncelikle Türk milli burjuvazisinin çıkarlarını savunan kemalist subaylar önderliğe sahiptir.

Politik alanda:

Osmanlı Hanedanlığı çıkarlarıyla birleştirilmiş olan meşrutiyet idaresinin yerini, burjuvazinin çıkarlarına en iyi cevap veren idare, burjuva cumhuriyeti almıştır. Ancak burjuva cumhuriyetinin Batı'da demokratik devrim sonucu yaratılmış olan kurumları TC devletinde şeklen alınmış ve despotizmde hanedanlık dönemini aratmayan bir yönetim biçiminin üzerine geçirilen bir maske işlevini görmüştür.

Kemalist diktatörlük, esasta Sovyetler Birliği'nin yardımları sayesinde ve Kuzey Kürdistan-Türkiye üzerinde hakimiyet konusunda birbiriyle dalaşan emperyalist güçler arasındaki çelişmelerden de yararlanarak belirli bir süre emperyalizmin doğrudan uzantısı olmayan, relatif olarak bağımsız bir dış politika izlemiştir. Kemalist Türkiye, İkinci Dünya Savaşı'na dek ve İkinci Dünya Savaşı'nda da pratikte Sosyalist Sovyetler Birliği'ne karşı emperyaliz-

min bir saldırı üssü olmamıştır.

Kemalist diktatörlük, takriben 1925; Takriri Sükûn Kanunu döneminde, içte iktidarını belli ölçülerde sağlamlaştırdığı andan itibaren, açıkça kendine karşı hiçbir gerçek muhalefete (burjuva anlamda da) izin vermeyen, açık terörü yönetim biçimi olarak seçen ve kullanan askeri faşist bir diktatörlüktür. Bu askeri faşist diktatörlüğe feodallerin iktidar ortağı olması ve cebirin feodal biçimlerinin yoğun kullanımı daha barbar bir görünüm kazandırmaktadır. Bu diktatörlük işçi hareketini, komünist örgütlenmeyi her zaman faşist yöntemlerle bastırmıştır. Parlamento ve burjuva cumhuriyetinin bütün diğer kurumları, kemalist faşist diktatörlüğün yüzüne geçirilen bir maske olmuştur.

16) Kurtuluş Savaşının ertesinde, Türkiye'de ikili iktidara son verildikten ve kemalistler iktidara bütünüyle hakim hale geldikten sonra, Türkiye'de devrimin başdüşmanı (devlet iktidarını elinde bulunduran) kemalist iktidardır. O dönemde komünist hareketin görevi; hakim mevkiini kaybeden eski komprador burjuvazi ve toprak ağaları kliklerine karşı kemalistlerin kuyruğuna takılmak değil (TKP'nin devrimi savunmak adına **pratikte** yaptığı, esasta bu olmuştur), kemalistlerin işçi-köylü düşmanı burjuva iktidarını devirmek, yerine işçi sınıfı önderliğinde ve işçi-köylü temel ittifakına dayanan demokratik halk diktatörlüğünü kurmak için mücadeledir; bu hedef için işçileri-köylüleri aydınlatmak, örgütlemek, devrime hazırlamaktır.

Komünistler; kemalist diktatörlükle, ondan daha gerici burjuva ve feodal kesimlerin iktidar dalaşında, bunların hiçbirinin yanında yer almamalı, bağımsız bir güç olarak bu dalaştan yararlanmaya çalışmalıydılar.

17) Türkiye'de Kurtuluş Savaşı'ndan sonra kurulan kemalist diktatörlük şartlarında, burjuvazi, ekonomik gelişmelere de bağlı olarak, süreç içinde ayrışmaya başlamış, bir yandan en baştan beri devlet içinde yer alan Türk kompradorlar güçlenmiş, diğer yandan devlet desteğiyle de büyüyen ulusal burjuvazinin bir bölümü, emperyalistlerle ilişki içinde giderek kompradorlaşmıştır. Bu kesimin çıkarları, temsil ettikleri emperyalist tekel ve devletlerin çıkarlarıyla bütünleşmiştir. "Kompradorlaşan" bu kesim içinde değişik emperyalist güçlerin uzantıları arasında da ayrışmalar olmuş, bunlar siyasete de yansımıştır.

Bu kesimlerin siyasi iktidar içinde ağırlığı sürekli olarak artmış, 1930'lu yılların sonuna gelindiğinde, siyasi iktidar esas olarak bu işbirlikçi kesimlerin temsilcilerinin eline geçmiştir. 1930'lu yılların sonlarında, artık "ulusal burjuvazi" iktidarda şu veya bu komprador kesimin yedeği olarak yer alma durumundadır. CHP, burjuvazinin tek partisi olduğundan, bütün burjuva ve kesimlerin siyasi çatışmaları bu devlet partisi içinde yaşanmıştır. Kemalizm,

resmi devlet ideolojisi olarak kabul ve ilan edildiğinden de, birbiriyle çelişen bir dizi siyaset, Kemalizm adına uygulanmıştır. Burjuvazinin her kesiminin kendine özgü bir Kemalizm'i vardır. Fakat hepsinin Kemalizm'inin ortak olan noktaları da vardır: İşçi-köylü düşmanlığı, karşıdevrimcilik, Türk ırkçılığı, büyük Türk şovenizmi; demokrasi adına faşizm savunulması ve uygulanması gibi...

18) 1930'lu yılların sonundan, savaşın Almanya aleyhine döndüğünün kesinleştiği döneme dek, siyasi iktidarda Alman emperyalizminin işbirlikçisi kesim ağırlıktadır. Bu hakim klik, İkinci Dünya Savaşı yıllarında koyu bir faşizm uygulamış ve vurgunculuk politikası yürütmüştür. Bu klik, içerde işçi sınıfı dahil bütün demokratik güçlere, dışarda da SSCB ile İngiltere-Fransa-ABD'nin kurduğu "Anti-Hitler Koalisyonu"na karşı Alman faşizminin saflarında yer almış, Türkiye'nin Almanya'nın yanında savaşa girmesi için çok uğraşmıştır. Fakat gerek dünyadaki güçler dengesi, gerekse Türkiye'de hakim sınıfların diğer kesimlerinin daha dikkatli bir siyaset talepleri, Türkiye'nin İkinci Dünya Savaşı'nda Alman faşistlerinin yanında savaşa girmesine engel olmuştur.

19) İkinci Dünya Savaşı, Türkiye'de burjuvazinin hem ekonomik hem siyasi alanda ayrışmasını daha da hızlandırmış, gerek Almancı kesim, gerek İngilizci-Amerikancı-Fransızcı kesim savaş vurgunlarıyla daha da büyümüş, aralarındaki iktidar dalaşı da giderek sertleşmeye başlamıştır. Bu iktidar dalaşında İngiltere-Fransa ve en başta da giderek güçlenen Amerikancı kesim, Almancı kesime karşı siyasi alanda "demokrasi" savunucusu pozlarına bürünmüştür. Burjuvazinin kendi içindeki bu iktidar dalaşı, o zamana kadar burjuvazinin tek partisi olan, devlet partisi CHP'yi bölünmeye götürmüş, CHP içinden çıkan DP, 1950'de yapılan seçimlerle siyasi iktidarı ele geçirmiştir. DP'nin seçim zaferinde, halkın CHP içindeki Almancı kesimin faşist diktatörlüğüne karşı İkinci Dünya Savaşı'nda biriken nefretinin ustaca kullanılması başrolü oynamıştır.

20) 1950'deki iktidar değişikliği, işbirlikçi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının değişik kesimlerinin arasındaki bir iktidar değişikliğidir. Amerikancı kesim iktidarı ele geçirmiştir. Türkiye'de ABD'nin egemenliği başlamıştır. Bu dönemde, DP'nin "demokrasi" demagojisi, orta burjuvaziyi ve küçük burjuvaziyi olduğu gibi, yer yer zaten güçsüz olan ve kendine komünist diyen kimi "solcu"ları da kendi kuyruğuna takabilmiştir.

21) Proletaryanın ve küçük burjuvazinin muhalefetini kendi potasında eriten kararsız orta burjuvazi, bu muhalefeti bir müddet DP'nin kuyruğuna taktıktan ve DP'nin de sadece sözde demokrat olduğu pratikte görüldükten sonra –1957 civarı–, onun

faşist uygulamaları karşısında, muhalefetteki CHP'nin kuyruğuna takılmıştır. Proletarya önderliğinde, bağımsız ve güçlü bir halk hareketinın yaratılamamış olması, işçi sınıfının, emekçi halkın ve demokratik unsurların muhalefetinin işbirlikçi büyük burjuvazi ve toprak ağası kliklerinın bazen birini, bazen diğerini ıktidara getirmeye yarayan bir kaldıraç gibi kullanılmasına yol açmıştır.

22) Muhalefetteyken demokrası havarisi kesilen işbirlikçi büyük burjuvazi ve toprak ağası klikleri, iktidara geçtikleri zaman faşizmin azgın uygulayıcıları olmuştur.

23) 1950'den de bu yana Kuzey Kürdistan-Türkiye'de olan şu veya bu hükümetin yerine bir başkasının ister seçimle, ıster askeri darbeyle işbaşına gelmesi biçiminde gerçekleşen siyasi iktidar değişiklikleri, son çözümlemede hakim sınıfların –yani işbirlikçi burjuvazinin ve toprak ağalarının– çeşitli kesimlerinin kendı içlerindeki iktidar değışiklikleridir.

24) 1960'ta, 27 Mayıs darbesini yapan kemalist subayların çoğunluğu, gerçekte Türk milli burjuvazisı ve küçük burjuvazinin çıkarlarını savunmaktadır. Fakat darbenin gerçek sonucu, Amerikancı DP iktidarının kısa süre için iktidardan uzaklaştırılması, yerine CHP'nin örtülü iktidarının yeniden kurulması olmuştur. Emperyalizme bağımlılıkta değişen bir şey yoktur (NATO'ya, CENTO'ya bağlıyız açıklaması, cuntanın ilk açıklamalarından biridir). İktidarın sınıf niteliğinde değişen bir şey yoktur. Askeri darbeyi gerçekleştiren subayların çoğunluğu orta ve küçük burjuvazinin temsilcileri olmasına rağmen, iktidar komprador burjuvazı ve toprak ağalarının bir kesiminin temsilcilerinin elinden bir diğerinin eline geçmiştir. Olan, yalnızca bır süre siyasi iktidara hakim kliğin değişmesidir.

25) Komünistlerle kemalistler arasındaki ilişki, ancak can düşmanı ıkı sınıfın temsilcileri arasındaki ılişki olabilir: Düşmanlık. Proletaryanın ve emekçi yığınların can düşmanı kemalist dıktatörlüğe karşı ilkesel düşmanlık siyaseti, kemalist devrimin kimi kazanımlarını yok saymak anlamına gelmez. Sağ kemalıstlere karşı "sol" kemalistlerle ittifak, dinci gericilere karşı kemalist devletin savunulması vb., kemalistlerin bir kesimini demokrasi mücadelesinde ittifak kurulabilecek bir güç olarak değerlendirmek vb. yanlıştır.

26) Emperyalist kuşatma altında sosyalizmi bir ülkede inşa etmeye çalışan genç Sovyetler Birliği (Sovyet Rusya, BN), güdük de olsa antiemperyalist bir savaş sonucu kurulan kemalist Türkiye'nin yeniden emperyalizmin tam güdümüne girmemesi için ona büyük destek vermiştir. Sovyetler Birliği'nin komşusu olan Türkiye'nin, Sovyetler Birliği ile dostluk ilişkisı içinde olması, Sovyetler Birliği'nin, dolayısıyla da proleter dünya devriminin çıkarınadır.

Bu yüzden Sovyetler Birliği'nin kemalist Türkiye ile dostça ilişkiler geliştirmesi, ona maddi yardımda bulunması vb. anlaşılır ve doğru bir siyasettir. Dostluk ilişkileri, Sovyetler Birliği tarafından değil, İkinci Dünya Savaşı ertesinde yerini açıkça Sovyetler Birliği'ni yıkma mücadelesi saflarında belirleyen Türk hakim sınıfları tarafından bozulmuştur.

KOMÜNİST ENTERNASYONAL VE KEMALİST TÜRKİYE

27) Proleter dünya devriminin merkezi örgütü olan Komünist Enternasyonal (Komintern), sorunlara tek tek ülkelerdeki devrim bakış açısıyla değil, proleter dünya devriminin genel çıkarları bakış açısıyla yaklaşmaktadır. Proleter dünya devriminin genel çıkarları açısından, Komintern'in varolduğu yıllarda, bütün dünyada tek sosyalist devlet olan Sovyetler Birliği'nin yaşatılması, onun saldırılara karşı savunulması temel sorundu. Komintern'in bu tavrı, birçok burjuva ideologu yanında sosyalist, komünist olma iddiasında olan birçokları tarafından da, Komintern'in Sovyetler Birliği'nin dış politikasının bir aracı olduğu şeklinde suçlanmıştır. Bu suçlama, gerçekte, Sovyetler Birliği gibi bir üssün yaşatılmasının proleter dünya devrimi açısından muazzam önemini ve bunun merkezi görev olduğunu kavramayan bir saldırıdır.

28) Komintern'in haklı ve doğru olarak Sovyetler Birliği'nin yaşatılmasını merkeze koyan merkezi siyaseti, tek tek ülkelerde bire bir alınıp uygulandığında, ülke devriminin geliştirilmesinin çıkarlarıyla çelişebilir. Bu yüzden, tek tek ülkelerde Komintern Seksiyonlarının görevi, Komintern'in merkezi siyasetini ülkeye bire bir uygulamak biçiminde olamaz. Her ülkede, Komıntern Seksiyonlarının temel görevi, o ülkede devrimi gerçekleştirmektir. Sovyetler Bırliği'ne yapılacak en büyük destek de budur.

Örneğin: Komintern, İkinci Dünya Savaşı'nın öngününde, Sovyetler Birliği'ne Hitler Almanyası'nın saldırısını erteleyen "Almanya-Sovyetler Birliği Saldırmazlık Paktı"nı selamlamış, savunmuştur. Fakat bu, hiçbir şekilde örneğın Almanya'da devrimin başdüşmanının Nazi Alman devleti olduğu ve onun yıkılması mücadelesinin esas mesele olduğu gerçeğini değiştirmez. Sovyetler Birliği'nin Almanya ile yaptığı saldırmazlık paktı, Alman komünistlerine Nazilere saldırmazlık paktı yapma yükümlülüğü getirmez; tam tersine, Sovyetler Birliği'ne en büyük destek ancak Almanya'da devrim mücadelesi yükseltilerek verilebilir.

29) Komintern, kemalist Türkiye'ye öncelikle onun uluslararası alanda oynadığı olumlu rol açısından yaklaşmış; Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kemalist diktatörlüğe karşı proletarya önderliğinde bir devrim olasılığının küçük olmasından da yola çıkarak, kemalist

Türkiye'nin Sovyetler Birliği'ne karşı bir saldırı üssü olmamasını onun değerlendirilmesinde çıkış noktası almıştır. Komintern, bu yaklaşımı dolayısıyla, kemalist diktatörlüğün içte oynadığı karşıdevrimci rol üzerinde fazla durmamıştır. Kemalist diktatörlük, Komintern tarafından merkezi düzeyde hiçbir dönem faşist bır diktatörlük olarak da değerlendirilmemiştir. Kemalist diktatörlükle, onun andaki esas alternatifi olan diğer burjuva-feodal klikler arasındaki iktidar dalaşını Komintern, bu bakış açısıyla (kemalist) devrim ve ilericilikle, karşıdevrım ve gericilik, burjuvaziyle feodalizm arasında çatışma olarak değerlendirmiştir. Bu değerlendirme, bir yanıyla doğru olmasına rağmen, Kemalizm'e karşı işçi sınıfı, köylülük ve emekçilerin eğitilmesi açısından, Kemalizm'in ilerici, devrimci, antiemperyalist yanını abartan bir rol oynayarak zararlı olmuştur. Yine bu bakış açısıyla, Kürt ulusal ayaklanmalarında var olan haklı ulusal yan, ulusal baskıya karşı çıkan yan da yeterince ortaya konmamıştır.

30) Komintern'in Türkiye seksiyonu olan TKP, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kemalist iktidarın proletarya önderliğinde bir devrimle yıkılması yönünde bır siyaset doğrultusunda çalışacak yerde, Komintern'in kemalizm karşısındaki genel siyasetini bire bir uygulamaya çalışmış, pratikte aslında sınıf uzlaşmacısı ve Kemalizm kuyrukçusu bir siyaset geliştirmiştir. bunun sonucunda, çok uzun yıllar Türkıye komünist hareketi sürekli Kemalizm'den etkılenmiş ve onun kuyruğunda hareket etmiştir.

31) Kuzey Kürdistan-Türkiye komünist hareketinde Kemalizm'e kuyrukçuluk sıyasetini yıkan İbrahim Kaypakkaya'dır. O, 70'li yılların başlarında, bütün sol içinde Kemalizm'in hakim olduğu bir ortamda, Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminin başdüşmanının kemalist diktatörlük olduğunu tespit ederek, kemalist diktatörlüğün ve Kemalizm'in Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi açısından bir müttefik değil, esas saldırı hedefi olduğunu tespit ederek Kemalizm kuyrukçuluğuna yıkıcı bir darbe vurmuştur. İbrahim Kaypakkaya, Kemalizm konusunda esasta doğruları savunmuştur. Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi ve sınıf mücadelesi açısından, Kemalizm'e yaklaşımda İbrahim Kaypakkaya bir anlamda **milat**tır! Onun, Kemalizm değerlendirmesinde düştüğü kimi sol hatalar (örneğin, kemalist devrimde önderliğin Türk komprador burjuvazi ve toprak ağalarının elinde olduğu tespiti ve bunun gerekçelendirilmesi), sınıf mücadelesi açısından pratikte fazla önemi olmayan, teorik düzeyde kalan hatalardır ve onun özde ve esasta haklı olduğu gerçeğini değiştirmez!

(Bolşevik Partizan,
sayı 111, sayfa 23-27) ■

Kuzey Kürdistan'da bolşevizmin sesi...

stêrka bolşewîk

yeni sayısı çıktı!
oku, okut, tartış!